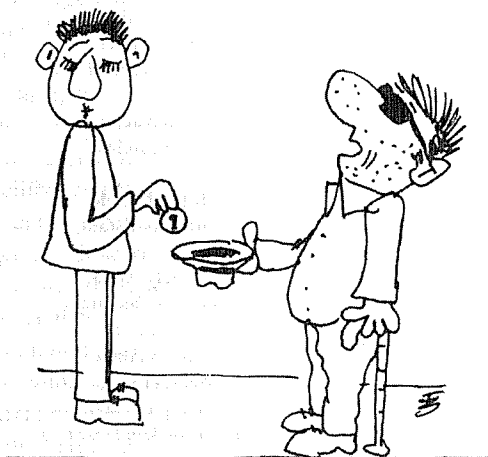

ZSEBZSIRÁF

A főiskola, és ami mögötte van...

A Jászberényi Tanítóképző Főiskola lapja

Ceauscunak is 8

(14. oldal)

*A JTKF DSE fényképes
adatbankja*

(37. oldal)

*A mi lapunk nem
foglalkozik a
Napfogyatkozással!*

*Interjú Falusi Mariannal,
és a Pa-Dö-Dő
háttértáncosaival*

(30-31. oldal)

*„Annyira jó ez
a Zsebzsiráf!...”*

A kevesebb néha több...

Legutóbbi, júniusi számunk megjelenése után a lap szerkesztőiben és a HÖK elnökében megfogalmazódott az igény arra, hogy egy tanulmányi félévben az eddigi kettő helyett három alkalommal jelenjen meg a *Zsebsziráf*.

Boldogan, optimizmussal telve tekintettünk a következő – 1999/2000-es – tanév hatszori „utóra kerülése” elé.

Eltelt a nyár, berepültek a gólyák (akik – tisztelet a kivételnek! – rendre köszönés nélkül reppennek el felsőbb éves diáktársaik felett/mellett...), megkezdődött a félév. Javában tartott ezen számunk szerkesztése. A munkálatok során azonban sajnos szembesülnünk kellett a rideg valósággal: temérdek más elfoglaltságunk mellett, és a cikkek már-már megszokott kései beérkezése miatt képtelenek vagyunk az eddig bevált félévenkénti két lapszám kiadásán túl eggyel többet szerkeszteni...

Így viszont többé-kevésbé továbbra is meg tudunk felelni fő célunknak, és időrendben igyekszünk majd beszámolni a főiskolánkon zajló rendezvényekről, eseményekről, úgy, ahogy azt eddig tettük.

Talán lesz majd egyszer olyan szerkesztőbizottság, amely akár más elvekkel, más irányvonallal szemeszterenként többször tudja majd a *Zsebsziráf*ot megjelentetni, mint azt napjainkban sikerül.

Ha főfoglalkozásban fogja készíteni a lapot...

(bt.)

A tartalomról...

Hallgatói tájékoztató.....	3. oldal
Oktatói vélemények a JTIF Évkönyve kapcsán.....	4-5. oldal
Jászberényben járt az oktatásügyi miniszter.....	7. oldal
30 éves a Kaláka együttes.....	8. oldal
Beszélgetés Várszegi Tiborral.....	13. oldal
Hogyan lesz a Zsebsziráf?.....	14-15. oldal
Jáskürt-szemle.....	16-17. oldal
Hol nyaraltak a főiskolások? (Körkérdés).....	18. oldal
Határon túli magyarok.....	19. oldal
Tallózó.....	20. oldal
Mindenről Mindenkinél.....	23. oldal
Beszámolók.....	24-29. oldal
Zene.....	30-31. oldal
Horoszkóp.....	32. oldal
Humor.....	33-34. oldal
Sport.....	35-41. oldal
Kép-le(te)sen.....	42-43. oldal
Rejtvény.....	44. oldal

Június havi nyereményjátékunk helyes megfejtése:

Elkódorolt zsiráfunk a 32. oldalon, *Jakus Tibor* (a menza pincére) hátsó zsebében lapult, az „*Etetni tudni kell*” című írásunknál.

Jószemű olvasóink közül a nyertesek a következők:

Balla Nikolett (III. S), nyereménye féléves *Zsebsziráf* előfizetés;

Kiss Tímea (IV. M), nyereménye 280 FT-os étkezési utalvány, amely a főiskolai menzán váltható be.

Nagy Tamás (III. E), nyereménye 500 FT-os vásárlási utalvány, amely a Söfőr Büfében váltható be;

Nyerteseinknek gratulálunk! A nyereményekért jelentkezzenek a 224-es szobában!

ZSEBSZIRÁF

A Jászberényi Tanítóképző Főiskola lapja

Főszerkesztő:

Benkő Tamás
(Kép-le(te)sen)

Mell-Ék szerkesztő:

Viszok Attila
(Humor)

Felelős szerkesztő:

dr. Wirth Lajos

A szerkesztőbizottság tagjai:

Fazekas Ildikó

Horti Andrea

Kiss Tímea

(Kultúra)

Kovács Krisztián

(Sport)

Kriston Rezi Léda

(Horoszkóp)

Mata Anikó

Rentkő Erzsébet

Simon Viktória

(Zene)

Urbán Adrienn

(Körkérdés)

Vetési Melinda

Illusztráció:

Telek Béla

Munkatársak:

Baranyay Zsófia

(Rejtvény)

Gergely Anna

Ghiurca Valentin

Gőgh Edit

Kovács Attila

Mecseki Erika

Papp Beáta

(Mindenről Mindenkinél)

Felelős kiadó:

dr. Benedek Sándor

Tördelés:

Benkő Tamás, Viszok Attila

Szedés:

Horti Andrea, Kiss Tímea, Rentkő Erzsébet

Levélcím: Zsebsziráf, JTIF, 5102 Jászberény,

Rákóczi út 55., Kollégium, 124-es szoba

Telefon: 06/57-500-405

E-mail: zsebsziraf.jtif@drotposta.hu

Megjelenik negyedévenként 300 példányban

Lap. eng. szám: III/isk./141/280/1988.

Készült:

Verzál Print Kft. Nyomda, Jászberény

Felelős vezető:

Purda József

A szerkesztőség tagjai a lapban megjelent írásk szellemiségével nem minden esetben értenek egyet!

A Kollégiumi Bizottság hírei

Reméljük, mindenkinek sikerült már elhelyezkednie a kollégiumban és megismerkedni az itteni élet szokásaival, keléseivel.

1., Még egyszer szeretném felhívni mindenkinek a figyelmét arra, hogy a kollégiumi hely lemondása, illetve a várólistáról való bekerülés lemondása után lakhatási támogatás nem jár!

2., A kollégiumban megnyílt számítógépes terem CSAK a kollégisták használhatják!

3., Néhány szót a szobakiadásokról:

– A tavalyi utolsó küldöttgyűlésünkön a kollégisták megszavazták azt a rendszert, amely szerint valamennyi szoba kiadható. A hétvégén leadásra kerülő szobák listája már szerdán megtekinthető a portával szemközi üveges hirdetőtáblán. Ha valami miatt az adott hétvégén nem tudsz hazautazni, akkor feltétlenül szólj a gondnoknőnek még KEDDEN! Ha pedig tudod, hogy biztosan hazautazik az egész szoba, akkor szintén kedden kérheted, hogy a szobákat most adja ki. Ha nincs elég leadott szabad szoba, úgyis ki lesz jelölve és ezt tudomásul kell vennetek!

Minden egyes hétvégi szobaátadás 200 Ft kollégiumi díjkedvezményt jelent, amelyet a félév utolsó ösztöndíjával kaptok vissza egy összegben!

Ezúton szeretném tolmácsolni a dicséretet a szeptember 24-ei szobaátadó kollégistáknak, akik megfelelő időben, gond és probléma nélkül adták át férőhelyüket a hétvégére.

4., Ismét megüresedett egy hely bizottságunkban, erre pályázatot frunk ki. Várjuk kreatív, strapabíró, türelmes és tenni vágyó kollégisták jelentkezését! További információk a faliújságon lesznek kifüggesztve!

Néhány hír a FEKOSZ háza tájáról:

– A nyári találkozót, melyet Gödöllőn rendeztek meg, igen ünnepélyes keretek között zajlott, hisz idén volt a FEKOSZ 10 esztendő. Ezen a rendezvényen kollégiumunkat *Mata Anikó* és *Fazekas Illdikó* képviselte.

A hatékonyabb munkáért szervezeti újításokat vezettek be a szervezetben belül. Bizottságok alakulnak, amelyek a problémákat, kérdéseket külön-külön tárgyalják, kezelik és próbálják megoldani. A bizottságok vezetői a FEKOSZ választmányának tagjai.

KOB

A Diákjóléti Bizottság hírei

Az eseti segélyek leadási határidői:

– 1999. november 21., 20 óra 30;

– 1999. december 12., 20 óra 30.

Kézzel írott és a megfelelő igazolásokkal ellátott pályázatokat fogadóóránban, a 127-es szobában, illetve *Madarász Anett*nek a 221-es szobában adhatjátok le.

Fogadóóráink:

Hétfőn 16 órától 17 óráig (*Fügedi Edit*);

Kedden 14 órától 15 óráig (*Madarász Anett*);

Szerdán 17 órától 18 óráig (*Farmosi Andrea*).

DJB-elnökség

Majdnem KORLÁTLAN Internet-HOZZÁFÉRÉS! (tisztára mint egy jó reklámszlogen..., nem?)

Kedves kollégisták, már biztosan terjed a hí(v?)r köztetek, hogy megnyílt a kőli első emeleti, 125-126-os termében a net-kedvelők szórakozóhelye. Igen ám!! De a „játékgépeket” használni sajnos, még nem mindenki tudja – vagy nem volt szerencséje?? Ezért egy kis etikett-féleség. No meg gazítás..., mármint eli...

Tehát! Ha első felhasználóként ülsz a gép elé, jobb, ha az épp aktuális teremfelügyelőt (későbbiekben TF) megkérdezed, hogy a gép kibírja vagy sem, ha furkósbottal támadsz rá... No, félre a tréfát, komolyan! ...Izé... inkább csak úgy barátság. Néhány jó tanács.

1., Ne a csateléssel kezd! ...Bár ezt úgysem fogadod meg...;

2., Internet-indításkor megjelenik egy ablakocska, amely elkalauzol a Net-en. (kötelező irodalom!);

3., Egy kis teremhasználati szabályzat:

– a gépteremben egyfolytában egy ember maximum két órát tartózkodhat (demokrácia van, s a terem mindenkié);

– ha csak csatelsz, akkor ez az idő egy órára is lecsökkenhet, ha valaki épp a szakdolgozatához keres anyagot, vagy fontosabb dolga van mint a ... „beszélgetés”!;

– ha LEMEZT hozol, a TF-nek használat előtt mutasd meg, s kérd, ellenőrizze le!!! Akkor is, ha tuti, hogy nem vírusos (jobb félni, mint megijedni)!;

– NYOMTATni csak a 7-es gépről lehet. Ezzel küszöböljük ki, azt, hogy ne küldjön rá boldog-boldogtalan töménytelen mennyiségű nyomtatandókat, s ne maradjon kinyomatlanul 24 oldal (ide írhattam volna 12-t

is...). A nyomtatóban van festék, de lap nincs... ezt hozz magaddal!;

– SZKENNERelni csak a 8-as gépről lehet. Ha nem tudod használni, kért a TF segítségét (legfeljebb elzavar...);

– INDÍTÁS-KIKAPCSOLÁS: Huh! Végre ide is elérkeztünk. Bekapcsolási sorrend: gép, monitor. Kikapcsolás: START-menü belől kiválasztod a Leállítás...-t: ENNYI!!! (a menügomb a képernyő bal alsó sarkában leledzik..., ha csak el nem pakolták a tálcád, de akkor megint zargasd a TF-et. Hidd el, szeret téged is!);

– A kolikártyád mindig legyen nálad!;

– Ha éhes, illetve szomjas vagy, akkor SE a gépteremben költsd el megérdemelt pocakba valóidat, mert azért harag meg morgás (no, a gépek rongálásáról nem is beszélünk)! ÉTEL ÉS ITAL BEHOZATALA TEHÁT TILTVA VAGYON!!!

4., Ki és mikor használhatja a gépeket: csak kolecsosok juthatnak be a „szentélybe”, kolikártya ellenében. A használat időtartama változó. A biztos: a gépterem ajtajára minden napra beírják magukat a TF-ek, s onnan lepuskázhatod, hogy két óra közti lyukasodban be tudsz-e jutni a terembe. Ha pedig nagyon nagy szükséged van egy TF-re, mert halaszthatatlan dolgod akadt, akkor az ajtóra kifüggesztett papíron megtalálod ügynökeink feltételezett tartózkodási helyeit.

5., A TF vezeti, hogy ki melyik gépnél van, így amikor bejössz, mondd meg, melyik gépet akarod használni (csak a pontosság kedvéért).

Mazsola

Szerkesztőségünk tudomására jutott, hogy szeptemberben megjelent a *Jászberényi Tanítóképző Főiskola Évkönyve*. Ezzel kapcsolatban olyan visszajelzést is kaptunk, amely nehezményezi, hogy néhány oktató nincs megemlítve név szerint ebben a kiadványban. Ráadásul éppen azok maradtak ki, akik az 1977 előtti időszak óta tartoznak a JTIF kötelékébe, s megszákítás nélkül napjainkig itt tanítanak... Tehát úgymond a leghűségesebbek.

Megkerestük Nagy J. József, főiskolai tanár urat, az *Évkönyv* szerkesztőjét és arra kértük, hogy mondja el véleményét ezzel kapcsolatban.

– Az évkönyv nagyobb horderejű, mint a mellékletben szereplő személyi változások, amit én úgy tekintek, mint egy adatbázist. Az évkönyv a 80. évforduló alkalmával elhangzott előadások alapján készült, tehát a Jászberényi Tanítóképző Főiskola múltjával, perspektíváival, valamint a város és a főiskola kapcsolatával foglalkozik. Úgy gondoltuk, hogy a hagyományokhoz híven egy adatbázist is létre kellene hozni, mert az integráció után, ha visszatérünk ezekre a személyi kérdésekre, akkor egyszerűen kibogozhatatlanná válik már, hogy ki, mikor és hol dolgozott itt a főiskolán. Az, hogy néhányan kimaradtak belőle, s azt észrevételezték, számomra meglepetést okozott. Tudniillik kétféle elgondolás érvényesülhetett a szerkesztés során: vagy az 1997-es állapotot rögzítjük, vagy egy folyamatot. Ezért van az, hogy a személyi változásoknál, a főiskolai oktatóknál a lábjegyzet tartalmazza, hogy az előző évkönyvben kik azok, akik 1978. augusztus 1-jéig kinevezést nyertek. Innentől kezdve a folytatás már a kinevezettekén túli, tehát az évkönyvre való hivatkozás utáni változásokat tartalmazza.

+ A korábbi évkönyveket milyen elvek alapján szerkesztették?

– A korábbi évkönyvek hagyományaitól eltérően az 1977-es évkönyv csak az oktatókat tartalmazza. A korábbi évkönyvekben még minden egység szerepelt. Felvetődött bennünk az a kérdés, hogy a főiskolai oktatókon kívül nem kellene-e minden szervezeti egységnél egy végleges adatbázist teremteni? Ha azt tettük volna, amit egyesek észrevételeznek, mint szerkesztési problémát, hogy felsoroljuk a tanszékeket és a tanszék minden oktatóját, akkor tulajdonképpen megismételtük volna az 1977 végén a Jászok 3-4. számában dr. Benedek Sándor és dr. Wirth István által megjelentetett tanulmány tanszékenkénti számbavételét. Innentől kezdve azt gondoltuk, hogy egy főlős ismétlést fogunk végezni. Ha ugyanis az oktatókat egységenként szóba hozzuk, akkor jogos lett volna, hogy a Gyakorló Általános Iskola testületét, a tanulmányi osztály, a könyvtár és a gazdasági hivatal és dolgozóit is szerepeltessük. Ez néhány lapon belül összesen 104 név ismétlését jelentette volna. Tehát a 48 főiskolai oktató közül csak 13-an nem szerepelnek a '77-es évkönyvben, de például a 30 gyakorlóiskolai

tanító és tanár zöme újra szerepelt volna. A tanulmányi osztályról 7, a könyvtárból 5, a gazdasági hivatal dolgozói közül pedig 14-en ismétlődtek volna néhány oldalon belül, amikor a változásokat jelöljük. Egy külső ember számára ez egyértelműen belterjességet jelentett volna, hiszen ő inkább azokra az információkra kíváncsi, amelyek a folyamatot jelzik. Ezért úgy döntöttünk, hogy nem a statikus állapotot rögzítjük, hanem a folyamat-jelleget próbáljuk érzékelteni, de a változásokat az oktatókon kívül minden szervezeti egységre kiterjesztettük. Így ez az adatbázis lényegesen gazdagabb, mint hogyha a hiányzó 13 oktató is szerepelt volna még, de más szervezeti egységeket nem említünk. A lábjegyzet nem véletlen dolog és a főiskolai oktatók még vastagon is szerepel, nehogy félreértés legyen belőle, és ebben a tekintetben pontosan jelölve van a forrás.

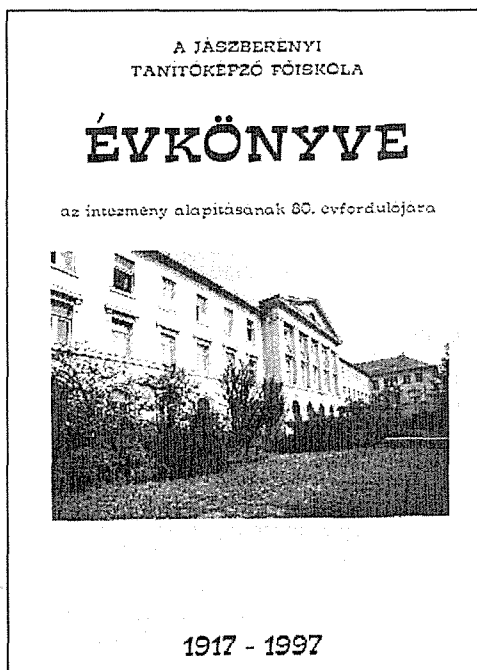
+ Köszönjük, hogy lapunk rendelkezésére állt!

A Zsebszírál megkeresett néhány oktatót azok közül, akik név szerint kimaradtak ebből az évkönyvből. Az alábbiakban az ő véleményük olvasható.

Dr. Harmat Mária, főiskolai docens:

– Azzal kezdődött ez a dolog, hogy a kezembe kaptam ezt az évkönyvet, és nyilván ezt tudom és látom is belőle, hogy az intézmény alapításának 80. évfordulójára készült. 1917-től 1997-ig elvileg föl kellene vállalni ezt az időszakot. Amikor az ember belelapoz, rögtön a tartalomjegyzéket, fő vonalait, csomópontjait keresi és látja, hogy tanulmányokkal indul, amelyeket annak idején én már hallottam. Ezeket nem olvastam el újra, hanem azt néztem, hogy mi mindennel lep meg ez a kiadvány, és akkor láttam, hogy van egy ilyen személyi változások

rovata, amelyben kinevezettek és alkalmazottak, illetve távozók vannak. Nyilván az ember az első pillanatban annyira önző, hogy a saját nevét keresi benne. Én is ezt tettem, de azt kellett látnom, hogy nem vagyok sehol. Rögtön föl hívtam a felelős szerkesztőt, Nagy J. József tanár urat és rákérdeztem, hogy véletlenül, vagy szándékosan maradtam-e ki? Mire ő felvilágosított, hogy szerepel egy lábjegyzet, amelybe azokat utalták, akik 1977 előtt már itt tanítottak a főiskolán.

Azt gondoltam, hogy a dolgok méltósága valahol elveszett, mert éppen a leghűségesebbek maradtak ki ebből. Különösen fontosnak tartom, hogy – több kollégámmal együtt – én is „leltárba” legyek véve, amikor húszévenként jelenik meg évkönyv ezen a főiskolán. Az évkönyvek jobb esetben évente, öt évente készülnek, ez már inkább valamilyen emlékkönyv lehetne. Ismerem a középiskolai évkönyveket, ahol mindenki benne van minden évben, nem akarnak megspórolni egy sort sem. Ha valaki huszonnyolc évig ott tanít, akkor huszonnyolc évig ott van benne. Nem utalnak visszafelé, hogy lásd, már tavaly is ott voltál. Ebben az esetben ráadásul huszonkét évről van szó, ami egy nonszensz dolog. Abból a bizonyos évkönyvből még házon belül sincs túl sok. A másik gond az, hogy én tudom, hogy kik azok, akik szerepelnek az előzőben, és még itt tanítanak, de egy idegen ezt nem tudja.

Notheisz János, főiskolai docens:

– Azt gondolom, hogy aki ezt nehezményezi, az egyrészt nem olvasta el pontosan, ugyanis nem arról van szó, hogy az oktatók névsora, hanem a személyi változások vannak feltüntetve. Nyilván azt akarja hangsúlyozni, hogy milyen személyi változások történtek és hivatkozik '77-re, hogy az előző évkönyv rögzítette az akkor itt lévőket, és az ahhoz képest megváltozott információkat tartalmazza. Ezért vannak benne azok, akik közben elmentek, de még 1977-ben itt voltak, illetve akik azóta jöttek. Nem nehezményezem azt, hogy nem vagyok benne, mert én 1974-ben jöttem, és még itt vagyok. Az azonban lehet vita témája, hogy egy évkönyvet helyesebb lenne másképp szerkeszteni, egyébként nem tartom kardinális problémának.

Huszárné Medve Mária, főiskolai adjunktus:

– Akkor tudtam meg, amikor megjelent és mondták a kollégáim, hogy többek között én sem vagyok benne. Végül is ez nem baj, csak az nincs benne, aki most tanít. Amikor tovább néztem, láttam, hogy az is szerepel, aki fél évig volt itt. Később rájöttem, hogy az 1977-es évkönyvben biztos benne vagyok, mert 1975-ben jöttem ide. Egyébként nem sértődök meg ezen, csak az bánt, hogyha ezt most valaki kézbe veszi, akkor azt látja, hogy nem is tanítok itt...

Telek Béla, művésztanár:

– Nagy megtiszteltetésnek veszem, hogy kaptam egy ilyen könyvet. 1945-től vagyok ennek az intézménynek a diákja, majd oktatója. Egy ilyen évkönyv megszerkesztése nagyon nagy munka, nagy felelősséggel jár, viszont nagyon sok hiányosságot fedezek fel, amit nem feltétlenül pótol egy ilyen kitétel, hogy bizonyos információk csak az 1980-ban megjelent évkönyvben találhatók. Ha ez évkönyv, akkor ne legyen kiegészítés, ha kiegészítés, akkor jó lenne, ha oda volna írva, hogy kiegészítés. Nem a külsővel van a baj – az nagyon szép. A lelkemnek fáj, hogy nem precíz, tudniillik ez az utolsó. Az életben a Jászberényi Tanítóképzőnek már nem lesz ilyen kiadványa. 1997-ben volt nyolcvan éves az intézmény, két év késéssel jelent meg, nem baj. Félreértés ne essék, nem az én személyem hiányzik – bár bevallom, az is –, és senkit sem szeretnék ezzel bántani. De nem hiányozhatnak belőle nevek és nem lehet hivatkozni arra, hogy benne vannak a tizennyolc évvel ezelőtt kiadott példányban. Senki sem fog ennek utána járkálni. Ebben kell benne lenni! Mondhatják erre azt, hogy ez hiúsági kérdés és megvallom ennyi hiúság van is bennem, tudniillik majd' ötven éve itt vagyok, jó lett volna, ha nyugdíjasként is benne szerepelek ebben a könyvben.

Máté György, főiskolai docens:

– Én körülbelül úgy észleltem, hogy ez az előző (1980-ban megjelent) évkönyv adatainak a helyesbítése. Tehát értelmezésem szerint ez nem igazán évkönyv, hanem olyan, mintha telefonkönyv-kiegészítés lenne. Személyesen engem különösebben nem zavar, mert végső soron lelki beteg nem leszek. Tudom, hogy sokan zúgolódtak miatta, mert van, akinek ez fontos, például a nyugdíjas tanároknak, vagy végzős hallgatóknak. Azonban nekem is feltűnt, hogy egy csomó ember nincs benne. Van, aki ugyanabban az évben jött, mint én, és benne van. A szerkesztők arról nem tehetnek, hogy az integráció miatt azóta más megvilágításba került az egész, ugyanis ez az utolsó olyan évkönyv, amely a Jászberényi Tanítóképző Főiskoláé. Így sokkal kínosabb az egész.

Összeállította: Benkő Tamás és Viszok Attila

Helyreigazítás

Az *Akik az órákon szerepelnek – Oktatóink arcképcsarnoka* című kiadványban Szilágyiné dr. Hodossy Zsuzsanna tanárnő esetében a tanított tárgyaknál sajnálatos félreértés történt. Az adatlapon szereplő *tantárgypedagógia* megjelölést félreértettük, így kerülhetett kapcsolatba a francia és az orosz nyelv nálunk nem oktatott tantárgypedagógiájával.

A *Milyen tárgyakat tanít a főiskolán?* kérdésre a válasz: *francia nyelv, orosz nyelv, angol-német tantárgypedagógia (nyelvoktatás-elmélet).*

A szerk.

Ha igaz, hogy nagyot hibázni, nagy emberek szoktak, akkor a szerkesztőség minősítése nem is olyan rossz.

Az *Oktatóink arcképcsarnoka* című kiadványból éppen a nyugalmazott főigazgatónkat sikerült kifelejttenünk, amiért dr. Nagy József tanár úrtól ezúton kérünk elnézést.

MAGYAR NYELVI ÉS IRODALMI TANSZÉK

DR. NAGY J. JÓZSEF

főiskolai tanár

Tantárgy, amelyet oktat: anyanyelvi tantárgypedagógia

Szak, ahol oktat: tanító

A főiskolán megtalálható: 114-es szoba

Csoport, amelyet patronál: –

Látogatóban a BSH-nál

A *JTIF* és a *vechtai egyetem* kapcsolatának köszönhetően, valamint egy német természetvédelmi szervezet meghívásából két hónapot (1999. 06. 06-tól 08. 05-ig) *Németországban* töltöttem.

A *Biologische Schutzgemeinschaft Hunte-Weser-Ems* nevű szervezet Németország észak-nyugati részének természetvédelmével foglalkozik, valamint ennek a mozgalomnak a népszerűsítésével, e szemlélet széleskörű propagálásával. A BSH székhelye Wardenburghan van, Oldenburg közelében, az *Északi-tengertől* körülbelül negyven kilométerre.

„...weil die Natur nicht kämpfen kann!“ – szól a BSH mottója, mely arra utal, hogy a természet nem harcolhat az őt károsító tényezők ellen, ezt nekünk, természetvédőknek kell vállalnunk.

E kéthónapos tanulmányúti létrejöttét a *JTIF vezetőségének* és a *Természettudományi Tanuszéknek* köszönhetem. *Dr. Wirth Lajos* és *Nagy János* tanár urak segítségével az élővizek gerinces állományának felmérésével foglalkozom, ez a téma szakdolgozatom központi része. Ez a meghívás *Prof. Dr. Remmer Akkermann* és *Dr. Wirth Lajos* tanár úr ismeretségének köszönhetően jött létre. *Prof. Dr. Remmer Akkermann* már többször vendége volt főiskolánknak, mint a BSH elnöke, egyetemi tanár. Így alakult ki az egyre szorosabb kapcsolat a BSH és a *JTIF Természettudományi Tanuszéke* között, ahol a fő szervezési munkákat *dr. Wirth Lajos* tanár úr végzi.

Számos hasznos tapasztalatot szereztem a *Wardenburghban* eltöltött idő alatt a természetismeret témakörében. Megfigyelhettem egy német folyóvíz – a *Hunte* – élővilágát, adottságait, vízminőségét. Emellett betekintést nyerhettem a BSH munkájába, irodai tevékenységébe. Az itthoni munkámban nagyon sokat segít a külföldi tapasztalat, melyet a *Természetudományi Tanszék* tanárai segítségével megszerezünk. A későbbiek során ezeket összehasonlítjuk az itteni tapasztalatokkal, a *Zagyva* folyó adottságaival, az itthon mért adatokkal.

Az elkészült diáfelvételek vetítésével és élménybeszámolókkal az érdeklődők részletesebben is megismerkedhetnek a tanulmányúton történekekkel. Az *oldenburgi Sonntag Zeitung* szavaival: „zu Besuch bei der BSH” valóban hasznosan járul hozzá természettudományos munkánkhoz a főiskolán és segít a JTIF és a BSH kapcsolatának további ápolásában.

Szalai György

Felvételi

Főiskolánkon 1999. június 28. és július 1. között zajlottak a szóbeli felvételi vizsgák. Már harmadéves voltam, de még sosem hallottam arról, hogyan is zajlik ez az egész. A tavalyi tanévben lehetőséget kaptam erre. Dr. T. Kiss Tamás tanár úr megkérdezte, hogy van-e kedvünk részt venni a felvételi bizottság munkájában. Nekünk természetesen volt. Ég sem tudtam képzelni, hogy milyen lehet egy felvételi ügy, hogy nem én vagyok a vizsgázó.

Csoporttársaimmal és néhány alsóbb éves-sel művelődésszervező szakra jelentkezőket felvételiztettünk, mivel mi is erre a szakra

A szeptemberi tanévkezdésre több, mint négyezer gólya érkezett a *Jászberényi Tanítóképző Főiskola* falai közé. A június végén megtartott felvételi vizsgák végeztével nappali tagozaton 237-en, míg levelező tagozaton 186-an kezdhették meg tanulmányaikat. Az országos helyzethez hasonlóan a jászberényi főiskolára is jóval többen jelentkeztek idén – összesen 1737-en, 400 fővel többen –, mint tavaly, de az intézmény befogadóképessége nem változott. A több mint négyszeres túljelentkezés ellenére sem vettek fel több hallgatót. A legnépszerűbbek a *Közművelődési és Felnőttnevelési Tanszék* által meghirdetett könyvtár és művelődésszervező szakok voltak, a körülbelül 170 nappali és levelező tagozatos helyre 946 diák pályázott. A tanító szakra jelentkeztek 400 főből 156-an, a szociálpedagógus szakra jelentkezők ugyancsak 400 fős táborából 103-an nyertek felvételt.

H. A.

LANDKREIS SONNTAGSZEITUNG

Zu Besuch bei der BSH

Ausländische Studenten zur Zeit in Wardenburg

Wardenburg. Bei der Biologischen Schutzgemeinschaft Hunte Weser-Ems (BSH) sind zur Zeit zwei ausländische Studenten zu Gast. Georg Szalai kommt aus Ungarn, wo er zur Zeit seine Abschlussarbeit über ein Fließgewässer und dessen Fischfauna schreibt. Hier in Wardenburg untersucht er nur zum Vergleich die Gegebenheiten an der Hunte. Er wertet Literatur aus und stellt im Gelände eigene Beobachtungen an. Daneben bekommt er einen Einblick in die praktische Arbeit eines Naturschutzverbandes. Er nimmt an diversen Sitzungen und Exkursionen teil und hilft bei praktischen Arbeiten mit.

Offiziell ist Georg Szalai

Gast der Hochschule Vechta, die eine Partnerschaft mit der Pädagogischen Hochschule seiner Heimatstadt Jászberény unterhält. Gefördert wird dieser Austausch durch den DAAD. Georg Szalai wird zwei Monate in Wardenburg bleiben.

Nur zwei Wochen ist die polnische Studentin Aljeja Jagielska bei der BSH. Sie war bereits vor vielen Jahren schon einmal Gast der BSH. Sie möchte mit ihrem kurzen Besuch den Kontakt zur BSH pflegen, ihre Deutschkenntnisse verbessern und bei allen praktischen Aufgaben mithelfen, die bei der BSH anfallen. In ihrer Heimatstadt Poznań promoviert sie derzeit.

Alicja Jagielska (l.) ist bereits zum zweiten Mal Gast der BSH. Georg Szalai (r.) untersucht die Gegebenheiten an der Hunte.

járunk, és ehhez konyítunk valamennyit.

Reggelente elég nagy fejtelenség volt, mert senki nem tudta, hogy hová kell mennie, annak ellenére, hogy a T. O. dolgozói egyesével olvasták fel a neveket. Miután az emberek 90-95%-a megtalálta a vizsga helyét (a mi segítőgünkkel), elkezdődött a felvételi. Egyes jelöltek nagyon izgultak: reszketett a kezük, izzadt a tenyerük és időnként megbicsaklott a hangjuk. Mások viszont túlzott magabiztossággal vágtak neki a műveltségi elbeszélgetésnek. A társaság elég vegyes volt. Egyesek neveltségesen egyszerű kérdésekre sem tudták a választ és hallgattak; mások próba-szerenese alapján válaszoltak. Voltak azonban olyan

felkészült jelentkezők (sajnos csak egy-kettő), akikről szemem-szám táva maradt. Mindenesetre én jól éreztem magam, annak ellenére, hogy nagyon fárasztó volt. Rájöttem, hogy miért utálnak a tanárok vizsgáztatni. Néhány felvételiző hülyeségeinek elviselése ugyanis fizikai fájdalmat okozott. Ezekből itt van néhány, amin remélem, jól szórakoztok majd.

– *Ki az oktatási miniszter?*

— ...valami Kopornyí ..., nem?

– Ki a miniszterelnök?

– Göncz Árpád.

– Jó napot kívánok! Kérem, mutatkozzon
be!

- *My name is ... I'm from...*

– *Miért beszél angolul?*

– Én azt hittem, hogy itt angolból van felvételi.

Lássunk végül egy frappáns választ is:

– *Mi a műveltség?*

– Ami már öt perc után látszik egy emberen.

Gondolatok a nyári munka körül

Nyolc óra munka...

Mikor július elején ránk szakadt a nyár és vele együtt a nagy szabadság, velem együtt sokan elkezdtek számolgatni, mikor, hova lenne jó elmenni, bulizni, nyaralni. Aztán jött a kétségbeesés. Egy hét nyaralás még sátorral, hálósákkal sem éppen olcsó mulatság. Mert ugye enni kell, inni kell, valamiből oda is kell utazni stb., stb. Az ösztöndíj egyébként kellemes intézménye a nyáron szünetel. Anyuci pénztárcája sem mindig veszi fel a versenyt a mesebeli kifogyhatatlan tarisznyával, így hát más források után kell nézni, ami nem egyszerű.

Sok elrettentő hírt lehet arról hallani, hogy hogyan verik át a mit sem sejtő diákat a szerződés nélkül, feketén dolgoztató vállalkozók, akik Dáriusz minden kincsét kínálják, majd mikor vége a munkának, különböző indokkal – vagy indoklás nélkül – a töredékét fizetik, ha fizetnek egyáltalán. A legális – tehát munkaszerződéssel, adó, tb., és egyéb nyálánságok megfizetésével járó – munkahelyek száma igencsak korlátozott. A jelenlegi törvények és adójogszabályok, ha betartják őket, nem nagyon kedveznek a diákoknak. A munkáltató is kétszer meggondolja, hogy az egy hónapot dolgozó srácok kedvéért elvégezze-e az adminisztrációt, kifizesse-e a munkabérek mellett a munkáltatói járulékat, tb-t, nyugdíjjárulékat stb.

A jogtudorok és könyvelők nem minden alap nélkül állítják, hogy minden nagykapu mellett ott egy „kiskapu”, csak meg kell találni. Nos, a kiskaput meglették. Még a nyolcvanas években. Pár élelmes diák – jogászhallgatók, leendő pénzügyi szakemberek – alakított egy munkaközvetítő irodát, *Melódiák* néven. Az alapelv igen egyszerű. Végy egy munkáltatót, aki bizonyos feladatokat el akar végeztetni, de nincs kedve bajlódni az ügyes-bajos dolgok intézésével. Vállald el, hogy megszervezed a munkát. Köss szerződést a munkáltatóval, kezdj el diákokat keresni, köss szerződést velük is. Szervezd meg a munkavégzést. Ha a diákok jól dolgoztak, mindenki jól jár. A munkát adó vállalkozó azért, mert csak a megállapodott munkabért fizeti ki, az adminisztráció és az állam felé teljesítendő kötelezettségek a közvetítőt terhelik. A diák azért, mert munkája eredményeképp elmehet az imádott sztár koncertjére, vehet új cipőt, zoknit, kiskutyafülét, mehet kocsmázni, vagy ahova akar. S jól járt a közvetítő is, mert a vállalkozó által kifizetett, és a diák által megkapott pénz között van némi különbség. Remélem, sejtitek, hogy nem két fillérről van szó, a százalékos különbséget sajnos nem sikerült megtudnom, de még, ha tudnám, sem írhatnám le, mivel üzleti titkot sértenék a közléssel. Igaz ugyan, hogy ebből a különbözetből kell fenntartani az irodát, ki kell fizetni a költségeket, valahogyan reklámot is kell csinálni az üzletnek, de még így is marad mit a tejbe aprítani.

Bizonyára nem én vagyok az egyetlen, aki már dolgozott valamelyik diák-szövetkezet szárnyai alatt. (Valamelyik – ugyanis a *Melódiák* mellett a kilencvenes években létrejött egy másik, hasonló szisztémával üzemelő társaság is, a *Mindiák*.) Tény, hogy a magas árak, szüleink alacsony bérei, és az idő haladtával egyre növekvő igényeink mellett szükség van némi saját jövedelemre. A diák-szövetkezetek rugalmasságának hála, ezt úgy is meg lehet szerezni, hogy év közben heti egy-két napot dolgozunk, mivel a szövetkezet azért vállal felelősséget, hogy egy bizonyos munkát elvégeztet, azért már nem, hogy azt a munkát egy hónapon, vagy akár egy éven át ugyanaz a diák végzi.

Ráadásul a jól kitalált rendszernek köszönhetően senkinek nem kell társadalombiztosítási járulékot fizetni, mivel ezek az irodák iskolai szövetkezetként működnek, s elérték, hogy ez alól a kötelezettség alól mentesüljenek. A diákok bérét tehát pusztán a munkavállalói járulék és a 20%-os adójóváírás terheli. Mindkét szövetkezetnél csak bejegyzett tagok dolgozhatnak, tehát mindenkinek a szövetkezettel lesz munkaviszonya, nem pedig a jászberényi *Hűtőgépgyárral*, fröccsöntő üzemmel, pelenkaválogató céggel vagy bármi mással, tehát ha nem tetszik az egyik munkahely, már akár másnap kereshetsz egy másikat. Mindezekért az előnyökért azonban fizetni kell. Mégpedig úgy, hogy nem is tudjuk, mennyit.

Jászberényben járt az oktatásügyi miniszter

Pokorni Zoltán oktatásügyi miniszter szeptember 18-án érkezett Jászberénybe, hogy az érintettekkel vitathassa meg a közoktatásban felmerült problémákat.

A *Déryné Művelődési Központ* nagytermében – miután a beharangozott sajtótájékoztatóra hiába vártunk – tartott előadáson szinte minden jelenleg terítéken lévő problémáról szó esett. Igaz, a *miniszter úr*. bevezetőjében, a médiumokban megjelent információkhoz képest sok újdonságot nem árult el. Érintette a felsőoktatási integráció kérdését, s bővebben beszélt a közoktatási törvény módosításáról. Minket, főiskolásokat, főként az első témakör érdekelt. Mint a *miniszter úr* elmondta, az integráció megvalósulásával az önálló felsőoktatási intézmények száma várhatóan 30-40%-kal csökken. Álláspontja szerint ez azért nagy előny, mert az így összeboronált intézménykomplexumok racionálisabban működhetnek majd. Az egyes intézmények egy-egy régió központjaivá válhatnak, a kisebb vidéki főiskolák lehetőséget kapnak a felemelkedésre. Nem beszélt ugyan arról, hogy szerepel-e a tervek között egyes karok megszüntetése, de mikor rugalmasságról, piacképes, piacorientált oktatásról volt szó, megemlítette, hogy az integrált intézmények képesek lesznek igazodni a mindenkori piac szakemberigényéhez. Azaz a diákok azt tanulhatják, amire szükség van, amit „el tudnak adni”. Ez pedig feltételezi, hogy egyes karokat meg kell szüntetni, mivel az ott végzettek nem tudnak elhelyezkedni, munkájukra nincs szükség.

Sajnos a hallgatóság soraiban nem ült túl sok olyan ember, akit ezek a gondolatok valóban érintettek volna. A főiskola diákságát pusztán 5-6 jól értesült diák és pár tanár képviselte, ami nem pusztán az általános érdektelenségnek tudható be. A főiskola folyosóit járva a számtalan plakáthelyen egyetlen kis cetlit sem vettem észre, amely ezt az eseményt hirdette volna, pedig nem hiszem, hogy a szervezők (köztük főiskolánk tanára, dr. *Wirth István*) olyan figyelmetlenek lettek volna, hogy a legnagyobb oktatási intézménybe ne küldtek volna egy meghívót sem. Kérem, javítsatok ki, ha tévednék! Úgy érzem, nemcsak a főiskolai integrációs problémákkal kapcsolatban, hanem a közoktatási törvény módosításait illetően is hallhattunk érdekes, tanulságos véleményeket a *miniszter* beszámolójában, és az utána kialakult vitában is. Iskolánkban pedig szinte mindenki érintett ezekben az ügyekben, elvégre nem kevés leendő pedagógus jár ide.

Talán akadt volna köztük néhány ember, aki szívesen kérdezett, vitázott, vagy csak végighallgatta volna a két órás párbeszédet.

Az oldalt írta:
Horti Andrea

Színháztörténeti sorozat (3. rész)

Az egri Gárdonyi Géza Színház

Egri lévén szívesen járok a *Gárdonyi Színházba*. S nemcsak azért, mert olyan gazdag és színes a kínálat, hanem azért is, mert számomra mindig is különös hangulata van egy-egy ilyen színházi estének. Valóban igaz az a mondás, miszerint az „első színházélmény” egy életre meghatározza, hogy valaki szeretni fogja a színházat vagy sem. Rám olyannyira nagy hatással volt életem első színdarabja, hogy azóta lelkes színházba járó vagyok, sőt még az egy hónapos szakmai gyakorlatomat is itt töltöttem. S ezzel mintegy némi betekintést nyervén a színpalak mögé, próbálom néhány mondatban bemutatni városunk színházát.

Maga az épület – ami a belvárosban a *Hatvani kapu tér 4.* szám alatt áll – az 1960-as években épült. Később az épület felújításra szorult. Majd 1985. január elsejei hatállyal az akkor még *Heves megye Tanácsa* megalapította a *Gárdonyi Géza Színházat*, mint befogadó-bemutató színházat. Ekkor még nem volt önálló társulata, hanem a *miskolci színházzal* működött együtt. Azonban 1987. január elsején önálló társulattal újjáalakult, és ebben az évben bemutatásra került az első előadás is.

A színháznak azóta vegyes műsorrendje van, tehát a klasszikus és a mai magyar illetve külföldi drámák, színművek mellett az operettek, musicalek és a gyermekdarabok is helyet kapnak.

Erre az évadra is igen színes műsortervet sikerült összeállíta-

nia az intézmény vezetőségének. Az izgalmat, krimit vagy a könnyed zenés darabokat kedvelők éppúgy kedvükre válogathatnak, mint a klasszikusok iránt érdeklődők. Nagy segítség és egyben kedvesináló is az általános- és középiskolások számára, hogy minden évben műsorra tűzzenek egy-két olyan darabot is, ami kötelező olvasmányként szerepel a tantervben. Ebben az évben, például **Móricz Zsigmond: Légy jó mindhalálig**, valamint **Jókai Mór: A kőszívű ember fiai** című műve kerül bemutatásra.

Az előadások két helyszínen zajlanak: a *nagyszínpadon* és a *stúdiószínházban*, vagy más néven *szobaszínházban*.

Az intézmény határon túli vendégjátékokban is részt vesz, illetve külföldi társulatokat is fogad. Színházi stúdió formában színész utánpótlást nevel. Az országsszerte ismert *Agria Nyári Játékok* szervezéséből is kiveszi a részét a színház. Idén **Mikszáth Kálmán: Szent Péter esernyője** című művét láthatták az érdeklődők a *Líceum* udvarán.

Sokunk örömeire szolgál, hogy ebben az évben megkezdték a színház épületének teljes rekonstrukcióját. Ami – véleményem szerint – nagyon időszerű volt már, hiszen nem nagyon illett Eger barokk stílusú épületei közé a '60-as évek (építészeti) stílusában készült úgynevezett „kocka épület”. A felújítás alatt az előadásokat az *Ifjúsági Házban* és a *Mezei Művelődési Központban* játsszák. Bár ez némi kényelmetlenséggel jár, de azt hiszem, ennyit megér, hogy a 2000/2001-es évadot a már megújult és megszépült épületben köszönthessük.

Antal Renáta

Harminc éve kalákában

„Ideje fölrepülnöm, ideje fölrepülnöm,
sötétben vagy fehéren magam a fénybe
ölnöm”

(Kiss Anna: *Embersólyom*)

Kalála együttes. Talán kevesen kapják fel a fejüket e név hallatán. Ők nem igazodnak az aktuális divattrendekhez, illetve ellendivat trendekhez, nem szerepelnek nap, mint nap a médiumokban, nincs szigorúan kidolgozott imázsuk, mégis jelentős, állandó rajongótábor áll mögöttük.

Az együttes 1969-ben alakult, alapítói *Gryllus Dániel*, *Gryllus Vilmos* s *Mikó István* voltak. Az elmúlt három évtized során számos tagcserén ment keresztül a zenekar, ami az együttes profilján nem változtatott. A jelenlegi tagok: *Gryllus Dániel*, *Becze Gábor*, *Radványi Balázs* s *Gryllus Vilmos*, aki néhány éve csatlakozott újra a társasághoz *Huzella Péter* kilépése után.

A *Kaláka* nevet *Mikó István* édesapja nyomán választották, aki *Szabolcs* megyében népdalokat gyűjtött s ezekből

Kalácsa könyvtárát hozott létre, amiben összefogta, kalácsába rendszerezte a folklorisztikai gyűjtéseit.

Zenénk nem túl populáris, a magyar s külföldi szépirodalom verseit zenésítik meg, melyhez az autentikus népzeneből kezdve, világzenei motívumokon át a különböző nemzetek dallamvilágán keresztül számos, egymástól eltérő elemeket ötvöznek. Ezt a fajta muzsikát nem lehet egy bizonyos stílusba besorolni, ahogy *Gryllus Dániel* mondja: „*nekünk inkább arculatunk, hangzásvilágunk, hozzáállásunk van*”. Első nagylemezük 1977-ben jelent meg, amit *József Attila: Tudod, hogy nincs bocsanat* című verse miatt az akkori kormányzat azonnal betiltott. Azóta (szerencsére) tizenhat kazettát, illetve CD-t adtak ki, '90 óta már a *Gryllus Kft.* gondozásában, hisz nem könnyű kiadót találniuk.

Harminc év együtt muzsikálás áll mögöttük.

Másfélmillió kilométer utazás, körülbelül 1200 megzenésített vers (ennyi költeményt memorizálni sem kis teljesítmény), több mint 7000 koncert (volt olyan év, amikor 400 koncertet adtak).

Felléptek kórházban, óvodában, gyári

ebédőben, kilátóban, börtönben, határállomáson, állatkertben, a *Magyar Tudományos Akadémián* és vidéki kiskocsmában egyaránt. Részt vettek színházi előadások hangszerelésében, rajzfilmek zenei aláfestésében, mesejátékokban, irodalmi esteken. Állandó népzenei fesztiválokat szerveznek, mint például nyáron a többnapos *Kaláka Folkfesztivált* a diósgyőri várban, amely az idén húsz éves volt. Rendezvényeiken lehetőséget nyújtanak a fiatal, hasonló zenével foglalkozó együtteseknek a bemutatkozásra, sok tehetséges zenekar felfedezése az ő nevükhöz fűződik.

Röviden talán ennyit lehetne kiemelni a *Kaláka* 30 éves munkájából, ami egyszerre értékhordozó s értékteremtő. Remélem, az együttes első 30 évéről beszélhetünk, hisz a közönség igényli zenéjüket, s a magyar kulturális életnek is nagyon nagy szüksége van rájuk.

Isten éltesse a *Kaláka együtttest*!

Ui.: A fent olvasható idézet teljes terjedelmében a *Hajnali rigók* című albumon hallható sok más gyönyörű dallal egyetemben.

Kiss Tímea

Művészetek Völgye 1999

Filmkritika

Idén immár tizenegyedik alkalommal került megrendezésre a *Művészetek Völgye*. Márta István neve ismert a látogatók számára, neki köszönhetjük a tíz napig tartó rendezvénysorozatot, bulit, „együttélést”. Magyarország egyik legszebb természeti vidéke, a *Káli-medence* ad otthont a programoknak. *Kapolcs*, *Taliándörög*d, *Vigántpetend* és *Monostorapáti* területén.

A *Völgybe* egy forró hétköznapi délután érkezünk meg: a hétvégi csúcsforgalom alábbhagyott, lehetőségessé vált embertársaink megismerése. Egy családi ház udvarán sátoroztunk, ahol érdeklődéssel és szeretettel fogadtak minket. A szokásos sátorverés, tájékozódás után próbáltunk becsúfolódni a kiválasztott programokra. *Kapolcs*on a *Gátya árokban Goldoni: Chioggiai csetepaté* című művét láttuk az *Új Színház* előadásában – ’félreértésekből majdnem tragédiák’ –, fellábon, megérte.

A *Kávé Házban* a *Merlin Színház* jeleskedett *Platon: Szokratesz védőbeszédével, Jordán Tamás* rendezésében és főszereplésével – ’az athéni bírák maguk a hallgatók.’

A kulturális programok után reggelig tartó beszélgetések következtek.

A *Művészetek Völgyében* a fülledt, meleg nyári időnek vége szakadt egy éjszakai zivatarral, így lett **Hamvai Kornél: Márton partjelző fázik** című darabjából *Márton partjelző ázik* – a darabot elmosa az eső. Éjszakai dörgés, villámlás, fél napig tartó eső, dagonyázás; hamarosan megteltek a sátrak, kihaltak a kis faluközpontok.

A „völgynapok” programáradata bővelkedett komolyzenei fellépőkben is, őket többek között *Vigántpetend* katolikus templomában láthattuk, hallhattuk. *Kincses Veronika* és a *Hubay Jenő Zenei Műhely Kamarazenekarának* koncertjét *Vukán György*, a *Brass in the Five* és *Vajda Gergely* koncertje követte. A kétszáz főt befogadó templom kicsinek bizonyult az ezres nagyságrendű közönségnek. Az eddigi évekhez képest óriási tömeg árasztotta el a *Völgyet*.

Az évről évre ismétlődő rendezvénysorozat kulturális értéket képvisel társadalmunkban; szinte az ország minden pontjáról és határainkon túlról érkeztek az érdeklődő kedvű látogatók; a programok sokszínűségében mindenki megtalálta a neki megfelelőt.

Lamperth Eszter

Ryan közlegény megmentése

1944. június 6. Borult az ég. Remegő amerikai katonák tartanak a francia tengerpart felé, partraszálló hajókba zsúfolva. A hajók lassan partra érnek, a katonák kiszállásra készülnek. Hirtelen fűlsiketítő fegyverropogás tör ki. Az elől álló katonák egymás után rognak össze. A parti magaslaton egy sor elbarikádózott német géppuskás folyamatosan tüzel. A mészárlás kezdetét veszi. Az életben maradt partraszállók elkeseredetten küzdenek, hogy fedezék mögé jussanak. A tengerparton megsemmisített testek tömege. Halálsíksíkok, hörgések. A vér patakokban folyik a tengerbe. *Miller százados (Tom Hanks)* és emberei elfoglalják és megtisztítják a partot, azonban új feladat vár rájuk. A küldetés egy ember kijuttatása a német vonalak mögül. *Ryan közlegény* három testvére hetvenkét óra leforgása alatt

Mátrix

Egy amerikai akciófilmre nem azért ül be az ember, hogy a magas kultúrával találkozzon, vagy hogy hiteles színészi alakításokat lásson, mégis a közelmúltban bemutatott *Mátrix* című film óriási csatlódás. A film beharangozója tökéletesen sikerült; felkeltette az érdeklődést a gyanútlan nézőben. „A zene és a film együtt marokra fogja az agyadat” – írta az egyik kritikus. Ehhez képest alig lehet észrevenni, hogy van benne zene. A film előzeteseként is vehető *Marilyn Manson* klip, a *Rock Is Dead* négy percben bemutatja a lényegét, amelyre a rendező több mint két órát szánt. A dal persze nincs benne a filmben. Az alkotás két alappillérre építkezett: a legfrissebb számítógépes technikára és *Keanu Reeves*-re, aki a főszerepet játssza. A szuper lassítások és a kimerevített háromdimenziós képek forgatásai céltalanok. Szabályos időközönként tűnnek fel és nem többek egy számítástechnikai cég pavilonjának bemutatónál. Az egzotikus arcú *Keanu Reeves* szerepvállalásai nem mindig jönnek be. Ennél ő sokkal többre képes, sajnos elég feledhető teljesítményt nyújt.

A cselekmény pergő akciójelenettel indul (ki hitte volna?): öltönyös ügynökök (*Sötét zsaruk*) és vagy két tucat rendőr egy nőt üldöznek, aki néha a plafonon rohangál, 15-20 métert ugrik és végül belemászik egy telefonkagylóba... Ezután feltűnik *Neo (Keanu Reeves)*, aki nappal egy szoftvercég munkatársa, éjszaka viszont félelmetes „hacker”, aki számítógépes rendszerekbe tör be és kódokat szed apró darabokra. Kis idő múlva őt is a morcos ügynökök hajkurásszák, ám sem ő, sem a néző nem érti, hogy miért. Végül sikerül elkapniuk és a kihallgatás során egy (valódi) poloskát ültetnek belé. Itt szintén a *Sötét zsaruk*, illetve az *Emlékmás* című film köszönnek vissza. Ezután jön a szokásos

klisé: csak álmodta az egészet. Persze csak percek kérdése és kiderül, hogy mégsem. Jó háromnegyed óra elteltével kezd a néző kapizsgálni, hogy mi a fene lehet az a *mátrix*. A szálak összefutnak, a szereplők egymásra találnak és a titokzatos *Morpheus (Laurence Fishbourne)* felteszi hősünknek a sorsdöntő kérdést: akarja-e tudni, mi a *mátrix*. Nyilván több százezer ember utálta volna meg *Keanu Reeves*-t, ha nemmel válaszol és vége a filmnek. Az „igen” választ jelentő piros tableta lenyelése után a *12 majomra* kísértetiesen hasonlító képsorok következnek. Futurisztikus városkép, melyben hősünk egy nyálkás anyaggal teli kádban mezelenül és kopaszon szenved. Roverszerű gépek jönnek-mennek, egyikük lekezelet a bátor hőst. Egy tengeralttjáróra emlékeztető járgányban ébred föl, ahol újrakezlik az izmait. Ettől olyan erős lesz, mint a film elején üldözött hölgyemény, aki hogy-hogy nem, szintén ott van a bárkán. Amikor *Neo* úgy-ahogy rendbe jön megtudja, hogy az a valóság, amit eddig annak hitt, az csak egy számítógépes program: a *mátrix*. A valódi embereket a gépek tenyésztik, és energiaforrásként hasznosítják őket. Egy maroknyi csoport azonban ellenállást szervezett és a kiválasztottat keresi. Komoly gondolkodás után *Neo* és a nézők rájönnek, hogy ő *AZ*. A gépek és az ember harca szintén nem új keletű téma, mint ahogy minden más ebben a filmben. Nem érdemes tovább ragozni a sztorit, ugyanis a végére annyira belezavarodott a rendező a mondanivalójába, hogy valószínűleg ő maga sem értette. Mindenesetre sokat verekednek, lőnek, van szerelmi szál, árulás, kaland.

A film erőssége mégis a kameramozgás, a világvége-hangulat megteremtése és a mesterien kiválógatott színek. Mivel nincs normális befejezése így számolhatunk a második résszel is. A vásznon látottakhoz hasonlóan fejezem be én is: Ennyi.

Viszok Attila

esik el. Az *Egyesült Államok* hadseregének vezérkari főnöke utasítására nyolcan indulnak *Ryan* keresésére. Ketten közülük meghalnak, mielőtt egyáltalán rátalálnának. *Ryan* maroknyi osztaga azonban egy kulcsfontosságú hidat véd. *Ryan* nem hajlandó hazamenni.

A kétórás film sokat ígért a nézőknek. A reklámok sejtelmesen keveset mondtak; igyekeztek a nagy nevekkal (*Steven Spielberg*, *Tom Hanks*) nézőket csalogatni a mozikba. A film számos *Oscar-díjat* nyert, így joggal reméltem, hogy egy jó alkotást fogok látni.

A történet azonban lapos és felületlen. Hősies küzdelem volt számomra azt a százhusz perces végigülni. *Spielberg* valószínűleg egy másik *Schindler listáját* szeretett volna alkotni, ez a film azonban még a brazil szappanoperák szintjét sem üti meg.

Rentkó Erzsébet

Filmkritika

Könyvélmények

Emir Kusturica: *Macska-jaj*

A már jól ismert rendező (*Underground*, *Arizonai álmodozók*, *Cigányok ideje*) egy újabb zseniális alkotását nézhetjük meg, persze, ha érzünk némi hajlandóságot beülni a moziba egy olyan filmre, amely mentes a most divatos látványtechnikától és a csöpögő romantikától, de cserébe kapunk 120 perc felszabadult komédiát *Kusturica* módra, amit garantáltan nem felejtünk el egy ideig.

Kusturica ismét tükröt tart a délszláv mentalitás minden napjai elé, mely nem lenne teljes egész a rá jellemző túlszűfoltosság és giccs nélkül, de ezúttal a humor oldaláról közelít.

A történet hősei között a balektől a cigányvajdáig, a háborús bűnöstől a törpe cigánylányig szinte hihetetlen figurák tűnnek fel, már-már mesébe illő történetek közepette, melyek ellentmondása és sokfélesége akár a balkáni viszonyokat is jellemezhetné.

A filmből persze nem hiányozhatnak az olyan jelenetek, mint a nagyszabású vonatrablás, elhunyt és feltámadó nagyapák, gigantikus esküvő, fára kötözött zenekar, na és a totális happy end. De kedvencünk mégis az a sertés lehet, melynek képét néha bevágják a jelenetek közé, amint éppen egy Trabantot falatozgat jóízűen.

A film ellentmondásaihoz híven megjelenik a techno és a népzene, a kokain és a kereszt és persze a cicák is (egy fekete és egy fehér) hol szerencsét, hol balszerencsét hozva, a kapzsi szereplők mellett a becsületes unokák, és ahogy a végén lenni szokott győz a jó és veszít a gonosz, persze mindezek *Kusturica* újabb örületében egy sajátos módon jelennek meg. Mindenestre, akinek tetszett a *Cigányok ideje*, az most sem fog csalódní, mint ahogy én sem. Sőt...

Madarász Anett

Lipp Tamás: *Diákregény*

A könyv egy antikváriumban akadt kezembe, a legolcsóbb könyvek között találtam rá. Kinézetre nem volt benne semmi különös, a címe sem mondott semmi különösét és ma sem tudnám megmondani, miért is vettem kézbe. A hátlapon lévő kis kivonat után úgy döntöttem, megér nekem ez a könyvecske 50 forintot. A becsületkasszába be is tettem a pénzt (holott szó nélkül elvihettem volna, nem tűnt volna fel senkinek!), és a tulajdonosok boldogságával tértem vissza a koliba. Újdonutj könyvemnek, mint minden más frissen szerzett írománynak, azonnal nekiestem és még aznap be is végeztem. Nagyon jó volt, újra és újra nekikeztem, és egyre jobban tetszett...

A megkapó, hogy látatlanban választottam ki egy olyan könyvet, amelyben könyvtár-népművelő szakos főiskolásokról van szó, bár jó néhány évvel ezelőtről.

A történet nem bonyolult, egyetlen fiú meséli el az első évfolyam első félévét, ahol az erőviszonyok kialakulása és a szerelmek megszületése, a diákság szabadságkeresése volt az események fő vezérfonala. Az életükbe vetett néhány pillantás elég ahhoz, hogy megállapítsa az olvasó, hogy alapjaiban másképp éltek az akkori hallgatók. Nem kell azt hinni, hogy önmegtartóztatóak voltak, vagy nem ittak kocsmákban, csupán az összetartásuk volt hihetetlen erős és a jogaik érvényesítését vették nagyon komolyan (akár a szabályok felrúgása árán is), hogy az a mai időkre is példa lehetne. Nincs egyetlen passzív, érdektelen szereplő sem, a csapatszellem egymáshoz láncolja őket. Tartják a hátukat valamennyien egyetlen ember hibája miatt és az ártatlan is önként bűnösnek vallja magát, ha azzal megment valaki mást.

A könyv azért mást is mond, és ami nagyon meglepő, szakmailag. Egy tanuló fogalmazza meg

azt, ami a mai, itteni képzésből is alapvetően hiányzik: a legfontosabb feladat a valóság feltérképezése, amihez technikai eszközök igénybevétele is szükséges, például fényképezőgép és magnetofon, mindkettő segít megragadni a tényeket. A legjobb lenne elrendelni, hogy minden fiatal népművelő szakember vállán magnó és fényképezőgép lógjon. Az emlékezet ugyanis csali!

A könyvecske a *Rakéta Regénytár* sorozatban jelent meg, és ha valakinek felkeltette az érdeklődését, keressen meg nyugodtan, szívesen kölcsönadom.

Guiseppe Berto: *Ó, Serafina!* (mese környezetvédelemről, bolondokházáról, szerelemről)

A vékonyka könyv valóban úgy néz ki elsőre, mint egy mesekönyv, holott igen súlyos ítéletet mond korunk társadalmáról és életviteléről. Az olasz szerző az ipari társadalom ronda valóságát mesébe szöve tompítja, ám a figyelmes olvasó megérti a kritikát benne.

A rövidke történet egy fiatalember történetét írja le, kinek egyetlen hibája, hogy jobban szereti a madarakat és a természetet, mint a műanyagot, és a pénz csábítása sem nyomja el benne a hagyományok iránti vonzódását. Emiatt diliházba is zárják, ahol csodás körülmények között találkozik a neki teremtett lényel, akivel el is menekül a bűdös, koszos és mocskos életből és boldogan élnek, míg meg nem halnak...

Nos, ebből is látszik, hogy ez csupán mese, ám mindenkinek ajánlom, aki valaha is elgondolkozott azon, valóban az ipari fejlődés hozza-e magával az emberek boldogságát.

Fazi

Viktor Pelevin: *A rovarok élete*

„*A rovarok élete*” című, *Viktor Pelevin* orosz novellista tollából született könyv, akár „A felsőoktatási intézmények hallgatói világa” elnevezéssel is forgalomba kerülhetett volna. Egy amerikai szúnyog, aki korántsem mellesleg alkoholist, *Krímbe* érkezik látogatóba, ahol nem sóval és kenyérral kínálják vendéglátói, hanem helyi specialitással: az ottlakók zamatos vérével. Ő azonban nem tud megbirkózni a nedűben lévő szeszmenyiséggel, néhány szippantás után mérgezési tünetek mutatkoznak rajta. (Hiába, ez nem Amerika.)

Nonkonformista éjjeli lepkéket hasis szívás közben „ér utol” a megvilágosodás, a keleti filozófiák szakértőivé téve őket: „Elröppennek a napfényes nyárba. Jobb ÚT, HA kedvükre tesznek.”

A ganajtúró bogár fiával próbálja megértetni az élet mibenlétét saját szemléltető eszközeinek segítségével. Eszerint a világ egy nagy trágyagolyó, hasonló anyagú szereplőkkel, jövővel és múlttal. (Aktuális hangulatjelentés?!)

Aztán itt van Marina, a butuska és éretlen hangyaleányzó, aki még álmodozik a romantikus szerelemről, de – az élet márcsak ilyen – egyedül a magány várja tárt karokkal. Egyetlen lánya, akivel az életben maradáshoz felzabálja többi csemetéjét, a kamaszkor küszöbét átlépve a szülői odút is végérvényesen maga mögött hagyja. Érzelmekkel foglalkozni felesleges időpocséklás, egyénenként megszabott pályafutásunk ebben a világban túl rövid ehhez.

Mindeközben zajlik a „nagybetűs”, ami soha nem áll meg: a rovaremberek születnek, élnek és meghalnak. Üvölt a zene és a tengerparton – vagy a kollégium folyosóin? – eldobált szemetet sodor tova a szél...

Pelevin, akit nemzedéke fantergyeként emlegetnek, ezúttal sem egy könnyű, nyáresti olvasmánnyal lepte meg a nagyérdeműt. Rendelkezzünk bármily erős csáprágókkal, elsőre kemény falatnak bizonyul. Tükör, melyben önismerete mértékétől függően, bárki megláthatja önmagát.

Béem

Pillanatképek egy letűnt világból, avagy mennyiért adják a jó szót...

Frissen sült krumplis kenyér illata terjeng az udvaron álló kemencéből. A ház asszonya megfeji a teheneket és a kecskét, megeteti a tyúkokat, majd komótosan átsétál a veteményeskertbe, ahol szinte csak a pityóka képes megteremni. Leszed néhány mentalevelet a reggeli teához, amiért a vendégei úgy lelkesednek, és bemegy a fából ácsolt házba, ahol elkezd a reggelihez teríteni. Akkurátusan szeleteli a meleg kenyeret és a házi sajtot, amit majd ő fog kiosztani pontosan a tányér jobb szélé mellé fektetve. Miután automatikusan, sokadjára is lesöpri a nem létező morzsákat a terítőről, magában dúdolgat, miközben azon töpreng, elintézzé-e ma a nagymosást. A ház előtt futó pataknak nyáron is jéghideg a vize, s bár tavaly sikerült a családnak egy mosógépet vennie, öblíteni azért még mindig oda jár le. Kipirulva a favágástól, a férje tűzfát hoz be, élesztgeti a tűzhelyben pislákoló lángot, és egy lavórban vizet tesz fel melegedni. Fogfájástól duzzadt arccal, kicsit féloldalasan mosolyog feleségére. Orvos nincs a faluban, ahogy autó is csak mutatóban akad, úgyhogy be kell bicikliznie a legközelebbi nagyobb helységig. Útközben majd a postára is beugrik, hogy utána nézzen néhány dolognak. Elvileg két nyelven címezhetnek a számukra küldeményeket, de a magyarul írottak jóval nagyobb arányban kallódnak el a románhoz képest. Míg ezen morfondírozik, benyit a nagyszobába, és ébresztgetni kezdi a gyerekeket. Bár most nyári szünet van, és nem kell elgyalogolniuk a három kilométerre lévő iskolába, de otthon nekik is megvan a maguk dolga, nem henyélhetnek naphosszat. Felesége a tisztaszobába indul, amit saját készítésű, gyönyörű szőttesei és a kelengyébe hozott, feltornyozott ág díszít. Halkan lépked, félretolja a spalettákat a reggeli fénysugarak útjából, majd leül az ág szélére, és kölögtetni kezdi két magyarországi látogatóját...

„Hol volt, hol nem volt”. Így lehetne legegyszerűbben jellemezni Gyimesközéplokot és lakóit, akik vendégül láttak minket ez év tavaszán, május 20-tól 25-ig. A Főiskola Kulturális Antropológia Műhelye, Antal György tanár úr vezetésével, a Pünkösdszombatján tartott csíksomlyói búcsú és zarándoklat kapcsán utazott Erdélybe, kutatómunkát végezni. (Ennek része volt a filmkészítés is, ami jelenleg utómunkálatok alatt áll.) Élményeink, a gyimesiek számára megszokott és természetes életvitel, kicsit mesészerűek. Nehéz nem misztifikálni őket, és nehéz szavakban átadni azt, amit csak személyes tapasztalat útján lehet átérezni és megismerni. Szállásadóink talán technikailag kicsit elmaradtak az itthon megszokotthoz képest, emberileg azonban jóval magasabb szinten állnak és olyan értékeket őriznek, amit nekünk újra meg kell tanulnunk. A fontossági sorrendben az anyagiak csak a sokadik helyet foglalják el. Van idejük és kedvük figyelni a gyerekekre, barátokra, beszélgetni a szomszédokkal, találkozni a rokonokkal. Az ajtókat nem zárják, ha valakinek szüksége van valamire, és olyankor érkezik, amikor a háziak nincsenek otthon, akkor „kiszolgálja magát” és az első adandó alkalommal viszonozza a kölcsönt. Szívesen táncolnak és énekelnek – talán több magyar népdalt ismernek, mint mi. Fontos szerep jut a hitnek, a vallásos gondolkodásnak, ami leginkább a nevelésben érezhető: a gyerekek tisztelttudóak, segítőkések és rend-

kívül barátságosak voltak még velünk „idegenekkel” szemben is. Meghívást kaptunk a nyolcadikosak „Kicsengetésére”, ahol a ballagókat egy-egy szál virággal és Bibliával búcsúztatták el. Nem volt különösebb felhajtás, de ezzel az esemény mitsem veszített ünnepélyességéből, sőt inkább meghittebbé tette azt. A legmeglepőbb talán „ami a szívükön, az a szájukon” elv volt, az a nyílt őszinteség, ami nem ismeri a mellébeszélést, a ködösítést, a sallangokat. Kedvesen és érezhető örömmel fogadtak, tartottak és indítottak útnak minket haza, Magyarországra, amiről folyamatosan kíváncsian – néha áhítatosan – érdeklődtek.

Sokat gondolkoztam azon, vajon nekik milyen benyomásaik lennének az itteni viszonyokról. Nem sokkal a visszaérkezésünk után, a Népstadionnál találkoztam egy idős csángó nénivel, aki csak ennyit mondott:

„Leányka koromban sokat álmodtam Magyarországról, látni akartam az ittenieket. Vénkoromra teljesült a kívánságom, itt vagyok. De azt mondom, ha hazamegyek, leborulok és megcsókolom a földet örömben. Milyen világ ez, ahol még a jó szót sem mérik ingyen?!”

Béem

Csere

Szeretem őket, ez teljesen érthető és természetes. Mégis, néha, mint mindenki másnál eljön a besokallás. Elegem van. Kiborulok. De még ez is természetes. Amikor mindenki az idegemre megy válogatás és kivételezés nélkül, mert nem lehet tőlük egy nyugodt percem sem, és nem tudok egyedül lenni és nincs titok, mert mindenki tudni akar mindent, akkor is, ha én nem akarom, hogy tudják, akkor is mikor lényegében semmi közük hozzá és nem is tudnak hozzászólni az ominózus dologhoz. És amikor gyengéd rábeszélésük hatására olyan döntések születnek, melyek alapvetően csak engem érintenek, mégis mindenkinek jó, csak nekem nem.

Bejönnek, leülnek az ág szélére, de mindig csak olyankor, amikor erre semmi szükség, hiszen ha éppen ez kellene, akkor minden más fontosabb és sürgősebb. Belenéznek a táskámba, holott mindent, amit nekik szánok azt előre előveszem és átadom. Beletúrnak a holmimba, megnézik a szekrényem, beleolvasnak a naplómbe, a leveleimbe, megtapintanak, megszagolnak mindent! Na, itt van az a pont, mikor szükségem van minden önuralmamra, hogy elkerüljem a kiabálást és a botrányt. Ilyenkor kell tízig számolni, és mélyeket lélegezni. Ilyenkor jut eszembe, milyen jó lenne egy csereszolgalát, csak egy telefon, elmondjuk az igényeket és szállítják a megfelelő összetételű és felfogású szülőket, testvéreket, nagymamit és unokatesókat.

Persze tudom, hogy ez nem az igazi még mindig, hiszen nem lehet megválni tőlük. Már túlságosan megszoktam őket. Tulajdonképpen nem is lennének meg nélkük. Szükségem van rájuk. És az ember mégsem cserélheti le a családját csak úgy, mint egy defektes gumit...

Fazi

Hajlék nélkül

Nyár. A mi éghajlatunk legmelegebb évszaka. Illatok és színek kavalkádja. Meleg szél, ragyogó nap, és idő a kibontakozásra. Nem csak a természetben, hanem az emberek között is. Jön a divat ideje, megmutatni mindazt, amit eddig nagykabát alá kellett rejtetni. Na, persze akadnak, akik követik és vannak, akik nem engedelmeskednek parancsainak. Van, aki szabad akaratából, buliból, kedvtelésből vagy csak a polgárpukkasztás kedvéért nem hajlandó alávetni magát az éppen aktuális irányzatnak, van, aki kényszerűségből. Az előbbi mentsége vagy oka a fiatalság, a lázadás zabolátlansága, az utóbbié jóval prózaibb, szegénység, pénzhány, nincstelenég... Fokozzuk? Munkanélküliség, nyomor, földönfutás, hajléktalanság.

Ha kicsit is nyitott szemmel jársz-kelsz a világban, messziről megismerheted őket. Pesten járva ki sem tudod őket kerülni. Ha van benned egy csöpp érző szív (ez feltételezhető, elvégre értelmiségi leszel...), akkor azért megérint valahol a sorsuk. Pláne azoké, akik véletlen sülyedtek le ide. Talán téged is megcsapott már a bizonytalan jövő szele, mikor meglátasz egy valaha jobb sorsot megélt alakot, amint a *Fedél nélkül*-t mutatja a közönyös, unott arcú járőrelőknél és megérzed, mekkora a rizikó és a veszély. Talán te is próbáltad már lelkiismeretedet csillapítani valami egyszerű alamizsnával, de érezted, hogy ez csupán látszat, te úgysem tudsz segíteni igazán. Talán a tehetetlen dühöt is ismered, ami akkor támad fel leginkább, amikor tudod, hogy valaki más sokkal többet tudna adni, sokkal többet tudna segíteni, de nem teszi, ki tudja miért...

A legrémítőbb az a gondolat, ami oly ritkán ölik az ember eszébe, amikor önmagát biztonságban érzi: Vajon velem is megtörténhet? Vajon én mit tennék?

A fiatalok jövője megannyi meglepetést tartogat. A végzettség nem mentsvár, hiszen az ember diplomával a kezében is koldulhat és a lenézettség, megvetettség, száműzöttség tudata sokkal keservesebb, ha az ember tudja, hol is lenne a helye valójában.

És ez még csak a nyár... A tél még messze, a kemény fagyokkal, a zord és álomtalan éjszakákkal.

Meddig ember az ember? Meddig emberi az emberi élet? Meddig terjed az emberség, az emberiség? Meddig lesz mentségünk, hogy nekünk nincs mit adni? Meddig kereshetünk kibúvókat a jövő könyörtelensége elől?

Nem igazán valószínű, hogy akármelyik hajléktalan kéregető úgy indult volna neki az életének, hogy feltett szándéka ez lesz, terveiben mostani tevékenysége állt volna, de ez a lehetőség mindannyiunk sorsában benne van! És nem biztos, hogy ki tudjuk kerülni, észre tudjuk venni előre, nem pedig csak utólag, amikor már se vissza-, se kivezető út...

Fazi

Tapéta

Olyan furcsa ez a tapéta...

Olyan ráncos, rücskös-

Kiemelkedik, lesüllyed,

Mint ha egy rakéta

Csapott volna be a szűkös helyszínen.

Egy másik helyen is csak szűrjed
A levét, ami a túldalalon csúszik:

Ragasztó a neve,

És ugyanaz, mint ami nálatok is.

Beleragad a rücsök, -bár lehet,

Hogy ott sima pórusocskák

Vezetik el a fölösleget.

Vagy máshol ugyanez fog

Papíron tücsköt s legyet.

De ha már tapad, látnom kell,

Hogy van, ahol enyhül a szigor,

És enged - bár lehet, ez csöppnyi csel-

Hogy arcomra fagyjon az a kis vigyor.

Ha már így élveztem ezt az

Egész ragasztós ügyletet,

Eltűntetem mostmár az összes kis
szar bűnjelét.

Tomszky

Szeretnék

Szeretnék Neked valami szépet adni.

Szeretnék Veled mindig boldog lenni.

Szeretnék Érted mindent megtenni.

Szeretnék Téged örökké szeretni!

Csak szenvedek

Már nem tudom visszaforgatni az időt.

Már nem tudom megváltoztatni a jövőt.

Emlékek hada, zsongása vesz körül.
Gondolatom, álmom a múltba merül.

Tudom, hogy nincs tovább, meghalt a remény.

A csalódás homályában elveszett a fény.

Átkozott vágyak, átkozott remények!

Miattatok örökre csak szenvedek, kesergek.

Vers mindenkinek...

Egy megmérettetés verse
dr. T. Kiss Tamás tanár úr
kérésére

Öt fő - melyek melleleg
művelődésszervező szakon
tevékenykedő egyedek -
rímbe szedett, fél dióhéjba
sűrített rövid története ez.

Feladatot kaptak, s egyben
lehetőséget, miszerint
megcsillanthatják elméjüket,
mialatt a többiek szeme,
tevékenységük megfigyelése
végett rájuk mered.

A ríktó műanyagdarabkákká,
mint kellékek, kezdetben
lehetetlen módon viselkedtek,
s meglehetősen akadályozták
e jeles kiemelt egyedek munkáját,
s így az azonos területű négyzetek
kirakása, szerfelett megnehezedett.

Ezután néhány egyed, melynek
sikertől e lehetetlen cselekedet
kényelmesen elernyedett, míg
a többi, egyre csak szenvedett.

Majd ismét feszülten
próbálkozni kezdtek, s rájöttek,
ha egymásra odafigyelnek,
s feláldozzák műveiket
az ernyedtek, egyre jobb
eredményt is elérhetnek.

Erre mindannyian rájöttek,
s a feladat sikeres kimenetelét,
végül a heves csere-bere eredményezte,
melyet az I. M enyhe fellélegzése, s
örömmel elégedettsége fejezett be.

Tóth Judit Anasztázia

Miért nincs egy lehetőség, egy újabb élet?

Miért nincs az a szív, mely engem szeretett?

A kérdés a múlté, de a jövő válaszol...

S közben az EMLÉK tovább haladok.

Kriston Rezi Léda

Beszélgetés Várszegi Tiborral

Várszegi Tibor neve, aki irodalmat tanít főiskolánkon, nem ismeretlen a hallgatók többsége előtt.

Talán kevesebben tudják, hogy a tanítás mellett újságot ír és szerkeszt, illetve ő a „Pont Színház” egyik megalapítója és ma is rendszeresen fellép egy-egy képzőművészeti kiállítás megnyitóján. A vele készült beszélgetés középpontjába most a „színházművészeti énje” került.

V.T.: – Szegeden végeztem az egyetemet. A JATE egyetemi színpada akkor már nagy múlttal dicsekedhetett, mint az ország legjelentősebb alternatív színházainak egyike. Bár akkor, amikor én odakerültem, már inkább csak a hagyományából élt. A mi generációnk volt az utolsó, amely még rendszeresen játszott. Átmeneti korszak volt ez: a színház még hírneves volt, de a '90-es évek elejére jellemző pezsgés még nem érződött. A színháztörténet ugyan nem fogja jegyezni, de jelentős értékű munka folyt ott.

1985-ben kezdtem tanítani egy gimnáziumban, ahol megpróbáltam egy színjátszókört szervezni, amit azonban az akkori vezetés egy hónapi működés után betiltott. (A tanulóiban megvolt az igény iránta, de a főnököm szívesebben látott volna a természetjáró szakkör vezetőjeként...)

Két év múlva kerültem ide a főiskolára és '90 őszén alakítottam meg akkor első évfolyamos hallgatókból az alternatív színjátszó kört. A cél akkor még csak annyi volt, hogy összejöjjen egy színház. Kihívást jelentett, hogy közülük senki nem volt még színpadon. Az első nyilvános bemutatkozásnak a főiskola Díszterme adott helyet. Az előadás sikerét mutatja, hogy sok, az intézménytől független ember is kíváncsi volt rá. Ekkor még névtelenek voltunk, de a „Pont Színház” magja ebből a csoportból került ki később.

– Honnan ered az elnevezés?

V.T.: – Sok mindent bele lehet magyarázni. A név keresztapja az egyik tag volt. Számomra ez a szó a mozgástechnikára utal: az egyes jeleneteink a próbákon produkált spontán mozdulatokból, improvizált cselekvéssorokból alakultak ki. Olyan mikromozgásokra figyeltünk, amire egyébként nem szoktunk. Minden testben van ugyanis egy pont, ahonnan a szellemi, illetve a fizikai mozgás kiindul, a tréningek célja pedig ennek megtalálása volt.

A névadás apropóját az adta, hogy két éves nagyon kemény munka után részt vettünk az ország akkor még egyetlen Alternatív Színházi Szemléjén, ahol nem indulhatunk anonim csoportként.

– Egy országos szemle komoly megmérettetés egy amatőr társulat számára. Milyen eredményt értek el?

V.T.: – Díjat kaptunk, ami azért nagyon fontos, mert nagyon ritkán fordul elő, hogy egy kezdő, színpadon még alig járt, ráadásul vidéki csoport ilyen helyen jelentősebb elismerésben részesül. Egyébként két év múlva ugyanezen a kazincbarcikai versenyen ismét nagyon jól szerepeltünk, újra díjat kaptunk.

– A „Pont Színház” azóta már túlnőtte a főiskola kereteit, profi társulatként jegyzik. Mi történt a régi tagokkal és honnan toborzódik az utánpótlás?

V.T.: – Akikkel az egész kezdődött, azok már befejezték a főiskolát. Néhányan azonban színpadközelben maradtak,

például Gemza Péter azóta Franciaországban, Josef Nadj táncszínházának a tagja, Krupa Sándorral pedig azóta is rendszeresen együtt dolgozom. A „Pont Színház” ma már a Mu Színházban, Budapesten tartja próbáit és előadásai nagy részét is. Elsősorban végzett színházi szakemberekkel bővült a csoport, beleértve a háttér munkákat végzőket is. 1996-ban a főiskolán egy új, első évfolyamos maggal próbálkoztam utánpótlás gyanánt, de sokan közülük a tanév végén itt hagyták a főiskolát. Az egészet egy év után teljesen előlről kellett volna kezdeni. Másrészt ma már nem is akarom azt csinálni, amit néhány évvel ezelőtt kellett volna.

– Ön fellép még a „Pont” előadásain?

V.T.: – Az új előadáson, amelynek szeptember 23-án volt a bemutatója Budapesten, az elfoglaltságaim miatt nem lehettem ott. Alkalmanként, kevés próbát igénylő szóló, duó, esetleg trió – ahol a harmadik személy a zenész – jöhet szóba. Ezek inkább nézhető vázlatok egyelőre, amelyekből jövőre egy egész estés, háromszor húsz perces darabot szeretnénk összehozni. Az az igazság, hogy most egyéb szakmai kihívások foglalkoztatnak. Például kiállításokat nyitok meg egyszemélyes performanszokkal, ami azért is izgalmas, mert egyszeri, megismételhetetlen előadások ezek. Ez persze nem azt jelenti, hogy az ötleteket később nem dolgozom fel. Másrészt sok időmet lefoglalja a '96 őszén alapított „Ellenfény” című újság szerkesztése is, ami egyébként az országban az egyetlen kortárs előadóművészettel foglalkozó szakmai folyóirat.

– Nem gondolt még arra, hogy iskolai keretek között ossza meg a színházi tapasztalatait, tudását a hallgatókkal?

V.T.: – Európában minden komoly egyetemen van színházműveléssel kapcsolatos fakultáció. Nálunk ez még nagyon gyerekcipőben jár – Veszprémben és Szegeden két-három éve foglalkoznak ilyesmivel –, szinte kizárólag művészképzésről beszélhetünk. Ezért a szegedi egyetem és az Ellenfény Műhely közösen tervezi a Magyar Színházi Akadémia megalapítását. A jelenlegi Színházi Intézet nem tölti be a funkcióját, a könyvtár anyaga is elévült, a kortárs művészet egyáltalán nem kap helyet benne. Azt szeretnénk, hogy a létrejövő Akadémia olyan szellemi és gyakorlati bázisként működjön, amely szaktudományos problémákkal foglalkozik, ahol az ország legfelkészültebb szakemberei tartanak előadásokat és vitatják meg a feladatokat. Ahol gyakorlati tréningek is indulnak: kritika, tanulmányok, saját művészeti munka (mit jelent színésznek lenni) stb. Az ilyen képzések eredményei talán a tévén felnőtt nemzedék rossz idegződéseit is alakítanák. Ez egyelőre terv, amin dolgozunk.

– Köszönöm a beszélgetést.

Hogyan lesz a Zsebsziráf?

Ahhoz, hogy a *Tótumfaktum*, a *Jászberényi Tanítóképző Főiskola* KISZ-bizottságának lapja 1981 októberében elindulhasson göröngyös, de máig töretlen útjára, csak az egyik feltétel volt, hogy legyen egy csapat, aki szeretne újságot csinálni, és találjanak egy felelős szerkesztőt. Akkoriban szigorú törvény és MT (Miniszter Tanács) rendeletek szabályozták az írott szövegek sokszorosítására alkalmas berendezések (nálunk a stencil-gépek) működtetési rendjét. A sokszorosíthatóság, a terjedelem és példányszám engedélyezése az egyik főigazgató-helyettes hatáskörébe tartozott, és a stencil-lapokkal is szigorúan el kellett számolni. Arra már nem emlékszem, hogy az 1986 előtti jogi szabályozás pontosan hova sorolta kedvenc periodikánkat, az viszont tény, az 1986-os módosítások alapján a JTIF diáklapja esetében is kérhették a *Minisztertanács Hivatala* által kiadott lapalapítási engedélyt. Hát ez nem volt, így mi továbbra is „szamizdatként” jelentettük meg az újságot. Már csak két évet kellett volna kívárni a rendszerváltozásig, amikor halmozott baklövésekkel elérkezett a 111. 01–10. szám (VII. évfolyam, 1–2. szám, kettes számrendszerben).

Először is ugyanazon számban újraközöltük *Horváth Marci* Ceausescu-pamfletjét (amit a KISZ KB szervezte diákújságíró-táborban kinyomtattak), lehoztuk *Tóth Teddy* írását a KISZ *Jövőnk a tét!* akciójáról, meg egy riportot a *Jövővel, aki sötét*. Ez idáig nem ügy, a hülyeség ott volt, hogy ez – aktív közreműködéssel – eljutott a megyei pártbizottsághoz. A vélemény nem volt igazán kedvező, mint azt áttételesen megtudtuk. Alapvetően a felhőtlen román-magyar kapcsolatokat esetleg beárnyékoló írást érte a zokszó, de lefogadom, hogy *Teddy* cikke csípte a szemüket. Mindenesetre az útmutatás úgy szólt:

- 1., Kérjünk lapalapítási engedélyt!
- 2., Ne siessünk, jó lesz egy év múlva is!
- 3., Az új lapot ne *Tótumfaktumnak* hívják!

Csendes magányomban kissé durcás lettem, mint mindig, ha hülyeséget csinálok. Elhatároztam, hogy az engedélyt még megszerzem, az új lapot még segítek elindítani, aztán csinálják az ifjak!

1988. február 29-én rákerült az aláírás és a pecsét a címeres papírra, ez a *Zsebsziráf* születési bizonyítványa. Ennek lassan tizenkét éve.

Wirth Lajos (azóta is) felelős szerkesztő

A *Nekem 8*-ban olvastuk:

CEAUCESCUNAK is 8

1987. április 5-én Nicolae Ceaucescu, a román államfő kisebb baleset áldozata lett. Népiünk szeretett vezére a könyvtárban nekidőlt egy polcnak, és egy vaskos kötet a fejére esett. Ceaucescu elvtárs mindannyiunk őszinte örömeire nem szenvedett komolyabb sérüléseket. (Előre)

Talán valósághűbb képet kap a kedves olvasó, ha megtudja, hogy a merényletet nem akármilyen könyv követte el. A szóban forgó mű *Karl Marx* munkája volt. Bár a kísértetek létezését tagadják a tudósok, megfigyelők mégis úgy vélik, hogy *Marx* elvtárs bolyongó lelke próbált meg bosszút állni az eszmén elkövetett erőszakért. Az eset nyomán *Románia* egész területén fellángolt a spiritizmus, különösen az ország keleti részében. Mindenki a nagy forradalmárok szellemét kívánja megidézni. A román rendőrség nem ad hitelt a tudománytalan szóbeszédnek, ők

sokkal realisabban gondolkodnak. A rebellis könyvet fegyveres őrizet mellett szállították be az őrszobára, ahol találkozhatott a könyvtárossal, a könyvtáros családjával, szomszédaival és macskájával. Mindannyian zilált lelki állapotban voltak, és egy emberként állították, hogy elestek a lépcsőn. A macska nem nyilatkozott.

Románia politikai életében nem következett be változás. *Nicolae Ceaucescu* a számára kiűrtett kórházban is szokott alaposságával tartja kézben az ország gyeplőjét. Pedantériáját mi sem jellemzi jobban, mint az, hogy kórházi ágya mellé beszereltetett egy kapcsolót, hogy a szokott időben áramtalanítsa *Romániát*. Az *Előre* című közkedvelt sajtóorgánium riportere megkérdezte az államfőt, mit szól ahhoz az önkéntes felajánláshoz, hogy a román nép aggodalma jeléül óránként sóhajtson egyet? A nagy ember válasza: „Sóhajtoznak azok eleget. Bár nekem nyolc. Erről jut eszembe, mennyi is az idő? Ahá, nyolc óra!” – és elfordította a kapcsolót.

H. M.

Jövőnk sötét!

Jövőnk a tét!
– szokásos demagóg szöveg?

A KISZ új programmal állt elő.

Állásfoglalása szerint hazánk gazdasági nehézségeinek megoldásában kéri alkotó részvételünket, az enyémét, a tiédet, a miénket. Azt akarják elérni, hogy mind az egyéni, mind a csoportos szemléleti és cselekvési egységnek, a véleménynyilvánításnak, a kiállásnak fokozott jelentősége legyen.

Ez mind igen szép gondolat, de csak gondolat. Ahhoz, hogy ez mind valósággá váljék, az egész társadalom mentalitását, felfogását, gazdaságát, politikáját kellene megváltoztatnunk, méghozzá igen mélyen. Szükséges lenne korlátozni a hatalommal való visszaélést, fontos lenne megszüntetni a bürokráciát, a megvesztegetést és még sok más akadályozó tényezőt...

Az embereket beszélni kell tanítani.

Hagyni kell, hogy kinyissák a szájukat, és őszintén mondják meg, hívják fel a figyelmet a sokszor fájó, kényes hibákra. Hiszen nálunk szocializmus van, és ennek egyik alkotóeleme a demokrácia, a szocialista demokrácia – vagy nem?

Hogy fogja ezeket elérni a KISZ? Nem tudom. Ekkora programhoz véleményem szerint nem elég csakis a KISZ. Talán, akkor sikerülne ez az újítás, ha az állam és a párt is komolyan, egységesen bekapcsolódna?! Persze ez sok magas beosztású tisztviselő hatáskörét, hatalmát alaposan megnyírálná. Márpedig ki az, aki saját maga alatt vágja a fát?

Végül is úgy gondolom, hogy ideje lenne már a tényleges demokráciának teret engedni, ha ki akarunk lábalni ebből a gazdasági, politikai káoszról. Próbáljuk meg a KISZ-nek ebből az átlagtól eltérő kiadványából az igazán értelmes és életképes feladatokat kiválasztani.

Tóth T.

Tényleg sötét?

– Tisztelt Jövő Úr, azt mondják Önről, hogy sötét. Igaz ez?

– Még hogy sötét?! Ezt kikérem magamnak!

Legfeljebb homályos. De hogy sötét?! Miféle rágalom ez? Ez alaptalan feltevés. A KISZ egyértelműen kifejti *Jövőnk a tét* című kiadványában, hogy jövőnk egyáltalán nem sötét. Aki ezt állítja, az reakciós, népellenség, a kapitalizmus szekértolója, imperialista bérenc. Ezt a sok szép jelzőt még az ötvenes években tanultam, amikor engem építettek. Akkor bezzeg senki sem mondta, hogy sötét vagyok. Épp ellenkezőleg, fényesnek neveztek. Mindenki hitt bennem, vagy ha nem, hát úgy tett. De hagyjuk a múltat! Illetve ne hagyjuk! A múltat miért nem kérdezi? Az bezzeg sötét volt, mint az éjszaka. Engem lehet bántani, a múltat nem?

– De az a bizonyos sötét múlt is jövőnek számított valamikor, nem?

– Most mit lovagol a szavakon? Kukacoskodni jött ide, vagy riportot készíteni? Most jut eszembe, hogy formálóm, a KISZ megkérdezése nélkül én nem is nyilatkozhatom. De, hogy lássa, kivel van dolga, ha már az interjúból nem lesz semmi, a kedvenc mesémet elmondom magának: *Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ifjúsági szövetség. Ez a szövetség hosszú tengés-lengés után úgy döntött, hogy megújul. Jövőnkkel kapcsolatban egy felhívást tett közzé, különböző kiadványokkal próbálta megvilágítani a helyzetet, mozgósította a fiatalságot, és ezzel nagymértékben előmozdította a rendszer építését. Szép volt, mese volt, talán igaz sem volt.*

H. M.

A Rákóczi út és a Jókai utca sarkán található

ZÖLDSÉGES BOLT

várja kedves vásárlóit!

Nyitva tartás: hétfőtől péntekig 6 óra 30-tól 17 óra 30-ig,
szombaton 6 óra 30-tól 12 óráig.

Vállaljuk éttermek teljes körű kiszolgálását.

Jászberény város önkormányzatának lapjával, a *Jászkiürttel*, mondhatni jó kapcsolata van diáklapunknak. Alátámasztja ezt az a tény is, hogy a *Zsebsziráf* szerkesztői közül néhányunknak már jelent meg írása a *Jászkiürtben*, sőt volt – és bizonyára még lesz is –, aki ott töltötte kötelező szakmai gyakorlatát is.

Új rovattal jelentkezünk, amelyben *Szántai Tibor*, a *Jászkiürt* főszerkesztője beleegyezésével mostantól olyan, a főiskolával foglalkozó írásokat fogunk újraközölni, amelyek két megjelenésünk között a lapban megjelentek, és érdeklődésre tarthatnak számot.

Elsőként öt írást közlünk, amelyek a *Jászkiürt* 1999. szeptember 4-ei, valamint 11-ei számában jelentek meg, s témájukat illetően foglalkoznak a *Természettudományi Tanszék* vechtai vendégeinek nyári látogatásával, a hagyományos augusztus végi *fazekas táborral*, főiskolánk *tanévnyitó ünnepségével*, a *Gólyatáborral* és a *Palkó Tibor* által szervezett *nemzetközi művészttáborral* is.

(bt.)

Felsőfokú találkozások

Vechtai egyetemisták Jászberényben és Gödöllőn

Ismét nemzetközi vendégei voltak városunk főiskolájának, közelebbről *dr. Karácsony Jánosnak*, a Jászberényi Tanítóképző Főiskola Természettudományi Tanszék vezetőjének. A vechtai egyetemről érkezett mérnökhallgatók és professzorok, *dr. Christoph Preu* a szélenergia okozta környezeti ártalmak témakörében végeztek szakmai terepgyakorlatokat Szászberék, Újszász és Abony körzetében. Az eredményeket a Gödöllői Agrártudományi Egyetem - 2000. január 1-jétől városunk főiskolájával integrálódva már, mint Szent István Tudományegyetem említhetjük - Környezettudományi Intézetének számítógépes laboratóriumában vizsgálták.

Dr. Christoph Preu, a vechtai egyetem mezőgazdasági- és környezeti professzora tizenhárom vechtai egyetemistával érkezett négyhetes magyarországi terepgyakorlatra. Ebből az első két hetet városunkban töltötték, mert mint beszállítókuk során elmondta, a vechtai egyetem és a jászberényi főiskola között különösen jó a viszony, amely a két város testvérkapcsolatán alapszik. Tavaly nyáron *dr. Karácsony János* Vechtában, az egyetemen tartott előadást szélenergia problémáiról és a védekezés lehetőségeiről, amely után *dr. Preu* professzor és német kollégái elhatározták, hogy kiegészítik a két intézmény közötti kapcsolatot.

Ennek megfelelően az itteni találgatás-vizsgálatok eredményeinek és a környezeti tényezőknek az egymásra gyakorolt hatásait az egyetemisták a gödöllői egyetemen a Nemzetországban már széles körben alkalmazott modern GIS-technikával tanulmányozhatták, amely kellemes meglepetésként hatott a hazánkban csak megszállt információval rendelkező német csoport tagjaira.

Azazl, ugyanis előzetesen is tisztában voltak, hogy nálunk található a Balaton, és hogy finom borokkal büszkélkedhetünk. *Preu* professzor elárulta, kezdetben félreértett utazással kapcsolatban, hogy nem tudták, nálunk mennyire veszélyes a helyzet a koszovói válság miatt. Ittélőkör már biztonságosnak találta az országot, s a szép idő, a kirünő ételek és a borok széles választéka rendkívül kedvező benyomást tettek a vechtai "expedíció" tagjaira.

A vendégek, akik hazánkban szép tájakkal és sokféle típusú, minőségű talajjal találkoztak, tapasztalhatták, hogy a magyar ember nyitott a környezeti problémákra, s ez annak köszönhető, hogy Magyarországon régi hagyományai vannak a környezeti problémák megoldásának. Ezt felelték

Szászberék-Újszász-Abony háromszögben vizsgált talajminták eredményeit? Azt próbálják megállapítani, hogy hazánk ezen térségében hogyan használható az a modern technika, amely bizonyos mértékig előrejelzi a szélenergia-veszélyeztetettségét. Az itt végzett kutatások eredményei ter-

reprogram részeként a két intézmény közötti oktatási "csereje" is megvalósuljon, a professzor a következőt válaszolta:

- Amennyiben ez az elképzelés a különféle alapítványok által támogatást nyer, akkor előbb-utóbb német oktatók taníthatnak az önkormányzatban, illetve magyarországi tanárok oktathatnak Vechtában. Ilyenfajta program keretében ez a kapcsolat már működik a vechtai, illetve a bécsi, a zürichi és egy angliai egyetem között.

A vechtaiak egyhónapos itt-tartózkodásának költsége magyar pénztárcához mérten igen borsos volt, fejenként ugyanis 1500 német márkát (kb. 180 ezer forintot) emésztett fel, amelyből 200 márkát Vechta városa vállalt magára. Cserébe viszont az egyetemisták ezzel letudták a négy év alatt két ízben kötelező külső, négyhetes terepgyakorlatukat egyikük.

A professzor úgy tervezi, a közeljövőben ismét hazánkba látogat, hogy találkozzon barátjaival, *dr. Karácsony Jánossal* és más kollégáival, és hogy előkészítsen egy rendszeres csereprogramot a vechtai mérnökhallgatók, valamint a gödöllői és a jászberényi hallgatók között.

Kép és szöveg: Benkő Tamás

pozitív tényezőnek tartják egy jövőbeni kutatási csereprogramban, másfelől viszont a professzor rámutatott, hogy az ökológiai kutatások jóval előrehaladottabbak Németországban, mint nálunk.

S hogy miként hasznosítják a

mészeten elsősorban ezen a területen érvényesek, azonban a megfelelő tényezők módosításával más térségekre is alkalmazhatóak.

Arra a kérdésre, hogy elképzelhető-e, hogy a közeljövőben ese-

Kézművesek a főiskolán

A Jászberényi Tanítóképző Főiskola Fazekas Önképzőköriének tagjai ezen a nyáron már másodszer népesítették be a főiskola épületében fazekasműhelynek berendezett pinét, hogy szakértők segítségével tökéletesítsék mesterségbeli tudásukat. Az önképző kör vezetője, *Váci Gyula* évente két alkalommal lehetőséget biztosít az érdeklődő diákoknak, hogy részt vegyenek egy tiznapos táborban, ahol reggel 8-tól akár este 8-ig is formálhatják az agyagot, ha kedvük tartja. A korongozás fortélyainak elsajátításában Váci tanárúrnál mellett *Illés Mária* fazekas és *Bana Gyula*, a népművészet ifjú mestere segít a hallgatóknak. Ha az időjárás engedi, az itt készült munkákat az udvaron található szabadtéri kimenetében égetik ki. A pince egész évben ingyenesen áll a diákok rendelkezésére, akik óra keretében vagy önszorgalomból ki-

is használják ezt a lehetőséget. Később már pedagógusként vagy művelődési szakemberként tovább is tudják adni az itt megszerzett ismereteket.

A fazekastábor mellett augusztus 15-től 25-ig táborozott a főiskolán a márciusban kezdődött *játékház foglalkozásvezető* tanfolyam 13 hallgatója. Az OKJ által is elfogadott kétszáz óras képzésben tíz főiskolás és három már aktívan dolgozó jászberényi művelődési szakember - egy övönő és a Deryné Művelődési Központ két dolgozója vesz részt. Év közben néprajzi alapismereteket, népi játékokat, néptáncot, csoportjátékokat sajátítanak el. A februárig tartó tanulás részeként az augusztusi tíz nap alatt természetesen alapanyagú játékkészítési technikákkal ismerkedtek. Többek között a jászkesíri Csate Balázs Honismereti Szakkör 12 tagja a jászvási népi játékkészítés ha-

gyományos formát mutatva be, *Demény Andrea* iparművész a szövés és nemezkesztés különféle típusait, *Ingesné Barkóczy Ibolya*, a jászberényi Deryné Művelődési Központ munkatársa pedig a sögyurmakészítés módszereit oktatta. De megismerkedtek a diákok az agyagózással, bőrdzessal, csuhébabá készítésével is.

Hortó Andrea Fotó: Sárközi

A
Zsebsziráf
következő
száma
decem-
berben
lesz
kapható.

Keres-
sétek a
főiskolai
és a
kollégiumi
büfében!

Tanévnyitó a főiskolán

Szeptember 6-án, hétfőn délelőtt a Tanítóképző Főiskola Apponyi termében az intézmény 82. tanévének megnyitóját tartották. Dr. Benedek Sándor főigazgató 237 nappalis és 188 levelezős új hallgatót köszöntött, akik ezen a napon lettek az integráció előtt álló főiskola tanulói. Amint az közismert, a felsőfokú oktatási reform eredményeként egyetemek és főiskolák integrációjával új, nagy oktatási intézmények jönnek létre.

A jászberényi Tanítóképző Főiskola 2000. január 1-jétől a gödöllői központú Szent István Tudományegyetem főiskolai karaként működik tovább. Azaz, a mostani negyedévesek lesznek az első, akik sikeres államvizsga után már az integráció eredményeként létrejött új intézmény diplomáját

vehetik át. A megnyitón esküt tett elsőévesek néhány nappal korábban, már a hagyományos gólyatábor keretein belül ismerkedhettek az iskola szellemiségével, a rájuk váró feladatokkal. Az ünnepi eseményt követően az elsőököknek és a további évfolyamok hallgatóinak is megkezdődött a szorgalmi időszak. (Tudósítás a 6. oldalon)

Főiskolai tanévnyitó

Az elsős hallgatókat köszöntő beszédében dr. Benedek Sándor elmondta, hogy különleges tanév lesz az idei. A Parlament 1999. májusában alkotott törvényt a felsőfokú oktatásban megvalósítandó integrációról, melynek eredményeként a Budapesti Állatorvosi Egyetem, a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetem, az Ybl Miklós Műszaki Főiskola, a Jászberényi Tanítóképző Főiskola és a Gödöllői Agrártudományi Egyetem együttesen alkotja majd a gödöllői központú Szent István Egyetemet. Több, mint 20 ezer hallgatójával ez lesz a legnagyobb magyar egyetem. Egyenként és együttesen is nagyok a lehetőségeink, mondta a főigazgató, aki annak a reményének is hangot adott, hogy az integráció nyomán komoly fejlődés indul meg a magyar felsőoktatásban, így Jászberényben is.

Remélhetőleg a régió vezetői is felismerik a lehetőséget, melyet a Szent István Tudományegyetem, s ezen belül a Jászberényi Tanítóképző Főiskola nyújt. Az integráció lehetőséget biztosít arra is, hogy a régió igényeit az eddigieknél jobban figyelembe vehessük a képzés szerkezetének alakításánál, mondta dr. Benedek Sándor.

Az ünnepélyes tanévnyitó beszédét dr. Stanitz Károly mondta. A főigazgató-helyettes bevezette a „gólyákat” az iskola életébe, beszélt az intézmény szellemiségéről, s mindenkinek sikeres éveket kívánt.

Első hivatalos hallgatói napjukon már példát is kaptak az elsősök a tehetség és a szorgalom együttes eredményéről, s annak értékéről. Dr. Benedek Sándor ekkor köszöntötte ugyanis azokat a harmad- és negyedéves hallgatókat, akik köztársasági ösztöndíjban részesülnek ebben a tanévben. A felsőoktatásban tanulók 1%-a kaphatja meg ezt az elismerést, s a minisztériumból érkezett fax szerint a Jászberényi Tanítóképző Főiskola hallgatói közül hatan részesülnek ebben. Biki Pál-mára, Szántó Ilonára, Tarjányi Szabolcsra, Vetési Melindára, Bathó Mónikára és Pöll József-re méltán lehet büszke az intézmény.

- SZ -

Nemzetközi művészta- bor a főiskolán

Visszatekintve a nyár eseményeire, nyugodtan elmondhatjuk, hogy városunkban idén sem volt hiány kulturális programokban, művészeti találkozókban. A hagyománnyá vált rendezvények öregbítik Jászberény hírnevét, nemcsak az ország határain belül, hanem azon túl is. Ilyen hagyománnyá nemesedett találkozóznak adott otthont a Tanítóképző Főiskola augusztus végén. Itt rendezték meg ugyanis az *Art Camp Nemzetközi Művészeti Szimpóziumot* francia, német, lengyel, szlovák, erdélyi és magyar művészek részvételével. Palkó Tibor főiskolai docens, a tábor főszervezője elmondta, hogy a jászberényi székhelyű *Alkotárs Művészeti Egyesület* szervezésében idén 9. alkalommal gyűltek össze a zene, képzőművészet és színház képviselői többek közt azzal a céllal, hogy nemzetközi kapcsolataikat szélesítsék, s hasonló események szervezőivel is kicserélhessék tapasztalataikat.

A napközben folyó alkotómunka után bemutatózó előadások, filmvetítések, eszmecserek színesítették a programot. A résztvevők között volt Sturcz János, a Képzőművészeti Főiskola tanára is, aki azzal a megbízatással érke-

zett, hogy az itt alkotó művészek közül kiválasszon néhányat, akiknek a munkáiból a budapesti MAMÜ (*Ma Született Művek*) Galéria számára egy tematikus kiállítást rendezzen. Sajnos mi, jászberényiek, nem láthattuk az itt készült műveket, mivel városunkban jelenleg nincs erre megfelelő helyiség, ezért csak egy egyestés ideiglenes bemutatót rendeztek a főiskola fazekasműhelyében.

Az első művészta- borokat életre hívó, s az alkotásoknak később is helyet adó Kortárs Galéria 1995 óta nem működik, de a szervezők

tervei közt szerepel, hogy a jövőre tervezett jubileumi találkozó idejére helyreállítják a Tán- csics utcai tennet, s az újra a kortárs művészet bemutatkozását szolgálhatja. Az eddig eltelt 9 évben nem mindig Jászberényben szervezték a táborokat, de a már említett 10 éves jubileumot mindenképp itt fogják ünnepelni, a Jászberényi Nyár programjaival egyidőben, s ezen a találkozón kivételesen nem az alkotómunka kerül előtérbe, hanem inkább fesztivál jellege lesz, s a város lakói is bekapcsolódhatnak.

Horti Andrea

Édes a pihenés?!

Nyár. Napfény, friss szellő, vízesobogás és az elmaradhatatlan hétvégi bulik (s az azt követő pihenés). Ez a nyár egyik arca.

A másik: rohanás, meló, patakokban folyó izzadság, fáradtság, s végül a jól megérdemelt (III) fizetség (nevetség).

Ez a nyár két arca. Kinek ez, kinek az jut osz-

tályrészü. Persze van, akinek mindkettő. Kérdéseim erre irányultak:

1., Hol nyaraltál?

2., Hol és mit dolgoztál a nyáron?

Íme, a válaszok:

Fehér Csilla:

1., *Bogácson* voltam augusztus végén egy hétig.

2., Egész nyáron piactoltam.

Kerékgyártó Krisztina:

1., *Balatonon* voltam egy hétig.

2., –

Kovács Brigitta:

– Hogy hol is voltam a nyáron? *Berényhez* a munka kötött teljes egy hónapig. Hm, egészen tűrhető volt. Így szerencsére a kedvenc fesztiváljaimra is eljutottam: *Kaláka*, *EFOTT* s a *Sziget*. Egy ideig otthon is voltam, mindenki nagy öröme, hogy csak eddig.

Ez volt életem legzajosabb nyara. De igazán! A szakdolgozathoz egy szemernyi sem jutottam közelebb. Pech. Rövid a nyár.

Illés Roberta:

– A *Balatonon* voltam majdnem egész nyáron – az érettségit, meg a felvételit

leszámítva. Két hétig nyaraltam fent a *Mátrában* az unokatesómék házában.

Fonyódon dolgoztam a csúszdánál, a strandon, meg voltam biciklikölcsönzőben is.

Gergely Anna:

– Gályáztam *Gerebecz* (Gerebecz Judit a IV. F csoport feje. – A szerző.). Megkedveltem *Pestet*, megutáltam a diákszervezeteket. A keresett pénzt az utolsó fillérig elbuliztam. Ja! És rögtönöztünk egy ötnapos „ahol ér az éjszaka, ott alszunk!” nyaralást a *Balatonnál*.

És persze otthon is voltam 8-10 napot. Talán ez volt a nyaralásom?

Hanuszka Katalin:

– Volt nyár? Ja, tényleg. Hát dolgoztam és a keresett pénzt elSzigeteztam!

Moldován Mónika:

– Ingyen dolgoztam a nővéremék házában és túráztam *Nagyvisnyón* a tesi

tanszékkal. Jó volt mindkettő. Jövőre terveim között szerepel a *Dominikai Köztársaság*, de azért örülni fogok, ha végre kijutok *Erdélybe*.

Somoskeőy Gerda:

1., *Füzesgyarmaton* öt nap, *Dunaföldváron* egy hét.

2., –

S végül, de nem utolsó sorban álljon itt két kollégiumi takarító nyári „élménye”:

Fábián Gyuláné és Kudi Sándorné kérdéseimre elmondták, hogy nem voltak sehol nyaralni, az egész nyarat a kollégium tisztántartásával töltötték (több-kevesebb sikerrel). Elmondták, hogy nagyon fáradtak, valamint azt, hogy a kolisok a nyári vendégekhez képest angyalok...

Vacska Mati

Patronálás felsőfokon

– (Nem csak) elsősök
figyelmébe!

Az alábbiakban egy talán már kissé feledésbe merült (de talán még nem kihalt) szokásra szeretnék a figyelmeteket ráirányítani. A patronáló tanár személyéről, szerepéről lenne szó.

Régebben hagyományszám-ba ment, hogy minden egyes tanulócsoport választott magának egy (valamilyen ok miatt szimpatikus) oktatót, aki jobb-rosszabb tanácsaival, ötleteivel ellátta a „felügyelete alá tartozó”

diákokat. A patronáló tanár többek között segíthet az adott csoportnak a tanulási stratégiák kialakításában, a vizsgarend összeállításában, az órára járás ösztönzésében, a tanórákon kívüli tanulási-képzési lehetőségek kiaknázásában.

Ha felkeltette érdeklődéseket a fenti lehetőség, akkor ne tétovázzatok: keressétek fel az általatok ideálisnak tartott tanárt, és vegyétek rá, hogy „bábáskodjon” a csoport felett.

Higgyétek el, előnyökre válhat!

(K. K.)

A Közművelődési és Felnőttnevelési Tanszék jelenti

Az 1999/2000-es tanévben a tanszék vezetője, dr. T. Kiss Tamás folytatni kívánja a neves előadók, szociológusok, akadémikusok által tartott előadás-sorozatot. Az első félévben a tervek szerint főiskolánk vendége lesz *Mádl Ferenc* akadémikus, az ELTE Állam- és Jogtudományi Kar Nemzetközi Magánjogi Tanszékének vezetője, aki *Magyarország Európai Unióhoz való csatlakozásának jogállása* címmel fog előadást tartani.

Ugyancsak az első tanulmányi félév idején a tanszék vendégeként tart *Közösség, csoport, nemzeti identitás* címmel előadást *Csepeli György* szociálpszichológus.

A két előadást várhatóan októberben, illetve novemberben hallgathatjuk.

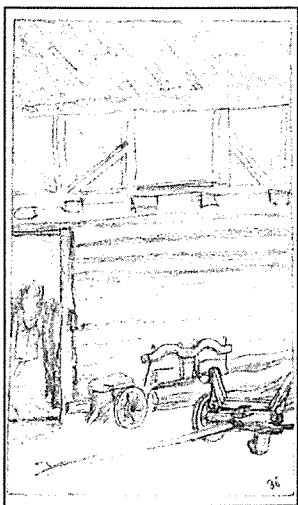
Ahol a természet szóhoz jut

*Ha tudnám én gereblyével
Csillagokat leszedni,
Szeretném a szeretőmnnek
Egy cémára felfűzni:
Mint az olvasókat, szépen
Sorban úgy elrendezni,
Szeretőmnnek vasárnapra
Tiszta szívrrel átadni.*

(Lakatos Demeter)

...Egy ajtó becsapódik, és az álom megszakad. A kapu is megzörren – ezek szerint csak édesanyám lehet. Megy a reggeli misére. Körülnézek, a szobában sötét és csend van. A függőn meglebben és a falu hűvös reggeli levegője megérinti az arcom, mélyeket lélegzek, és az álom ránehezedik a szempilláimra. Virradóban a templom harangjai a beharangozót kongatják.

– Kúkkurígóóó! És újra felébredek. A szomszédban, a másik szomszédban, aztán távolabb és egyre távolabb lehet hallani a kakasok versengését. A szobában már világos van, aludni szeretnék. Befarulak a falba, magamra huzam a takaróm és becsukom a szemem. Nem sikerül. A kapu újra megzörren és most édesanyámat hallok az

udvarban, a tyúkokat hívogatja. Biztos hogy most eteti, kukorica-szemet hint nekik. Most már a malacok is felvisítanak.

– Várjatok én sem csánhatok mágmindán t'eccerá! – szól rájuk édesanyám. Szeretem

hallani, érdekesnek találom, hogy elbeszélget velük. Néha káromkodik is: „– A farkas vinná ál!” – de azért jól elvannak.

– Cege! Mág vagy bolondulva? – mondta a kecskének. Biztos, hogy zavarta miközben szénát visz az ünőnek (tehénnek).

A nap már fölemelkedett a házak fölé és a nyitott ablakon át az ágyamra vetette sugarait. Valahol kaszálni indulnak, hallani lehet a kaszaverés hangjait. A kapu előtt üres faszekerek föl-le sietve treszegnek a zöld mezők irányába. Jó újból itthon!...

Sziasztok! Az előző számban a moldvai csángók rövid történetét

próbáltam felvázolni, most az utóbbi évek kutatásaira szeretném terelni a figyelmeteket a Moldvai csángó-magyar okmánytár (Bp., 1989) és Csángó sorskérdések (Lakatos Demeter Egyesület, 1997) című művek alapján.

A második világháború után, a történetírás és kutatás több mint 30 évig nem foglalkozott a csángókkal, csak az 1970-es években fordult ismét feléjük ismét a historikusok figyelme. A történeti kutatások helyett a nyelvészeti és néprajzi vizsgálatok indultak meg. Az 1950-es és 1960-as években a kolozsvári Bolyai Tudományegyetem irányításával a helyszínen kiterjedt nyelvészeti adatgyűjtés indult. A gyűjtés eredményei *A moldvai csángó népművészet* című kötetben jelentek meg. Az 1980-as években román részről új származási teória jelentkezett. Eszerint a moldvai csángók elmagyarosított románok. A '80-as években magyar részről is megjelent a csángók jelene és múltja iránti érdeklődés. Új kutatás azonban alig történt. Inkább a korábbi történeti eredményeket foglalták újra össze, többnyire a nagyközönség tájékoztatására.

Továbbá egy olyan kutatást szeretnék említeni, amelyekről bővebb infót **Czeizel Endre: A magyarság genetikája** című könyvében (Debrecen, 1990) olvashattok.

Ebben a következőket írja: „Amikor ezt a kutatást elkezdtük, az egyik motiváció a múlt volt. Látom a nyugati országokban, hogy az önbecsülésnek, az önértékelésnek fontos forrása a múlt, hogy tiszteljük, ismerjük a múltunkat. Amikor elkezdtük a kutatást, a magyarság eredetét, a magyarság történetét szeretnénk volna **genetikai** szempontból vizsgálni.” (...)

(...) „Néprajzkutatók segítségével kiválasztottuk a legfontosabb etnikai csoportokat; mint a jász, a kiskun, a nagykun, a palóc, a matyó; gondoltunk a székelyekre, meg a csángókra is, és természetesen nem hagytuk ki a cigányokat sem (Szabolcsban és Baranyában), nem hagytuk ki a zsidókat sem, őket Budapesten vizsgáltuk.

Volt két etalon népesség: kellett úgynevezett tiszta magyar és kellett egy nagyon vegyes magyar.” (...)

(...) „A budapestiek nagyon kevertek voltak. De az őrségiak között is rengeteg a szláv. Ennek a magyarázatára több hipotézis van; a lényeg az, hogy nem volt jó az etalon.

A vizsgálat sok érdekes dolgot hozott, olyat is, ami megerősítette az eddig tudottakat, például, hogy a jászok tényleg irániak. Nagy meglepetés volt, hogy a kis-kunok és a nagy-kunok teljesen különböztek egymástól. Valószínű, hogy a matyók valóban palócok.

A csángók azért voltak érdekesek, mert

eredetükkel kapcsolatban többféle elmélet ismeretes (Lásd az előbbieket! – A szerk.).

Vizsgálatunk egyértelművé tette, hogy az említett etnikai csoportok között a csángók kivételes helyzetűek (A csángókat Egyházaskozáron vizsgálták. – A szerk.) Genetikailag szinte közelebb vannak a finnekhez és az irániakhoz, mint a mai magyarokhoz. Ez azért nagyon lényeges, mert valószínű, hogy a csángók tükrözik a honfoglalás kori magyarság génösszetételét. A csángó olyan archaikus magyar népcsoport, amely földrajzilag távol került a magyarságtól, vallásához, magyarságához való ragaszkodásának köszönhetően meg tudta őrizni etnikai képét, tehát nem keveredett. Az a genetikai távolság, amit a gének alapján tudunk érzékelni, világossá teszi, hogy olyan magyar népcsoportról van szó, amely alapvetően különbözik a magyarság területén ma élő etnikai csoportoktól, első-sorban abban, hogy jobban tükrözi a honfoglalás kori magyarság természetes összetételét.

A vizsgálat igazolta, hogy a finn-magyar kapcsolat nem csak nyelvi rokonság, hanem biztosan genetikai rokonság is.

A vizsgálat eredménye azt jelenti, hogy legalább 750 éve élnek ott, genetikailag tisztán. Ez az európai történetben szinte egyedülálló. A baszkok mellett nincs még egy népcsoport, amely 500 évnél hosszabb ideig meg tudta őrizni az etnikai hovatartozását. Tudatosítanunk kellene a világgal, hogy Európában van egy népcsoport, mert ez tudományosan is kuriózum. A baszkok az európai történelemben szimbólumot jelentenek, azt hiszem, erre a csángóknak is nagyon jó esélyeik vannak.

A csángók genetikai vizsgálatánál nagy gond az, hogy mindig csak az egyházaskozáriakra, és az itt tanuló csángó diákokra alapozhatunk. Nagyon fontos lenne, és ezt régóta tervezzük, hogy oda kellene menni Moldvába az „igazi” csángókhoz, nézni mi a különbség az egyházaskozáriak és a moldvai csángók egésze között.

Nekünk magyar tudósoknak, úgy gondolom, kutya kötelességünk, hogy az elszakadt népcsoportjainkkal foglalkozzunk, hiszen ez megerősítheti bennünk azt, hogy a csángó hűség világméretben példa nélkül való, és ha meg tudnánk ismertetni a világgal, hogy van egy népcsoport, amely ilyen hűségre képes, akkor ez világméretű tiszteletet érdemelne. A kutatásokat tovább kell folytatni, mert mindez nemcsak tudományosan érdekes, hanem a csángók és nemzetünk jövője szempontjából is.”

Valentin

Tallózó rovatunk harmadik részében az *Impulzus* egyik korábbi számában, majd a *DUE Tallózó* 1999. szeptemberi kiadványában is megjelent alábbi interjút tesszük közzé.

Kommentár nélkül...

A FŰ

Második rész

Az előző részben arról volt szó, „milyen jó is” a fű. Most Béla arról mesél, hogy meg lehet ám szívni rendesen.

– *Miért van az, hogy mindenki folyton csak riogat minket a kábítószerrel, de senki nem mondja el, hogy azért nem is olyan rossz dolog az.*

– Háhá! Na, elmondom én neked... Tudod, ez nem ám nikotin vagy alkohol! Én nem iszom, nem cigizek, de a fű... Mikor másodjára szívtam, azt hittem, nincs több. Minden OK is volt, csakhogy találtam még egy szálát a fiókomban, amit valamiért ott hagytam.

Azonnal beugrott: jó, ma nem megyek a barátnőmhöz, inkább elszívom ezt. Csomó dolgom lett volna, de nem érdekelt. /.../ Már öltöztem, amikor észrevettem, mennyire kell az anyag. Ne nézz így, nem érted! Tudod, azt mondtam magamnak: „Nem vagy függő, egyszerűen csak k**** jó ez az egész, na, most meglátjuk, jobban letűdöződ, hátha még hallucinálsz is.” Ha akarnám, soha többet nem szívnam. De éppen ez a veszélyes: hogy érzed, nem muszáj, és mégis megteszed.

– *Ez úgy hangzik, mint egy tipikus drogos szöveg.*

– Pontosan. Hidd el, mire észreveszed, már függő vagy. Még a fűtől is. Meg tudod állni, hogy nem nézed meg a kedvenc sorozatodat, mert másnap vizsga? Ugye, hogy nem! Látod, ilyen a kábítószer is. Hiába látod a veszélyt, azt mondd, nem vagyok függő, nem mondom, hogy bármikor abba tudom hagyni, mert nem is csinálom, csak néha... Ló*****! Iszonyú erős a késztetés, mert vígyasz az intellektuális élményre, a szívdányszín fényre, a vad szexre, miközben a másik oldalon semmi. /.../ Jársz buliba, mert ott valakinek mindig van anyaga, te pedig azzal áztatod magad, hogy ááá, nem vagy kábító, csak kipróbálsz, hiszen lazítani kell, nagy a stressz, ez meg ellazít, kitombolod magad a hétvégén. Ellőgnál egy ZH-t, mert az új barátod azt ígérte, hogy úgy sz** le, ahogyan még soha senki? Ugye, igen?

– Várjál... persze, igen, de hát a szex az más, az nem káros!

– Csak éppen minden más kevésbé fontos lesz miatta. Azonnal. Ezért fogsz élni. Szépen lassan észre sem veszed,

hogyan veszi át az uralmat. Látom a szemedben, hogy milyen kíváncsi vagy. Ilyen voltam én is. Ez az első lépés: a kíváncsiság. Másodjára is, harmadjára is, mindig az új dolgok, mert a fű mindig más – a berugás nem. Elég párszor kíváncsinak lenni, és már drogos is lettél.

– *Ez akkor sem tűnik olyan vesztesnek...*

– Van azért más is. Olyan dolgok, amiket először észre sem veszel. Ezek közül a legfontosabb az, hogy a fű megváltoztat.

– *Ez baj? úgy értem, rossz irányba visz el?*

– Nehéz kérdés. A fűvezők szerint tök jó meg minden, laza leszel tőle meg nyugis, hasonló, buli. Én a sokadik szívás után vettem észre, hogy valamit nagyon elb***tam.

Tudod, egyre nagyobb adagokat nyomtam, hogy erősebb legyen a hallucinogén oldal... Végül persze túlszívtam magam, és jött egy black-out.

– *Mondjuk el az olvasóknak, hogy ezek a kifejezések mit jelentenek, jó?*

– Persze. A túlszívás, az túlادagolás. Nem mérgezés, annyira nem sok, hanem „csak” túllépsz a kellemes dolgokon, és valami olyat kapsz, amire nem számítottál: valami kellemetlent. /.../ Ez olyan, mint amikor nagyon berúgsz, és mindent elfelejtesz. Itt csak az idő gyorsul fel nagyon, te pedig nagyon félsz, hogy ne látszódjon, mi van veled. Rosszul vagy, nem tudsz semmire sem figyelni, meleged van, fázol, elfelejted, hogy elzártad-e a gázt, éveknek tűnik átmenni a másik szobába, elfelejted, mit kérdeznek, keveset beszélsz, a múlt összezsugorodik, és minden k**** rossz.

– *Ilyen csak túlszívásnál van? És meddig tart?*

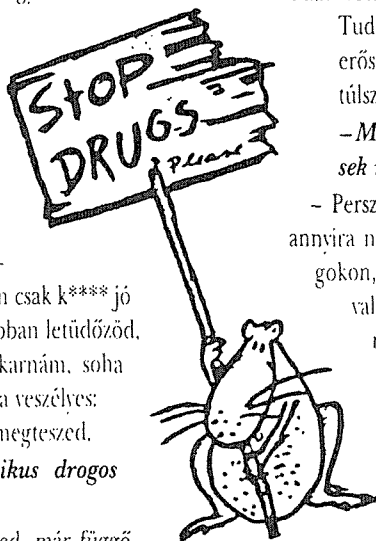
– Leginkább csak akkor – de ha ittál, vagy nem ismered az anyagot, esetleg peched van, akkor is megeshet. Az időtartam változó, legalább két-három óra, de volt, aki három napig beszélgetett a halottakkal.

– *Jézus, Mária... még jó, hogy elmúlik.*

– HHA! Elmúlik! Azt hiszed, mi? Ez egy kisebb fajta pszichózis, öcsém – ráadásul a THC „felezési ideje” egy-két óra, addig benne van a szervezetedben. Volt olyan, hogy reggel felkeltem, és még mindig kiestek dolgok – akkor batározta el, hogy soha többet nem használok semmilyen drogot. /.../

Impulzus

BME Villamosmérnöki és Informatikai Kar,
Hallgatói Önkormányzat, Budapest

MELL-ÉK

A Zsebzsiráf szórakoztató melléklete

**„Lányok, hát nem
szőrös a lábatok?”**
Aranyköpések minden
mennyiségben
(33. oldal)

Gólyatábor gólyaszemmel:

*Mégis van Jászberényben
zebra...?!*

(30. oldal)

Nyári fesztiválok:

**WANTED Fesztivál
Mezőtúron**

(23. oldal)

EFOTT Hajdúszoboszlón

(25. oldal)

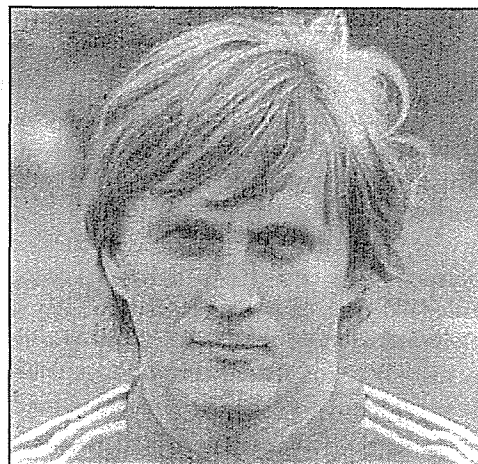
Diáksziget Óbudán

(29. oldal)

Törőcsik András:

*„...két nappal meccs előtt nem szabad
bulizni, előző nap viszont lehet...”*

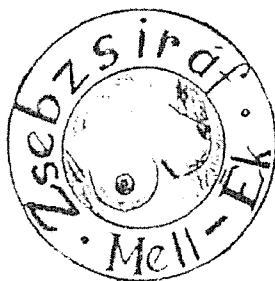
(40. oldal)

Huszonnégy hónap

Bölcsődés korbá lépett a *Zsebzsiráf Mell-Ék* című összeállítása. Talán érdemes felidézni, hogy hogyan is jött létre, miért született meg ez az „újság az újságban”. Amikor idekerültünk a jelenlegi főszerkesztővel, *Benkő Tamással*, felvetődött bennünk, hogy egy lapot kellene indítani a *Zsebzsiráf*tól függetlenül. Az akkori főszerkesztő, *Barócsi Edit Ditta* viszont azt szerette volna, ha mi is a *Zsebzsiráf* elkészítésében segítünk. Így jött létre ez a kompromisszumos megoldás, amelynek lényege a következő: az újság elejére a hivatalos, komoly írások kerülnek, míg a *Mell-Ék* a lazább, informális jellegű cikkeknek ad helyet. Itt találhatóak a sporttal (kézilabda, labdarúgás) foglalkozó cikkek, a közkívá-
natra bevezetett *horoszkóp*, illetve *rejtély*, a *Petőfi Sátor* néven futó *humor-rovat*, amelynek szerves részei az Általatos gyűjtött „aranyköpések”, kiszólások. A *zenei rovatban* igyekszünk bemutatni – az ismert sztárokon kívül – a főiskolánkon tanuló muzikusokat (*Wirth Zoltán*, *Kovács*

A korábbi Mell-Ék emblémát is Ghiurca Valentin tervezte

Attila, *Csikós Péter*, *Kátai Tamás*, *Szabó Albert* *Manassé*, *Imre Zsuzsa*, *stb.*), akik közül páran már végeztek, de akad olyan is, akire még nem került sor. Ezúton is felhívnam a figyelmét minden „zenész hallgatónak”, hogy szívesen írunk róluk, függetlenül attól, hogy mennyire „nagy” zenekarban játszik/énekel. Sőt kérjük, hogy jelentkezzenek!

Visszakanyarodva az ünnepelthez, álljon itt még egy-két gondolat a múltjáról. Eleinte a nevével összecsengően egy rövid melléklet volt, később azonban „átvette a hatalmat” az oldalak számát tekintve. A mostani a negyedik olyan megjelenés, amely már külön *Mell-Ék* címlapot is tartalmaz, még inkább erősítve a fent említett „újság az újságban” jelleget, melyen reméljük az utánunk jövők sem fognak jelentősen változtatni.

Most pedig kényelmesen helyezked-
jete el és olvassátok, forgassátok szeretettel a *Mell-Ék* lapjait!

Viszok Attila

„Face to face” kérdőtív gólyáknak

A *Gólyatáborban* megjelent *Gólyanyúzó* című lapunkban feltettünk néhány kérdést a tábor résztvevőikhez. Sajnos kevesen hitték el, hogy ez min-
ket (az újság szerkesztői) tényleg érdekel. Azért volt, aki komolyan vette. Lássuk a kérdéseket és *Toma Béke* válaszait:

1., Mi volt a legelső pozitív élményed Jászberényben?

– *Nem emlékszem, mert már nagyon rég lehetett. Talán a Városi Strandfürdő.*

2., Mi volt a legelső negatív élményed Jászberényben?

– *Az, hogy nem kaptam négerfagyit, amikor egyik alkalommal hazafelé mentünk a strandról.*

3., Melyik jászberényi vendéglátó-
ipari egység lopta be magát a szívedbe?

– *Az Apostol.*

4., Milyen zenét szeretsz?

– *Az a hangulatomtól függ. Általában mindent, kivéve a nagyon hangosat.*

5., Milyen újságo(ka)t olvasol?

– *Ami csak a kezembe akad.*

A kukorica gyermekei

A nyári szünetet a diákok a pihenésen kívül általában különböző idényjellegű munkák vállalásával is töltik. Nem utolsósorban persze azért, hogy az a bizonyos pihenés ne otthon a négy fal között történjen, hanem elmehessenek akár külföldre is (fel)üdülni. Hasonló cél vezérelt engem is arra, hogy három hetet egy úgynevezett *építőtáborban* töltsék, ahol a fizikai munka (kukorica címerezés) mellett szórakozásra is adódott lehetőség. Egy általános iskola kollégiumában laktunk körülbelül százan, középiskolások, főiskolások, egyetemisták. A gondok mindjárt az elején kezdődtek, ugyanis több embert hívtak, mint amennyien a szálláson elfértek volna, így voltak olyanok, akik a mintegy másfél méter „hosszú” kanapén „aludtak”. Ez hamarosan megoldódott, mert három nap elteltével azt tapasztalhattuk, hogy igen megesap-
pant a létszám. Volt olyan, akit elküldtek, akadt, aki nem bírta a munkát és végül, de nem utolsósorban olyan is, aki ráébredt arra, hogy „bagoért” végeztek velünk ezt a munkát. Erre mondhatnák

azt a szervezők, hogy nem volt kötelező eljönni, de a problémát nem a munka nehézsége, hanem a teljesítménnyel szemben aránytalanul alacsony fizetés okozta. Öt nap után mi is úgy döntöttünk, hogy nem maradunk tovább ilyen feltételek mellett, de hangsúlyozom, hogy sem a munkát közvetítő diák-szervezetet, sem a munkáltató céget nem hibáztatom. Aki hibázott, az – velem együtt – az összesen körülbelül kétszáz (két turnus volt) diák, akik „bedőltek”. Azért az mindenképp elgondolkodtató, hogy a tájékoztatón szereplő összeget meg sem közelíti a valós fizetés és mégis minden évben vannak olyanok, akik a kellemetlen tapasztalatok ellenére újra vállalják ezekkel a feltételekkel, ezeket a mezőgazdasági munkákat.

Az utolsó csepp a pohárban esetemben az, hogy a mai napig (október 14.) nem kaptam meg az öt ledolgozott napért járó pénzt. Gondolom, ez egyedi eset, és nem is akarok messze-
menő következtetéseket levonni belőle, annyit azért megjegyeznék, hogy ez nagyon jellemző erre a diákmunkákat közvetítő szervezetre (is).

–via–

Napfogyi, bőrrák, meló, ilyesmi...

„Szabadságunk ideje” szeptember kezdetével elmúlt. (Sajnos?!) A jövő diplomás embereinek a következő kérdést tettem fel a nyárral kapcsolatban: *Mi jut eszedbe a következő dolgokról?*

1., Napfogyatkozás**2., Bőrrák****3., Kaland****4., Ambrus Attila****5., EFOTT****6., Meló****7., UV****8., LOTTÓ**

A reakciók a következők voltak:

Adrienn:

- 1., Nem sok, a TV-ben néztem.
- 2., Gyógyítható.
- 3., Attól szép az élet.
- 4., -
- 5., Biztos jó volt?!
- 6., Megy az idő, jön a pénz!!!
- 7., Még van hat.
- 8., Álmodik a nyomor.

Judy:

- 1., Emberek tudatlansága. (főleg németek)
- 2., Fokozott védelem, fontos!
- 3., Az embereknek legfontosabb az életben!
- 4., Ügyes.
- 5., Nem érdekel.
- 6., „Megy az idő, jön a pénz!”
- 7., Legalább négy legyen.
- 8., Jó lenne megnyerni.

Eszter:

- 1., Különleges augusztus.
- 2., Szörnyű betegség.
- 3., Kockázat.
- 4., Rablás-bank.
- 5., Sajnos nem voltam ott.
- 6., Pénz.
- 7., Koczkáné.
- 8., Boldogság-szenvedély.

Siklósi Gábor:

- 1., Nagy felhajtás.
- 2., -
- 3., -
- 4., -
- 5., Nagyon jó.
- 6., Jó, csak legyen.

7., Remélem, elkerülöm.

8., Nem lottózom.

Kovács Zoltán:

- 1., Pajzs.
- 2., Naptej.
- 3., Kurva jó.
- 4., Nagyon tréfás az ügy.
- 5., Nagyon jó buli, de jobban szerettem volna ha Egerben rendezik.
- 6., Volt részem benne a nyáron.
- 7., Nem akarok, de muszáj lesz.
- 8., Már felvettem az ötösért járó nyereményt.

Anderkó Kornél:

- 1., Közöny.
- 2., Nem érint.
- 3., Jobb szeretek aludni.
- 4., Hidegen hagy.
- 5., -
- 6., Kerti munka.
- 7., Eljön az ideje.
- 8., Soha többé.

Kitty:

- 1., Szabadisóstó, buli, Balaton, Orsi.
- 2., Még nincs, legalábbis azt mondták, hogy az anyajegy.
- 3., Szolnokon az utcán pisiltem, amikor megállt mögöttem egy rendőrautó. A személyim nem volt nálam, de nem büntettek meg. Azóta csak bokorban pisilek.
- 4., Ambrus Zita rokona.
- 5., Laci leugrott egy helikopterről a nőjével.
- 6., Nyári napközis tanító néni voltam. A véleményem a gyerekekről nem változott.
- 7., Passz!

8., Mi nyertük.

Reni:

- 1., Balatonalmádi, buli, haverok, Fanta...
- 2., Még nem érint. Szolárium vagy eredeti bőrszín?
- 3., Az ÉLET.
- 4., Ambrus Vera bátyja, ... vagy a Whiskys?
- 5., Sajnos az idén kihagytam, de tavaly Tokajban nagy buli volt.
- 6., Nyár – dög meleg – Jász – Plasztik – fröccsöntés.
- 7., Már nem érdemes, túl drága.
- 8., Az örök, mit csinálnék, ha....

Rita:

- 1., Ugornya.
- 2., Szolárium.
- 3., Szex.
- 4., Whisky.
- 5., A húgom.
- 6., Felszolgálat.
- 7., Sose tudjam meg.
- 8., Pénz.

Ambrus Veronika:

- 1., Bogács. Jó volt, csak nem teljes.
- 2., Még nincs.
- 3., Barcika, koncert stb.
- 4., Kedves rokon!
- 5., Biztos jó volt.
- 6., Ráment az egész nyaram.
- 7., Napszemüveg?
- 8., Azóta nincs pénzem, mióta elvitték az 1 milliárdot.

Tomsky:

- 1., A kihalt, szemetes sziget másnap.
- 2., Pirítós kenyér.
- 3., Hasmenés, EFOTT, miegymás.
- 4., Viszok? Én mindig is tudtam....
- 5., Kovács Brigi, Rita, Adri,

rengeteg termelői bor.

- 6., Pirike néni, vihogó kislányok, némi készpénzzel kiegészítve.
- 7., (Utólagos virgonckodások?) Melyik?
- 8., Miért szoktam rá a kisfröccsről a 3-2-re.

Hegyi Zsuzsa:

- 1., Siófok.
- 2., -
- 3., A legizgalmasabb dolog. Reggel 7-ig a Nostalgiasátorban a Szigeten.
- 4., Zseniális fickó.
- 5., Nem voltam ott.
- 6., Kényszer, az idén nyáron nem voltam hajlandó dolgozni.
- 7., Rutinom van benne.
- 8., Kedvenc csokim.

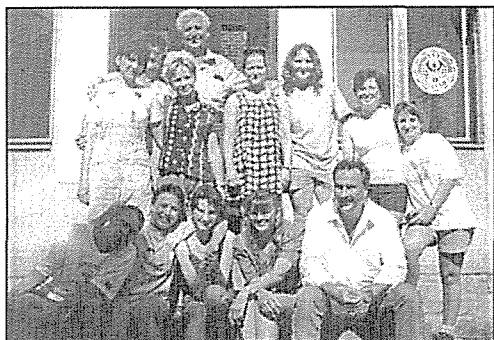
Iza:

- 1., Kutyavonyítás.
- 2., Védekezni lehet ellene.
- 3., Sziget.
- 4., A Vera rokona.
- 5., Hajdúszoboszló?
- 6., Ha jól fizet, miért ne?
- 7., UV-sugárzás. UV-m még nem volt.
- 8., Nem hiszek benne.

Összeállította: Papp Beáta
Illusztráció: Telek Béla

Irány Cserszegtomaj!

Zoli bácsi, Magdika, Gábor és a IV. M „magja”

1999. július 2.

A IV. M lelkes, tömény bulizásra kیهezett csapata elindul a szélrózsa ezer irányából, hogy meghódítsa Magyarország egyik Balaton környéki piciny települését, Cserszegtomajt.

A hosszú, „kimerítő” vizsgaidőszak utáni csoportkirándulás színhelyül választottuk ezt a furcsa nevű falut (nekünk már egyáltalán nem idegen, sőt).

A csoportunk (na persze nem mindenki, hanem egy jól összeszokott „mag”) elsőtől kezdve minden nyáron együtt tölt pár napot úgynevezett csoportkirócsi keretében, amit sátorral, hálósákkal, szukuval (no meg némi szíverősítővel) felszerelve nagyjából mindenkinél sikerül szerencsésen túlélnie. Ezt a pár napot igyekszünk minél jobban kihasználni: túrázunk, megnézzük a környék nevezetességeit, esténként szalonnát sütünk, s ami a legfontosabb: együtt vagyunk. A kirándulások helyét közösen választjuk: a legközelebbi vendéglátó-ipari egységben, egy-két pohár „kisvalami” mellett, hatalmas veszekedések közepette. A megegyezés persze egyértelmű: a két párt (fiúk, lányok) közül mindig a lányok kerülnek ki győztesen. (Még szép!) Így sikerült eljutnunk Visegrádra, Orfűre s Cserszegtomajra. Bár ez utóbbi kiválasztásával volt némi gondunk. Ami biztos volt, hogy a Balaton környékén akartuk eltölteni „jól megérdemelt pihenésünket”, de a kemping-árrakkal finoman szólva nem tudtunk

kiegyezni (volt olyan kemping, ami 1200 forintot kért egy éjszakáért), bármelyik településről volt is szó. Végül elkeseredésünkben felhívtuk a cserszegtomaji önkormányzatot (mert a településbe már látatlanba beleszerettünk), és a segítségüket kértük olesó szállás keresésében.

S innen kezdődik a csoda.

„A képviselőtestület nagyon kedvesen fogadta érdeklődésünket, s kemping helyett felajánlotta, hogy sátorozhatunk a falu kultúrházának udvarán. Teljesen ingyen. Persze először azt hittük, hogy ez valami rossz vicc, de a rendszeres telefonbeszélgetések mégis meggyőztek minket, ezért habozás nélkül éltünk a lehetőséggel. Még a vonaton is poénkodtunk ezzel, s megfordult a fejünkben a gondolat, hogy mégis csak átverés az egész, de már a megérkezés meglepetéseket okozott. Az alpol-

Nyársalás, vagy amit akartunk...

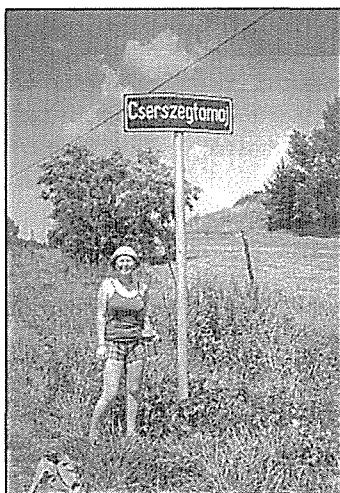
nap reggel Zoli bácsi jön értünk kocsival s levisz minket a Balatonhoz, a szabadstrandra. Hiába erősködünk, hogy igazán nem szükséges, de ő kitaró volt és nagyon lelkes. Erre a nagy meglepetésre azonnal innunk kellett valamit, tehát meglátogattuk (mint otthon) a legközelebbi vendéglátó-ipari egységet, aminek ezt követően állandó vendégei lettünk.

Szerettük volna ezt a határtalan kedvességet valahogy viszonzni és egyik este nyársalásra hívtuk meg a helyieket. Ők persze szívesen eljöttek, de – mint azt tőlük megszokhattuk – nem üres kézzel: többfajta ital, cola-hegyek, savanyúság, szalonna, kolbász, paprika, paradicsom... Végül ennek is az lett a vége, hogy ők hívtak meg minket.

A cserszegtomaji hat napunk ilyen kényelmesen telt, a testület tagjai, Varga Zoli bácsi, Bartha Gábor és felesége, Magdika önzetlenül s időt nem kímélve minden kívánságunkat teljesítették. Nagyon-nagyon hálásak vagyunk nekik, s ezúton is szeretnénk megköszönni kedvességüket és szeretetüket, hisz még emlékezetesebbé tették kirándulásunkat. Búcsúzásunkkor többször hangsúlyozták, hogy várnak minket jövőre is, s mi sajnos már nem, de Te, és csoportod kihasználhatja még ezt a kivételes lehetőséget, s fenntarthatjátok kapcsolatunkat a cserszegiekkal.

Irány Cserszegtomaj!

Kiss Tímea

gármester (Zoli bácsi) sűrű bocsánatkérések közepette töltötte poharunkba a finom balatonföldéki bort, mert ők csak másnapra vártak minket fogadással. Ehhez képest többfajta üdítővel, például az előbb említett szőlőlével kínáltak minket. (Persze felvetődik a kérdés, hogy akkor milyen lett volna a fogadás!?) Már

itt, az első találkozásunkkor nagyon közvetlenek s nyitottak voltak vendéglátóink, a tegeződéses puszik között mi csak zavartan mosolyogtunk, és kérdően néztünk egymásra, hogy minek köszönhetjük ezt a meleg, baráti fogadtatást. Benkő Tomi röhgöve állapította meg – miközben Zoli bácsi ki tudja hányadszor töltötte újra poharát –, hogy „Ez hihetetlen!”. (Persze a bor ellen nem tiltakozott.) Több üveg üdítővel, az udvarra állított zuhanyzóval, kerti lámpával láttak el minket, s bármilyen kérésünket teljesítették. Azzal váltunk el, hogy más-

Keszthely, Festetics-kastély (I.)

Keszthely, Festetics-kastély (II.)

Életünkben először EFOTT-oztunk! (De nem utoljára!)

Mint oly sok dolog az előző tanévben, ez is újdonságnak számított. Sejtéseink ugyan voltak a milyenségét illetően, halomásból ismertük, a személyes tapasztalataink azonban hiányoztak.

Utunknak úgy vágtunk neki, hogy mindeképpen jól fogjuk érezni magunkat, ebben biztosak voltunk.

Még fel sem fogtuk, s már *Hajdúszoboszlón* találtuk magunkat, az EFOTT néven ismert rendezvényen, melyet múlt évben és az idén is a *Hajdúsági Hallgatói Önkormányzatok Kulturális Egyesülete* szervezett meg.

A rendezők papíron ígérték mindenféle szépet és jót, ilyenek voltak például a kiemelkedő biztonsági, higiéniai feltételek, non-stop nyitva tartás, szolid árak a büfékben stb. Sajnos a fentebbi állításai erősen megkérdőjelezhetőek voltak, elég visszagondolnunk a mobil WC-k kifogásolható állapotára, vagy az ételek, italok árára. A kritizálást lehetne tovább folytatni, de nincs értelme, hisz nem ezek a kellemetlenségek maradnak meg emlékezetünkben, mikor annyi szenzációs élményt nyújtott ez a néhány nap. Remek volt ott lenni, elmondhattuk magunkról, hogy semmi gondunk néhány napig. Dolgunk csak annyiból állt, hogy éljünk, s mi ezt tökéletesen teljesítettük. Akadtak olyan emberkék is, akiknek eme fesztivál nem jelentett sokat, csak napoztak, mosolyogtak az ismeretlenekre, aztán este megtekintettek egy szimpatikusnak nevezhető koncertet, majd hajnalig vihogtak a sátrukban, és jó éjszakát! Számunkra – az előzőektől eltérően – minden egyes perc, óra kincs volt, azzá tettük.

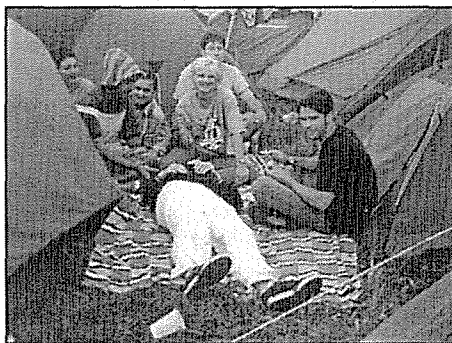
Rengeteg főiskolással, egyetemistával ismerkedtünk meg. Talán nem fogjuk őket viszontlátni (dehogynem!), de kedvesek voltak, s emléküik megmarad.

Az ide látogatók a két szabadtéri színpadnál rengeteg kulturális program között csemegézhettek, melyekből ízelítőül néhányat: *Kuckó művészanya*, *Rögtönzések Színháza*, *M.É.Z.*, *Tükrös*. Találkozhattunk az extrém sportok világával, lehetőségünk nyílt sárkány- és vitorlázórepülésre, hőlégballonozásra is.

Érthető módon az értelmiségi találkozót napközbeni többszólamúság jellemezte. Akik nem a kemping területén lévő elfoglaltságok, és nem a strand mellett adták le voksukat, nos, azok egy-egy vendéglátó-ipari egység falain kívül és

belül szórakoztatták egymást „hűsítő italok” társaságában. A „kiművelt emberfők” eme csoportjának hétköznapiak nem nevezhető viselkedését az öslakosok kétségbeesetten szemlélték.

Az EFOTT sikerét immáron 24 éve – így most is – a rengeteg program közül a szinte minden műfajt felvonultató zenekarok kavalkádja biztosítja, s ennek köszönhetően mindenki megtalálhatja a saját ízlésvilágának legmegfelelőbbet. Gondban csak akkor voltunk, amikor egyszerre több helyen szerettünk volna

lenni, illetve amikor az idő- és térérzék nemléte következtében (no meg különféle problémák miatt) lemaradtunk néhány igen jól szóló muzsikáról. Így fordulhatott elő az is, hogy csak utólag értesültünk arról *Gede Norberttől*, főiskolánk hallgatójától, hogy zenekara, a *Blue is* vendégszerepelt.

Az első nap nagyszínpadát az *Irigy Hónaljmirigy* nyitotta, s a közönséggel együtt lelkesen adták elő az új köntösbe bújtatott különféle zeneszámokat.

A *Back II Black* saját szerzeményein kívül eljátszott néhány világslágert is, mely a közönség véleményezése szerint fokozta koncertjük színvonalát. Őket követte a merőben eltérő stílusú *Black Out*, majd a „fülbemászóbb” zenét játszó *KFT* parádés hangulattal zárta az éjszakát.

A nagyszínpaddal párhuzamosan a kisszínpadon is kellemes légkör alakult ki, melyről többek között a *Tunyogi Rock Band*, az *Ossian* és a *Replika* gondoskodott.

Másnap, 22-én a *Disco Express* és a *Pa-Dö-Dö* nyitóbulijáról lemaradtunk, viszont valahogy sikerült *Ganxsta* és a *Kartel* zene ellen beoltott produkcióját végighallgatnom. Szokásukhoz híven ismét trükkös szóradattal kedveskedtek rajongóiknak. Voltak sokan, akik élvezték. Nem tudom, hogyan csinálták, nekem most se jött be a

stílusuk. Bizonyára kedvezőbb lett volna egy másik pódiumhoz ellátogatnom, mondjuk oda, ahol a *Junkies* is játszott.

A pénteki bulit az *Ektomorf* kezdte, utána pedig *Hobo* és zenekara adott egy kis bluest a műfaj kedvelőinek, majd egy sikeres lengyel banda, a *Sweet Noise* következett. Az est fénypontja a tízéves *Tankcsapda* volt. A rockzenekar színporkázó jubileumi koncertet adott, melyet még az eső sem tudott elmosni. A *Pál Utcai Fiúk* és a *Takáts Tamás D.B.B.* előadását pechünkre nem láttuk.

Az összejeövetel utolsó napján a *Ladánybene 27* lépett fel először. Talán azért voltak olyan kevesen kíváncsiak a rasztás fiúkra, mert túl korainak találták az időpontot. Sajnálhatják. A *Deák Bill Blues Band* az előző napi blueszenekarhoz hasonlóan igényes dalokkal látta el a műértő közönséget. *Deákékát* követve megjelent végre az a zenekar, akiket mi már nagyon vártunk, a *Bikini*. Felcsendültek a régi slágerek, s az új albumukról, a *Világ végén*-ről is elhangzott pár dallamos nóta. Szerettük volna, ha tovább maradnak, de a hosszas taps ellenére sem jelentek meg újból a színpadon.

A fesztivált záró zenekar a *Kispál és a Borz* volt. Egy kicsit csalódtam, ugyanis nem igazán törekedtek a közönség szórakoztatására. Többen mondták, hogy *Lovasiék* akkor adnak jó koncertet, ha felépésük előtt hódolnak az alkoholfogyasztás örömeinek. Az EFOTT-on józanok lettek volna? Muzsikájuknak így is megvolt a hatása, örültünk nekik.

A koncertsorozat végén elhatároztuk, végre kipihenjük többnapos fáradalmainkat, de erre nem kerülhetett sor, ugyanis a hajnalban megjelenő trombitás fiú „érzékletes” ébresztése szertefoszlatta eme vágyainkat. „Nyomás haza!” – közölte kedvesen.

Karcolatokban ennyit az EFOTT-os napokról. Velünk ellentétben általános vélemény az idei találkozóóról az, hogy nem volt annyira fergeteges, mi mégis állatian éreztük magunkat. Klassz érzés belecsöppenni ebbe a világba, óriási élményekkel lettünk gazdagabbak, s büszkeséggel tölt el bennünket az a tudat, hogy mi is részesei lehettünk az EFOTT-nak. Jövőre újra elmegyünk, és azután is...

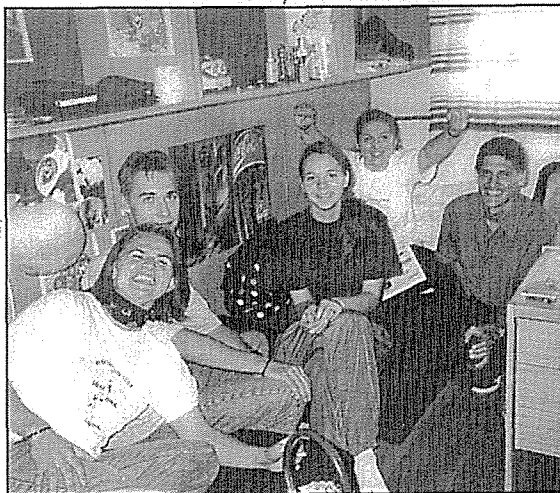
Adria

Így láttuk mi... Gólyatábor gólyaszemmel

A JTIF vállalkozó szellemű hallgatói idén is megszervezték nekünk a már hagyománnyá vált *gólyatábor*t. Igazi kihívás volt számunkra ez a négy nap. Mi az, hogy *gólyatábor*? (Aki esetleg nem tudná...) Az ezévi egy olyan buli volt, ahol az nem érezte jól magát, aki nem akarta. Kedden este még a gólyák népes táborától zengett a kóli. Jó volt?! Nem! Extra jó volt. Persze ez csak az én véleményem, hiszen elég sokan leléttek, ők biztosan csak szétnézni akartak. No meg persze a családi fészkekből eljönni egy idegen helyre, és még a barátod (barátnőd) sincs itt. Ez borzasztó, nem?!

Aki itt maradt és bulizott, az egy igazi gólyatáborban érezhette magát. Ezúton a többi elsős nevében is szeretném megköszönni a szervezőknek a sok-sok fáradságot és a nagy-nagy türelmet a buta kérdéseinkhez. Azért úgy gondolom, hogy ők is elég jól érezték magukat. Kedden éjszaka – miután nagyjából megismerkedtünk egymással, a francia fröccsel és a *Rákóczi Sörözővel* – hulla fáradtan zuhantunk be az ágyba, de sejtettük volna, hogy ezt nem ússzuk meg ilyen könnyen. Egész frissítően hatott ránk az a kis ugrádozás lenni a fűben. Ezek után meg kell, hogy említsem a városi vetélkedőt, ahol a csapatok létszáma még egész elfo-

Gólyatábor... nem is tudom, hogy írhatnám le azt a rengeteg mindent, ami a gólyatáborban történt, azoknak, akik nem voltak ott. Egy szóban: sajnálhatják. Sajnálhatják, hogy kimaradtak azokból a bulikból, amik voltak. Sajnálhatják azok is, akik feladták, hazamentek. Soha többé nem tudják bepótolni, mert esetleg jövőre szervezőként, már másként fogják látni. Látni fogják, amikor a gólyák második, harmadik napon összepakolnak, és elmennek. Elmennek, rengeteg jó program pedig elmarad, illetve a csoportok felborulnak. Nem fognak a vetélkedőn csoport-csoport ellen küzdeni.

Azért dióhéjban megpróbálom leírni, gondolatban újra átélni a tábor alatt történeteket.

Érkezés, regisztráció, formaságok és *Böbe* néniék segítségével „ingyé” kaja a *Rákóczi*ban. Este a csoportvezetők jókedvűen tájékoztatták a „tudatlan” gólyákat a továbbiakról. Majd a klubszobában egy fergeteges bulin vehettünk részt, amely később mezítlábas bulivá alakult. A hajnali ébresztés igazán mindenkinek jól esett. (Hogy tört volna el az a palacsintásütő...) Persze voltak olyanok is, akik nem tűrték ezt az egészséget, és nem ugráltak velünk körbe-körbe, fél lábon, papucsban, vizes fűben, kiabálva, hogy „Gólya vagyok, gólya vagyok, de megszívattak a nagyok!”. Mire elaludtunk volna, reggel lett.

Másnap karikás, beesett szemekkel ültünk a fősuli tornacsarnokában, és bámultunk ki a fejünkéből. A szakvezetők rövid tájékoztatója után a nyelvszakosok elmentek tesztet írni. (Szegények...) Hogy lehet ilyen állapotban gondolkodni? Csoda, hogy néhány beiratkozáshoz szükséges papír „elrontódott”? Délután egy első ránézésre lehetetlennek tűnő városi vetélkedő állt előttünk. Kerestünk egyenruhást, formás fenekű férfit, eladtuk a kollégiumot, *Benkő Tominak* és *Muhari Anikónak* végbéltükrözéses beutalót szereztünk, vittünk óriás és szénén égett pizzákat, meleg kenyeret,

gátható volt, nem úgy mint a péntekien. Akkor már csak néhány gólya kóválygott a tornateremben. Nagyon ötletesnek találtuk a feladatokat, és úgy gondolom, hogy elégedettek lehettek velünk a szervezők. No meg az a sok zebra az állatkertben. Azért a *Rap Café*-ban többen voltunk. A *Pannóniában* a következő mondattal fogadtak minket: „Menjete, lesír rólatok, hogy főiskolások vagytok!” Kösz! Ha már ezt mondják, akkor úgy is kell viselkedni. Nem?!! Ekkor kezdetét vette a *poén DANCE*, de az egészséget sokáig nem lehetett elviselni. A figyelő (birka) tekintetek, az izompótlós srácok... kész!!

A pénteki szalonasütés már egész családias hangulatot vett fel. A *Pizsi-dizsi* meg aztán főleg. Köszönjük a gólyaszülőknél, hogy ilyen megterhelő feladatot vállaltak magukra. Persze akadnak ám még árva gólyák! Ahogy hallottam, sokan komolytalanságnak tartják ezt. Szerintem aranyos dolog.

A *Galéria*? (Nehogy kihagyjam!) Megosztanak a vélemények erről a helyről, de se baj. Úgy sincs olyan sok férőhely. Különböző is az a fontos, hogy olyanokkal legyél, akikkel jól érzed magad, és akkor már oda sem figyelsz a pókhálóra.

Sziki

külföldi állampolgárt, különleges háziállatot, pincért, öreg biciklist, nagyméretű női bugyit, zebraasztort (*Jászberény* környékén nincs zebra – a szerkesztő) stb., stb... Este pedig *Tivornya* volt reggelig. Fantasztikus volt a *Rap Café*-ban.

Másnap (csütörtök) reggel még karikásabb, és beesettebb szemekkel ültünk a fősulin, és próbáltuk az évnitőt. Ekkor már volt aki feladta, és hazament. Délután egy maroknyi társaság összevont csapatokban vetélkedett a kóli tornatermében. Ittunk tojáást, ettünk erotikusan banánt, szexpózokat mutattunk be, énekeltünk „*Érik a szőlő*” különböző stílusokban, öltöztünk minél kevesebb ruhadarabban, kerestünk főtt tojáást, ami ha nem volt az, szétpattant a fejünkön (ugye *Soma*?!). Utána a *JTIF Válogatott – Gólyák* meccsen szurkolhattunk. Eredmény: 6-6! Ejnye, felsősök! Este ki az élőzenekart hallgatta, és táncolt, ki a *Galériában*, ki a *Pannóniában* mulatott.

Péntek délelőtti igazán kevesen maradtunk. Sokan hazamentek. (De hogy miért?) Kimaradtak a kocsmavetélkedőből. A *Vasutasban*, a *Rákóczi*ban, a *Tere-Ferében*, és a *Kollégiumban* próbáltak nekünk megválaszolhatatlan kérdéseket feltenni. De nem mindenhol jött össze, mert ügyesek voltunk! De micsoda korrupció van a felsőbb évesek körében! Ha fizettünk, sok pontot kaptunk. Késő délután videóztunk, borozgattunk, este szalonát süttöttünk, és 4(!)-en gólyák részt vettünk a *Pizsi-dizsin*, családias hangulatban. Tök jól buliztunk, hiába voltunk kevesen. Többen nem is fértünk volna be! (He-he-he)

Szombat reggel a maradék, a gólyák „krémje” is hazament, vagy beköltözött az albérletébe, illetve a kóli szobájába.

Hétfőn reggel tíz óra előtt pár perccel pedig újra találkozhattunk az ismerősökkel, és együtt állhattuk végig az évnitőt. Azóta pedig éljük az igazi főiskolások nehéz életét.

by Csicsi and Patyi

Az őszi mesterség és a villa, avagy kunnyadván a karmantyúval kisserelésenként ihaj-csuhé!

1999. augusztus 16-tól 26-ig rendezték(-tük) meg a népi játszóházi foglalkozásvezető-képző tanfolyam nyári alkotótáborát a kollégiumban.

Mint a neve is mutatja, főként az eredeti népi játékok készítésének módjaival, és a felhasználásukhoz szükséges anyagokkal, eszközökkel ismerkedhettünk meg.

A munka jó hangulatban, és/de megfeszített tempóban zajlott. Akadt olyan nap, amikor reggel 8 órától éjjel 23 óráig dolgoztunk.

A kemény munkának természetesen az eredménye is igen jó volt. Készítettünk csutkababát (legalább hat-félét), szőttünk kereten, fontunk gyékényt. Komplet betlehemet alkotunk csuhéból, és elkészültek a tábor sztárjai: a karmantyúbabák is. (Aki esetleg nem tudta volna eddig egész pontosan, mik is ezek, annak szívesen elmagyarázzuk. Még szívesebben meg-

mutatjuk!)

Persze azért a tábor során jutott idő mozira, és egyéb szórakozásokra is. Sőt, az utolsó nap estéjén búcsú bulit tartottunk a fazekaspincében, ahol elfogyaszthattuk a kiváló Gyula bácsi féle babgulyást.

Megpróbálunk ízelítőt adni a tábor hangulatából néhány itt esett elszóláson keresztül. Íme:

szemüvegét!" (Gy. Juli)

„A nadrágom már magától vetkőzik lefelé.” (Gy. Juli)

„– Jusst is finn!

– Jusst magyar...” (Épületes eszmecsere a svéd szövésről Sz. Niki és H. Hajni között)

„Halomra öngyilkolom magam!” (Sz. Zoli)

Végül...

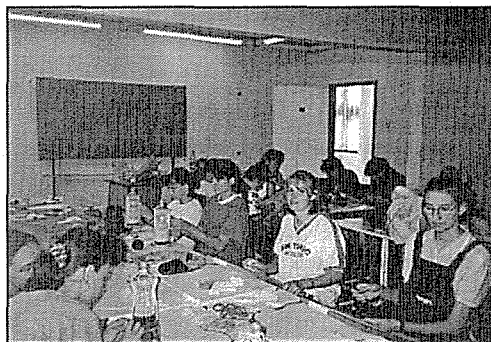
Játszóházi kínzási módok:

- keretre feszítés;
- karmantyúba húzás;
- fogashoz kötözés.

Népi ételek készítésének fontos része: karmantyúba rántás.

Zárásul a tizenhárom táborozó nevében köszönöm, hogy itt lehettem – minden oktatónkak.

Hlatki Hajnalka

„Öt perc múlva bejön egy csaj, meg egy lány együtt...” (Sz. Niki)

„Én már a végét járom...” (Sz. Zoli)

„Vagy bennem vagy a hiba...” (Sz. Niki)

„Szerinted a nők rámenősebbek, mint a férfiak?” (F. Marcsi)

„Ott, ahol a kurta markú falac tőr...” (Esti mese á la Marcsi)

„Miki nem hallotta, mert levette a

Idén is volt...

...Sziget. Az a bizonyos: Hajógyári, Diák, Pepsi... Szóval, az. Ami minden évben ugyanolyan, és minden évben más. Hiszen minden évben fellépnek a „nagy magyar zenekarok”, de hát sosincs két egyforma koncert. És a hangyák is mindig mások. És az árak is. Mindig azt hisszük, ennél már nem lehet drágább egy sör, egy zsíros kenyér... És mindig meglepődünk.

Meg azért az előadók is változnak. Vannak, akik lefutnak, és vannak, akik fel. Mint például Kovács Attisék, vagy Husznay Mikiék... Elég kellemes meglepetés volt, hogy a Szigeten főiskolánk minden szintéren képviseltette magát: voltak az „egyszerű szigetlakók”, de voltak, akik dolgoztak, és fellépők is.

Azt hiszem, hogy a szokásos programoknál és koncerteknél számunkra érdekesebb volt, hogy Kovács Attis (akivel összefutunk a folyosón, akivel együtt kocsmázunk, aki cigi kuncsorog tőlünk) bandájával színpadra lép a szigeten, vagy Husznay Miki, Wirth Zoli, Kátai Tamás (bár ő már „ex”) és az egész Dobshow a nagyszínpadon (!), mégpedig tényleg sikert aratva... Talán ez (is) az, amiben tényleg MÁS volt ez a Sziget, mint a többi, legalábbis főiskolai vonatkozásban.

Azután a magánsztorik... Az más téma. Az úgyis Bennünk van, és le se kell írni, hiszen biztos, hogy minimum a következő Szigetig elevenen Bennünk is marad...

Eduss

Kisvárdai élményeink, avagy kapus nélkül nem megy...

Sátorveréshez kell a segítség...

Akárcsak tavaly júliusban, úgy idén is útra kelt jó néhány jászberényi főiskolás, hogy tiszteletét tegye *Kisvárdán*, a sorrendben kilencedik „*Kisvárdai Focinyár*” elnevezésű kispályás labdarúgó-tornán. Az ország legkülönbözőbb pontjairól vágtunk neki a nagy kalandnak. indultunk *Egerből*, *Dunakeszről*, *Ceglédre*, *Budapestre*, *Miskolcra*, *Salgótarjánból*, *Szolnokról*, *Boldváról*, *Cigándról*, *Tornanádaskáról*, sőt még *Győrből* is – hogy végül megérkezzünk *Kisvárdára*...

...Nem is akárhogyan. Már a vonaton

„...ha... nem lövi méterekkel fölé az ordító ziccert!...”

folyt a sör és a bor, kinek torkán, kinek a nadrágján lefelé (ugye, *Győző?*). A „bensőséges” (el)ázás mellett tartani lehetett jókora égi áldástól is, ám hogy, hogy nem az esőt hozó felhők elkerülték vidám és lelkes csapatunkat (nem úgy a velünk egy időben a *Mezőtúron* fesztiválozókat, illetve a *Diósgyőrben* kalákázókat...).

A már *Nyíregyházától* az ablakokban lógó társaság – immáron a folyton vörös fejű *Bubikkal* és *Szterrel* kiegészülve – végre bedöcögött *Kisvárdára*, majd páran azon melegében egy vendéglátóipari-egységben kerestek és találtak megnyugvást, míg az

élelmesebbje buszt hajtott fel, amellyel eljuthattunk a kemping bejáratáig. Innen egyenes út vezetett a tavaly már bejáratott sátorhelyek felé. Kezdetét vette a fészekrakás. Ki-ki ügyességének és tehetségének megfelelően látott hozzá sátra rendeltetés-szerű összeállításának. A *Bubik-Katika* (álom)páros meglehetősen hosszadalmasra nyújtotta a látszólag (és gyakorlatilag) egyszerű sátor felverését, majd az utótág le is pihent – az építmény mellé.

Másnap kezdődhetett a lényeg: a foci. Merthogy labdarúgni jöttünk. A kedvezőtlen szerencse négy helybéli együttest terelt szépreményű csapatunk elé akadályként, s mi, a JTIF labdarúgói, hűségesen hagyományainkhoz, nem is tudtuk leküzdeni őket... A négy csoportmeccsen szerzett három pont azonban nem tükrözi hűen a reális erőviszonyokat (lásd előző éjszakai mulatozás kedvezőtlen élettani hatásai a sportoló ifjakra...). De tudjuk mindannyian – és így szól a

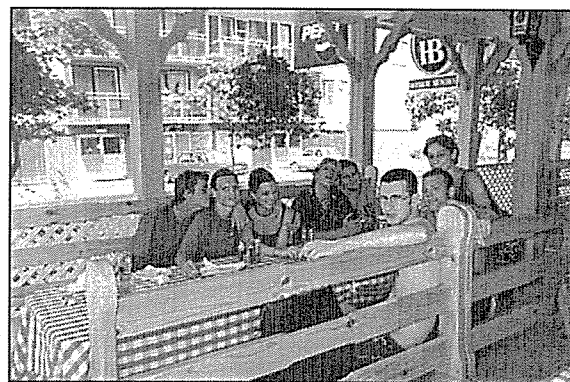
Zsebzsiráf sportrovatának motója is: „nem a részvétel a győzelem, hanem a fontos!”. És most következzen a magyarázat szerény szereplésünkre, azaz a kispados „ha” kezdetű tézisek: ha... *Shygy* nem késik el az első mérkőzésről, és ha... nem lövi méterekkel fölé az ordító ziccert 1—1-es állásnál, ha... van főállású kapusunk és nem az ettől a tényről feltűnően

indulatos *Bubik* esik-ke a gólvonalon (azért köszönjük, hogy ismét elvállaltad!). ha... *Pintyőke* nem úgy ébred fel reggel, hogy kijelenti: „én ma nem megyek sakkozni!”, ha... *Öcsi* nem tűnik el előző délután és kerül elő másnap hajnalban, majd ennek megfelelően nem poroszkál a betonon, ha-ha-ha – neveltünk önfeledten a sok-sok marhaságon, mert a jókedv állandósult, együtt voltunk, és ez volt a fontos. Az utolsó csoportmeccsen így is bravúrosan győztük le

az addig csak egy vereséget elszenvedő, továbbjutásra álló ifjonc ellenfelünket, akik nehezen viselték el, hogy éppen – itt következzen az idézet a vesztes fél edzőjétől – „az alkoholistáktól kapunk ki”... No, azért ez korántsem így van, a jó hangulat még nem szenvedélybetegség, nem deviancia.

Este a kimerült *Bubik* rettyintett össze az éhes társaságnak lenyűgözően finom paprikás krumplit, mialatt a többi fiú a strandröplabdának hódolt a forró homokban.

Lám, vasárnap a sportörténelem ismételte önmagát, hiszen ahogyan tavaly, úgy most sem tudott csapatunk vigasztalódni a vigaszágon; drámai küzdelemben maradtunk alul ellenfelünkkel szemben. Nem maradt más hátra, mint visszatérni a kempingbe, s könnyű ebédünk elköltése, majd a sátorbon-

Két meccs között „éhes” a pihenés...

tás után hazafelé venni az irányt.

Egy biztos: jövőre is lesz *Kisvárdán Focinyár*, és ahogyan e lap hasábjain tavaly is megígértük, megteesszük most is: „jövőre is elmegyünk!”

(téesz)

Együtt a CSAPAT!

A Kisvárdai mérkőzések tudósításait lásd a 38. oldalon!

Vízi tábor, avagy gyógymód arachnofóbia ellen

Ha valaki igazán pókiszonyban szenved, annak szívből tudom ajánlani a testnevelési tanszék által szervezett, minden nyáron lezajló vízi tábor. Ugyanis az alatt a pár nap alatt annyi pók egyeddel találkozhat, amennyi az év többi napján – kis szerencsével – eléd, föled, alád, melléd stb. (megfelelő rész aláhúzendó) keveredik. S mint ismeretes, ha valamitől iszonyodik az ember, a legjobb gyógymód rá a kapcsolat felvétele vele. Erre remek alkalom adódik a fent nevezett túrán. De kezdjük az elején.

Nyár eleje, utolsó kollokvium utáni hangulat, a tábor előtti lázas készülődés. Ez volt érezhető 1999. június 8-án este az akkori III. F csoport tagjain. Eljött a várt reggel, s a Nap száz ágra süttött – valahol. Jászberényben ugyanis Napnak semmi nyoma, az égen esőfelhők gyülekeztek. Ez is jól kezdődik! – hangzott fel innen-onnan.

Már a csónakok kipakolásánál éreztük, hogy nagy fába vágtuk a fejszénket (illetve az evezőlapátot). Ugyanis a csónakok igen súlyosak voltak. Időközben az eső is eleredt, nem baj, így is, úgy is vizesek leszünk. (Ez később egy négyes borulással beigazolódott.)

A túra Jászdózsáról indult, s kezdetben sokan a parttól-partig taktikát választották. S talán Aigner Szilárd megsajnálhatta minket, hiszen a felhők oszladozni kezdtek és a Nap sugarai előbukkantak. (Amire a fent említett „fürdőzőknek” igen nagy szükségük volt.)

Kisebb-nagyobb viszontagságokkal tehát elindult a tábor. Az első estét Jánoshidán töltöttük, ahol a helyi lakosok nemtetszésüket azzal fejezték ki, hogy megdobáltak bennün-

ket. Szerencsére komolyabb sérülés nem történt, leszámítva egy-két kék foltot. A vacsorát a „fiainknak” köszönhattuk, isteni halászlét készítettek!

A második nap zökkenőmentesen zajlott le egészen addig, amíg sátorozóhely kereséséhez nem fogtunk. Ekkor derült ki, hogy a tavaszi áradásnak köszönhetően a Zagyva partja annyira át van ázva, hogy arra sátrat állítani nem lehet. A „szálláshely” keresése este fél 10-ig tartott, ekkor a már rutinos sátorozókhoz illően pillanatok alatt felvertük a sátrat. Hát ez a nap is eltelt.

A harmadik nap szinte elrepült. Az úticél Szolnok volt, ahová délután fél egykor meg is érkeztünk. A csónakok kitisztítása után ünnepélyes táborzárás következett, minden résztvevő kapott egy emléklapot.

A tábor utáni tapasztalatok összegzése:

- 1., Ne dőljön mindenki egyszerre azonos irányba!
- 2., Csak jó csapatmunkával haladhat előre biztosan a csónak!
- 3., Ittas állapotban ne ülj a csónakba!!!
- 4., Megtanulod értékelni a természet adta „szépségeket”: pókok, békák, szúnyogok...
- 5., Végre megérzed, hogy van váll- és hátizmod!
- 6., Rájössz, hogy kár lett volna kihagyni ezt a túrát és megfogadod, hogy jövőre újra próbálkozol (lehetőleg borulás nélkül)...

Vacska Mati

Álltuk a sarat!

(A Mezőtúri WANTED Fesztiválon)

Július 8-tól 10-ig tartott az idei, hetedik mezőtúri rock fesztivál. Ez a Szigettel egyidős, de annál sokkal-sokkal kisebb rendezvény nagyon szimpatikus számomra. A helyszínül szolgáló egykori laktanya területén évről évre otthonosan sátoroznak rockerek, punkok, gimnazisták és főiskolások. (Utóbbiakat tuti, hogy mi, JTIF-esek képviseltük a legnagyobb számban.) A belátható méretekből (nagy színpad, kisszínpad + dance zone) fakadóan kifejezetten családias a hangulat, ami a „szögesdróton túlra” is kiterjed. A fesztivál szomszédságában lakók kertjük végében alkalmi büféket, kocsmákat nyitnak, és már rég nem ütköznek meg egy-egy jól megtermett punktaréjon és mosdatlan gazdáján. Ezúttal azonban mindenkinek fürödni kellett, ugyanis néhány zivatar és kiadósabb esőfajta jócskán elszürkítette a színes programot. Bizonyos esetekben viszont igazán hatásos volt a nem kívánatos „díszlet”. Például korábban soha

nem láttam még a Quimbyt „fénytörő vízfüggöny” mögött játszani, és a Kispál és a borz koncert bokáig érő vízben való végigtombolása is maradandó élményt jelentett. A három nap fellépői: Heaven Street Seven, Ossian, Freshfabrik, Ganxsta Zolee és a Kartel, Pál Utcai Fiúk, VHK, Nyers, Junkies, The Perfect Name, Blackout, Másfél, Sugarloaf, Hooligans, Warpigs, Korai Öröm, valamint a két külföldi vendég: a Moondogs és a tömeget egy emberként ugráltató Dog Eat Dog. A kisszínpadon az amatőr zenekarok versenyét kísérhette figyelemmel egy lelkes nézőtábor.

Remélem, aki eddig csak barátkozott a mezőtúri rock fesztivállal látogatás gondolatával, az jövőre már ott lesz! (Egy tipp: volt egy fazon, aki csupán tarhálásból meg tudta venni mind a három napijegyet!)

Akkor találkozunk a laktanyában...

Simon Viktória

Pa-dö-dö

Két és fél óra meg se kottyán

Azok a hallgatótársaink, akik nyáron is látogatják szeretett városunkat, *Jászberényt*, azok tudják, hogy minden évben megrendezésre kerül az úgynevezett *Jászberényi Nyár* rendezvénysorozat. Különböző kulturális és könnyűzenei programok színesítik az eseményt, amelyek közül most a PA-DÖ-DÖ koncertről szeretnék írni. A bulit augusztus 3-án tartották meg a *Déryné Művelődési Központ Szabadtéri Színpadán*. Mégis, hogy kerültem én oda? Az egész azzal kezdődött, hogy *Benkő Tamás* és *Viszok Attila* megjelentek *Jászberényben*. *Tamás* ismeretségének köszönhetően kapott három ingyenes belépőt *Tóth János* úrtól (ő *Jászsószentgyörgy* polgármestere, s mellesleg főiskolánkon tanítja a művelődésszervező szakosokat, innen az ismeretség – *A szerk.*), akinek ezúton szeretném ezt megköszönni. Így most már minden adott volt a műsor megtekintéséhez. Már csak hangulatunk fokozására volt szükség, amelyet sikerült is megvalósítanunk néhány VBK segítségével. Eme jó szokásunkat az egész koncert ideje alatt megtartottuk. Eleinte, mint külső szemlélők figyeltük az

előadást, de a lányok magával ragadó stílusa oly mértékben hatott ránk, hogy ellenállhatatlan vágyat éreztünk testünk ritmikus mozgásba hozására. Egyik pillanatról a másikra a színpad előtt találtuk magunkat, ahol egymás után dolgoztuk ki a különböző koreográfiákat, amelyeket talán a „profik” is megirigyelhettek volna tőlünk (reszkess *Shygy's!*). Ezt azért állíthatom, mert a koncert után először egy ismeretlen hölgy, majd pedig a PA-DÖ-DÖ háttértáncos lányai és *Falusi Mariann* is elismerően nyilatkoztak tánctudásunkról.

De visszatérve magához a koncerthez, azért is fantasztikus volt, mert a saját számokon kívül régi nagy slágereket is játszottak. Ezáltal nem csak a fiatalok, hanem az idősebb korosztály is nagyon jól érezte magát. Persze nem állítom, hogy ezentúl csak PA-DÖ-DÖ-t fogok hallgatni, és a fanatikus rajongók közé tartozom majd, de ha máskor is lesz lehetőségem, akkor szívesen megtekintem *Falusi Mariann* és *Lang Györgyi* műsorát.

Katona Zoltán

Koncert utáni oldott hangulatú beszélgetés

Résztevők: Balogh Nóra, Deák Adrienn, Földvári Zsófia (a táncuk tagjai), Benkő Tamás, Katona Zoltán, Viszok Attila. Exkluzív interjú *Falusi Mariann*al (Pa-Dö-Dö)

BT: – Földvári Zsófiához tennék föl az első kérdést. Milyenek találtad a mai koncertet?

FZS: – A mai koncert egy nagyon jó koncert volt és előre szeretném bocsátani, hogy nagyon fáradtan érkezünk ide a helyszínre, mert most a hét eleje van és általában a hét végén van nagyon sok bulink...

DA: – Én nem voltam fáradt!

FZS: – Adrienn a legfiatalabb, tehát ő még megteheti, hogy nem fáradt. Szóval nagyon nagy boldogság volt, hogy ez a fantasztikus nézősereglet annyira feldobta a bulit. Nagyon jó volt a közönség és ettől feldobódott a mi hangulatunk is. Tök jó koncert volt.

BT: – Ezt csak te érezted így?

DA: – Nem, mindenki. Hát az ABBÁ-t nem szoktuk ám mindig eljátszani, azt csak a legjobb koncerteken!

BT: – Lányok, ti hogy láttátok, de ne ugyanazt mondjátok!

BN: – Mi is nagyon jól éreztük magunkat.

FZS: – Most én vagyok a domináns hím a csapatban, tehát...

DA: – Én vagyok a legfiatalabb, legújabb és a Nóri is új és én vagyok az Adrienn.

BN: – Én is fiatal vagyok.

BT: – Azt rögtön láttuk, meg se mertük kérdezni, mert ezt nem illik, de a Zoli kérdezi, hogy hány évesek vagytok?

DA: – Én tizenkilenc.

FZS: – Hábőjő..

BT: – De fiatal vagy!

VA: – Pont egyidősek vagyunk!

FZS: – Huszonhét.

BT: – Ne már!

FZS: – Ne már, közi!

BN: – Huszonkettő.

FZS: – Mindig fiatalabbra sminkelem magam. Mindig huszonkettőre festem magam.

VA: – Hogy letegeztük...

FZS: – Nem baj kisfiaim, nem baj! De a testem nyolcvan...

BT: – Jó ez a pulóver... Sokat takar...

FZS: – Ez tartja itt a cuccot.

BT: – Egyébként hova valósiak vagytok?

DA: – Budapest.

FZS: – Én pécsi vagyok. Ország gyöngye, aranya. Legszebb megye: Baranya.

BN: – Budapest.

BT: – ...te csodás... Egyébként én is pesti vagyok.

FZS: – Ti mikor végeztetek? Nem ma...

BT: – Holnap. Még egy évünk van nekünk, Zolinak még van három. Mióta vagytok a Pa-Dö-Dö-nél?

FZS: – Nekem ez az ötödik évem.

BT: – Egyébként a tévéből ismerlek téged.

FZS: – Igen, mert a Csellengőkben anyukámék kerestettek...

BT: – Ez poén, vagy igaz?

FZS: – Ez igaz és sokan látták akkor az arcképemet. Egyébként sokat futottam a Viszkissel akkoriban.

BT: – A Viszki egyébként ő.

FZS: – Jaj, Attis, megvagy végre!

BT: – Viszok Attila, azért Viszki.

VA: – Amikor a Viszki megszökött, sokan mondták, hogy bújjak el, mert valami gond lesz. Én gondolkoztam ezen, hogy most mi van?!

BN: – Inkább elkezdte Whiskey-zni.

VA: – Az korábban kezdődött...

BT: – Folytatta. Azt mondtad, hogy hét éve...

FZS: – Őt...

BT: – Bocsnát, ja mit hét, huszonhét, nem akartam felhozni megint. És ti mióta vagytok a táncukban? Egyszerre jöttetek?

DA: – Igen. Március 1.

FZS: – Ő 14:30-kor, ő meg 14:45-kor.

BT: – Gondolom ő elkésett...

FZS: – Ők az új csirkék.

VA: – Hogyan lehet ide bekerülni?

FZS: – Nekünk le kellett feküdni az ég világán mindenkivel a menedzsmentből...

BT: – Figyelj, ez meg fog jelenni!...

FZS: – Egy nagyon komoly tánc-felvétel van, mely során többszörös szűrőn megy át az ember, mire eljut ide.

VA: – Ki ellenőrzi ezt?

FZS: – A Györgyiék és a koreográfus lány, a Lakatos Mónika.

DA: – Aki közepén állt és nagyokat mosolygott, ő a Mónika, a koreográfus nő.

FZS: – Ő választott ki engem is!

BT: – Hányan vagytok?

BN: – Öten, meg a Móni.

BT: – De volt valami srác is...

FZS: – Az a Pityu, ő vokálozik, meg a Böbe.

BT: – A Böbe, aki a „Böbe meg én” nevű zenekarban énekel?

FZS: – Igen, ebben a Böbe van meg én.

BT: – Meg te...

FZS: – De ez azért lett így, mert a Böbe annyira tehetséges, hogy azért lett „Böbe meg én” a zenekar neve, hogyha engem esetleg lecserél, akkor ne legyenek névproblémák.

VA: – Akkor az „én” akárki lehet.

FZS: – Bárki. Bárki berakható ide.

BT: – Őszintén megmondjuk, hogy mikor meghallottuk ezt a „Böbe meg én”-t, akkor jöttünk le táncolni.

FZS: – Ugye? Szóval el szeretném mondani, hogy ezt sajnos én találtam ki, tehát ezt nem lehet elvenni tőlem. Pontosan azért, hogy aki kívül áll, az közelebb jöjjön.

VA: – Gondolom akkor még csak „meg én” volt a neve a zenekarnak, a Böbe utána jött.

FZS: – Szólózni akartam igazából, hogy én...

BT: – De az hülyén hangzik...

FZS: – „Én”, baromi hülyén hangzik, nem jól cseng. Meg rövid, tehát a plakátokon is... Ez már mind a lóvéra megy. Érted. Nem lehet, ki kell találni.

Pa-dö-dő

Két és fél óra meg se kottyán (folytatás)

BT: – Tegnapelőtt, vagy mikor, itt voltunk a Csángófesztiválon, és a színpadról nem láttunk semmit a közönségből. Lehet látni valamennyit?

FZS: – Hát általában csak az első pár sort. Mert úgy jönnek ráink a fények, hogy nem nagyon lehet látni. Kivéve, vannak olyan fények a külső részen, hogy a nézőket is megvilágítja. Pillanatokra látjuk őket.

BT: – Egy fontos kérdés: nektek ez főfoglalkozás?

FZS: – Igen. Hát emellett nem lehet semmit csinálni.

BT: – De meg lehet belőle élni, gondolom.

FZS: – Hát megélni meg lehet belőle, meggazdagodni nem. De szerintem jól élünk belőle. Ezt csak úgy lehet csinálni, hogyha nagyon szereted, ez teljes embert kíván, tehát senkinek nincsen családja...

DA: – De még van...

FZS: – Még neki van, de ő még csak egy hónapja van itt. Ő a legfiatalabb, neki még van egy tartós kapcsolata, de általában ez a szakma felemésztí ezt a dolgot.

DA: – Mindig ezt mondja, irigykedik.

BT: – Itt a tanítóképzőn nem tudom, mennyire ismeritek a viszonyokat. Mondok egy arányszámot: a 276 férőhelyes kollégiumban húszan vagyunk fiúk...

FZS: – Hát akkor nektek király életetek van! (Közben FZS olvassa a ZsZs júniusi számát.)

BT: – Látom, a nyelvtant, azt szeretted.

FZS: – A nyelvtant a mai napig szeretem, csak nem úgy, ahogy tanították. Igazából nyelvtanár akartam lenni magam is, csak arra gon-

doltam, hogy megőrülnek, ha más hülye gyerekét kellene tanítanom!

BT: – Gyors kérdés, most tőled, mert te vagy a legőr...

FZS: – Legőőő? Érettebb?

BT: – Nem, csak te vagy sapkában. Az a kérdés, hogy mit is akartam kérdezni?

FZS: – Sikerült! Belezavartalak...

BT: – Megvan: hol végeztél?

DA: – A Zsófi végzettsége: nővér.

FZS: – Én Pécsen értetségiztem egy sima gimnáziumban és azután – nagyon hosszú és szomorú történet következik – gondoltam, elmegyek szakmát tanulni, és ezért egy intenzív osztályos szakápoló végzettséget szereztem, amivel egy évig intenzív osztályon dolgoztam, de a kómában levő betegeket is a saját hülyeségemmel szórakoztattam, ezért arra gondoltam, hogy inkább szakmát váltok. És akkor sajnos föl kellett, hogy fedezzenek a Györgyiék a tömegben...

KZ: – Hogy történt ez a fölfedezés?

DA: – Hát fölfedezték.

BT: – Ahogy téged. Magától értetődő. Akkor minket nem tudnál fölfedezni?

FZS: – Figyelj. Mindig átveszi valaki a stafétát. Most itt én vagyok a legöregebb és fölfedeztelek benneteket a tömegben. Mert ez a három fiú táncolt a legszebben kedves hallgatók, nézők, olvasók!

DA: – Hé!!! Ti voltatok, akik ott mulattatok közben? Komolyan?! Látalak titeket a végén és olyan jó kedvem lett!

BN: – Én is annyira megőrültem, mikor

megláttalak titeket!

FZS: – És küldtök nekünk egy példányt?

BT: – Persze.

FZS: – „Hú, azért ez gyorsan ment...”

BT: – „...Na jó, hát ő sem szent...”

DA: – Én a Táncművészeti Főiskolán értetségiztem. Ez nem főiskola, csak egy kis gimnázium. Szóval ott táncoltam nyolc évig. Úgyhogy én diplomás táncosnő vagyok.

FZS: – Én annyira vidéki vagyok, hogy az óvodában kombájn volt a jelem.

BT: – Nekem meg szalonna. Pedig én pesti vagyok.

VA: – Zsófi, a betonon nem szédülsz?

FZS: – De, annyira rosszul vagyok. És az a betonkelepce annyira rossz, szóval nem bírom. Jött egy kis disznószag a koncert közben...

VA: – Mi voltunk...

FZS: – Egy kicsit jobban voltam, de aztán utána megint nagyon el...

BT: – A Mariannra, meg a Györgyre nem is marad szalagunk, nem baj. Na, most komolyan!

VA: – Milyen a viszonyotok a két főszereplővel?

DA: – Jó.

FZS: – Mivel a nap huszonnégy órájában össze vagyunk zárva, úgyhogy jónak kell lennie, különben megölnének. Megjött a Mariannka!

BT: – Mariann! Megyünk, csak a kutyával interjút csinálunk...

BT: – Mennyire gyakori a tagsere?

DA: – Semennyire, ez volt az első szerintem. Nagyon ragaszkodnak az emberekhez...

(A táncos lányok futva el az autóbushoz, a három főiskolás pedig Falusi Mariann színe elé...)

BT: – Van még annyi időtök?...

Falusi Mariann: – Gyerekek, ott ültünk és vártunk... Ne haragudjatok, indulnunk kell, mert már félre otthon kéne lennünk. Megbeszéltetek velük mindent, hát most mit...

BT: – Hogy éreztétek magatokat a koncerten?

FM: – Hát hogy? Hát láttad?!

BT: – Hogy bírjátok két és fél órán keresztül?

FM: – Kurva jól! Ezt írd meg nyugodtan, bírom benned. Annyira édes vagy, kérdezd meg az utolsót!

BT: – Nem, nem! Mennyire volt előre megtervezett és mennyire volt spontán a mai koncert?

FM: – A számok egyfolytában baromira meg vannak tervezve, mert közben öltözzünk, jöviünk-megyünk, mindenkinek pontosan meg van a helye, de van egy blokk, amikor rögtönzés van, amikor azt énekeljük, amit akartok; hátha kérnek, akkor énekelünk.

BT: – Mennyire jelentenek konkurenciát a mai divatos lánycsapatok?

FM: – Ne viccelj már! Nagyon jóban vagyunk, tegnap este is együtt mulattunk. Ha diszkóba járnánk, és öt számot énekelnénk, akkor konkurencia lenne, de ez egy élő koncert. Egyébként mindenki azt csinál, amit akar. Itt volt a V.I.P. testőre és mondta, hogy azok a gyerekek soha nem fogják megtudni, mit jelent egy élő koncert. Mi már nyolcadik éve ezt csináljuk.

BT: – Minek köszönhető és mennyiben valódi, hogy a hazai zenei élet kiválóságaival jó viszonyt tartotok fent?

FM: – Abszolút jó viszonyt tartunk, de csak azokkal, akikkel emberileg is jóban lennénk. Hát csak azért, hogy most barátkozzak a Som Lajossal, azért nem fogok vele barátkozni. De amikor valaki aktuális

dolog van, akkor mindig összetartunk. De egyébként minket utálnak, mint a szart, mert mi mindig nagyképűek vagyunk és csináljuk a saját dolgunkat. Figyelj! Csinálunk száz koncertet egy évben, alig vagyunk otthon. Kivel barátkozzak? Kurva jóban vagyunk a mirigyeseikkel, a Ganxsta Zolee-ékkel, a Dopeman-nel. Ez a társulat. Inkább ezekkel. Ez az elit, a Zorán, meg a Presser...

BT: – Más világ?

FM: – Nem más világ, csak már öregek.

BT: – Volt a koncerten egy kiszólásod neked, vagy a Györgyiék – Pataky Attiláról...

FM: – Én a Pataky Attilát részemről utálom, mert gyűlölöm, hogyha valaki vizet prédikál, és bort iszik. Utálom, ha eladja magát és elmegy a Dáridóba énekelni, play-back-ról és play-back-en zokog a könnyeit csorgatva, feketé szaténningben és éneklő a Vén cigányt, attól én beokádok. Szóval, valaki vagy legyen rocker és akkor legyen rocker a szívében-lelkében, vagy legyen papucsos férfi otthon és akkor viszont ne álljon ki a színpadra és akarjon azzal sok pénzt keresni. A kis gyerekek, akik lent állnak, elhiszik azt a sok marhaságot, amit ő hazudik. Minket egyébként utál az Attila, mert én ezt már meg is mondtam neki személyesen. Ez gáz. Nem szabad az embernek hazudni, hogyha a színpadon áll. Gyakorlatilag én azért nem szeretem őt, mert mást mond a színpadon, mint amit a való életben hisz.

BT: – Mi az az újságírói kérdés, amit a legjobban utálsz?

FM: – Hogy hogyan alakult a zenekar, úgyhogy remélem, ezt nem fogod megkérdezni. Ez már rohadt régen történt, kórusban a vokál szokta elmondani, vagy a táncosok. Jó, hogy elfőjtétek és kurva jól táncoltatok, láttam!

BT: – Láttad?

FM: – Hát persze, ott sékeltek középen.

BT: – Köszönjük, hogy válaszoltál a Zsebzsír rögtönzött kérdéseire!

Avagy itt van az Ő, itt van újra

KOS (III. 21. – IV. 20.)

Csapongó ötleteihez és új haverjaihoz ne fűzőn vérmes reményeket, mert szinte pillanatok alatt kiderül, hogy elszámította magát. A fröccs árát felemelték, ha máshogy nem is, az asztalról biztosan. Tele van ötletekkel (hogyan töltjük el kellemesen az előadás idejét), de mivel nem tudja elég közérthetően megfogalmazni (talán a fröccs miatt), hát csak kevesen értik meg. Pedig most a jövője függ attól, sikerül-e a terve. Anyagi helyzete nagyon labilis, a hónapban eldő, hogy csödbe megy, vagy valaki(k) révén (DJB-s protekció) sikerül kilábalnia a mély-mélyebb-legmélyebb pontról.

Szerencseszám: 15

BIKA (IV. 21. – V. 20.)

A múlt emlékei alaposan felkavarják. De az is lehet, hogy most érti meg, hogy hónapokkal - évekkel ezelőtt mi miért történt úgy, ahogy... Rendezze át emlékeit, gondolatait és készüljön fel az új megmérettetésekre (újabb zh-k, kolokviumok)! Váratlanul kellemes társaságba csöppen (még sosem látott évfolyamtársak, akik végre rászánták magukat az iskolalátogatásra), de ne ijedjen meg, a feszültség hamar oldódik és bőles tanácsaival (amit tanárai is pozitívan értékelnek), jó humorával mindenkit megnyerhet. Most igazán bízhat a csodákban (siker, pénz, szerelem), amik nem csak az égből születnek!!!

IKREK (V. 21. – VI. 21.)

Az új tanév új meglepetéseket hoz, és új barátokat. A régi barátságot is illik azért ápolni, és a régi Vasutas-ismeretségeket is megújítani. Munkahelyén, hivatásában, foglalkozásában kerülje a parázs vitákat, legyen inkább döntőbíró (talán egy foci- vagy egy kézilabda meccsen?!). Próbálja megfogalmazni azokat az elveket, téziseket (ha Einsteinnek sikerült...), amelyekben bennfoglaltatik mindaz, amit elméletben és gyakorlatban a világ (a matematika tanár) elé szeretne tárni, amit életében eddig megtanult! Őszintén! Van ilyen? S ne feledje, mindig az első ötlet a legjobb, ... vagy nem! Szerencseszám: kocka

RÁK (VI. 22. – VII. 22.)

Ne hajszolják túl magukat, nem éri meg (a vizsgaidőszak mészre van még). Most intézzék úgy, hogy másoknak (csoporthatároknak, barátoknak) is jusson másolás vagy tételkidolgozás! Ha van felesleges energiájuk, akkor azt testmozgással (talán aerobic) és olvasással (mi a mai menü a menzán) vezethetik le! Őn ebben a hónapban szexuálisan túlfűtött, ami egyrészt a Neptun hatása, másrészt pedig vén kecske is megnyalja a sőt. Annyi biztos, hogy aktív „nyelvtudásra” (talán francia) szüksége lesz, félre a gatlásokkal! Kár, hogy csak 24 órából áll ez a nap.

Szerencsebetűk: Sz, X

OROSZLÁN (VII. 23. – VIII. 23.)

Ne essen kétségbe, nincs rá oka! Félelme (majdnem) teljesen alaptalan. Anyagi helyzete nem rossz, sőt lehet(ne) mondani, jobb is volt már. Persze az ösztöndíjtól nem lesz multimilliárdos, az kétségtelen! De tudnia kell, minden diák egyenlően boldog. Azért egyenlően, mert a hallgatóság kitalálta magának ezt a kiegyenlítő mechanizmust, amelyet senki és semmi nem tud elvenni tőle. Hogy micsodát? Hát a jókedvet, a humort, a bulizást, a lógásokat és nem utolsósorban Ámor nyilat. Fizikailag és lelkiileg még jó kondícióban van. A Rap-Café szindróma csak hetek múlva jelentkezik. Tünetei: fejfájás, hányinger, kellemetlen illatok, a szerdai első órák kihagyása...

SZŰZ (VIII. 24. – IV. 23.)

A Szűzek (és a már nem szűzek) számára ebben az időszakban minden nap ünnepnap. Őnben most sem lehet csalódní! Tehetséggel, tapintatosan hozzá helyre mások tévedéseit – nézze el, a tanár is ember! A kritikus pillanatokban mindig támad egy jó ötlete (a puskázási módszereket fejleszteni lehet, fejleszteni kell). Valaki azonban keresztülhúzza a számításait (Lásd: a tanár is ember), pedig Őn már mindent és mindenkit jól előkészített. Ne adja fel! A kedvező fordulat éppen akkor következik be, amikor a legkevésbé számítt rá. Pénzügyekben, szerelemben a Szerencse szűz keze kíséri. Ne legyen féltékeny, s mást se tegyen azzá! Szerencsebetűk: B – G

MÉRLEG (IX. 24. – X. 23.)

Kitűnő formában van, kicsattan az egészségtől. Úgy látszik, nem tanulta túl magát a nyáron. (Isten tartsa meg e jó szokását!) Ez a nagyszerű érzés jótékonyan hat környezetére is. A Vénusz a Jupiterrel szoros vonzásba kerül, melynek hatására a Plútó a nyolcadik házba ér (mint tudjuk, a 8. utas a halál). Egy hatalmas kozmikus erő szabadul fel, amely Őnt sajnos nem érinti. Sebaj, fogadjon el egy jó kozmikus tanácsot: ha túlbecsüli erejét, könnyen csalódás érheti! S egy kis kárpótlás: két találkozás közül az egyik érzelmeit veszi célba. Ha fellobban a szerelem, tartós lesz és sok boldogságot ígér!

SKORPIÓ (X. 24. – XI. 22.)

Ha nem lottózik, sosem lesz szerencséje, ha nem ad esélyt a véletlennek, a reményt is elveszíti. Természetesen túlzásba sem szabad vinni, ha nagy áldozatot hoz (pl.: sokat tanul), keserű íze lesz a győzelemnek (és a felesnek is a Rákócziiban)! Szeretettel veszik körül, az ivótársak biztosan. Ha egy kicsit igyekszik, még népszerűsége is számíthat (s végül is a pozitív hozzáállást a tanár is díjazza)! A hónap végén a kudarcokért (reméljük nem lesznek) elégtételt vehet. Ha persze nem ijed meg a saját árnyékától!!! Szerencsebetűk: málnaszörp (finom borral)

NYILAS (XI. 23. – XII. 21.)

A hónap utolsó napja inkább átlagos, mint jó. Az eső jön és megy, a nap kisüt és elbújik a felhők mögé, a változások most nem igazán szórakoztatják. A büszkesége kis csorbát szenved, a tekintélye picit sérül – szóval fáj egy kicsit minden, de semmi komoly. A szeretet és a megértés költözik be a szívébe – a Nyilas-Rák és a Nyilas-Mérleg párok között hihetetlenül erős lesz a kapcsolat (reméljük, a büfékben is érezhető lesz a hatás). Egyedül a Kosokra vigyázzanak, zavaró harmadikként sok bajt okozhatnak (főleg, ha tanár). Ne tervezgessen, jobban jár, ha sok mindent a véletlenre bíz. Persze csak akkor, ha mer – és akkor nyer! Szerencseszámok: 10, 19, 21, 76.

BAK (XII. 22. – I. 20.)

Új év – új élet! Ideje, hogy elfelejtse a korábbi kudarcokat (rég volt már az a 3 uv nyelvtanból). Most végre magára talál, rendezheti sorait. Akik bántották vagy akadályozták (sajnos nem minden könyv található meg a könyvtárban), jóvá teszik vétkeiket. Váratlanul pénzhez jut (végre, az ösztöndíj), ami éppen a legjobbkor jön. A szerencse mindenben a kezére játszik. Kéziseknek főleg, a futballistáknak pedig a lábukra. Az idő nem ellenfele, hanem a csoporttársa. Ha nem csoporttársa – tanára. Romantikus szerelemre ne számíton a közeljövőben! Szerencseszám: lila

VÍZÖNTŐ (I. 21. – II. 19.)

Szerencsét hoz a hónap első napja, csak óvatosan, mert „talált pénz könnyenvész”. Ha maszek munkát (pl.: előadást) vállal, legyen pontos a határidővel! Ha csak egy napot is késik, legközelebb vizsgázní se menjen el (fehér ember nem felejt, főleg ha vizsgáztat)! Ha mégis vizsgázik, ütemezze magát „középidőre”. Se a sor eleje, se a vége nem ajánlott. És vágjon bele bátran, de ne kösse magát a jegyzethez vagy tankönyvhöz, és akkor nyert ügye lesz! Merjen kérdezni is! Aki kérdez, az már tud valamit! Határozzon és lépjen előre, mert Őn nem Rák, hanem Vízöntő! Szerencsenév: Dezsőke

HALAK (II. 20. – III. 20.)

Munkában, hivatásban nehéz, a szerelemben boldog napok következnek. Törekvéseit nem szabad feladni, elég későbbre halasztani. A gyengéd közeledések elől nem érdemes kitérni. Kerülje a vitákat, Őn nem tud megfelelő vitapartner lenni (erre születni kell, 20 éves tapasztalattal szemben pedig felesleges)! Nem igaz, hogy a szó elszáll. Bármít mond, annak később jó vagy rossz következményei lehetnek. Nem feledékenyek sem a barátai, sem az ellenfelei. Fontolja meg szavait és tetteit. Legjobb, ha elkerüli a kínos helyzeteket (találkozás a folyosón egy több hónapja nem látott tanárral). Egy rajongója válaszával elé állítja.

Aranyköpések minden mennyiségben

A. Nóra: – Magyarország a világ legszebb fővárosa.

H. Andi: – Mindenki mást rendelt, és egymásét kosztoltgattuk.

H. Andi: – Legközelebb verd ki a szemem a farkaddal! (Egy kutyához, miközben a sátorban egy fiúval tartózkodik)

S. Viki: – Lehet, hogy lekopott a fogadról a tűzzománc.

K. Timi (V. Melindához): – Csináljuk ezen az ágyon, jó? (Memóriakártyázás előtt)

V. Melinda (kétségbeesve): – Hernyó van az izémen... Szörös hernyó.

S. Viki: – Nagy szörnyös!?

S. Viki: – Most mit csinál? (a kiscica)

V. Melinda: – Támadóállásban fekszik.

K. K.: – Szomorúsfű (szomorúfűz helyett)...

M. M.: – Valentin szarik össze csinálni a videót. (A vonaton a videóról beszélgetve.)

M. B.: – Egymásra vagyunk szorulva (utalva helyett)...

M. D.: – Jöctök? (Kicsit pityókásan a jöttek helyett.)

B. Mónika: – Bennfektes (bennfentes)...

V. Melinda: – Surranásos belopás...

Valaki: – Wirth (István) nagyon nem szereti, ha javítani akar valaki.

R. Böbe: – Akkor meg minek ad négyest?

S. Viki: – Kérsz kekszet?

S. Peti: – Nem, köksz.

M. Anett: – Ha a vizsgán olyan tételt szívtok, akkor nagyon megszívjátok...

F. Andi: – Csatokkal feküdtem le aludni...

Cs. Réka: – Mi? Csatóval?

G. Edit: – Most Soma befeküdt a Trabantba?

Gy. Cs.: – Nem, mert Zsíros behányt.

Angi: – Kie ez a papucs? Igazán erotikus.

Sz. Eszter (a focimeccs nézése közben): – Én vagy vak vagyok, vagy süket, vagy nem látok semmit!

P. Bea: – Itt 'Berényben annyi STOP-lámpa van!...

– Este hatkor „Rákó” van a kajában! (azaz kaja van a Rákóczipan...)

A TDK jelentése az 1. csapat (Láger) szerint: – Termelő Diák Közösség...

Ugyanők az EFOIT-t meghatározva: – Egyesült Felfújtak Országos Titkárnak Titkára

A 2. csapat (Saláta) szerint a TDK: – Tanár-diák Közösség...

Az 5. csapat (Gólyatojás) szerint a SZITE jelentése: – Szopós Imre Tróger Endre

Ugyanerről a 7. csapat (Arany Ászok): – Szép Igazmondó Tehenek Egyesülete

P. Rencsi: – Olyan gecik vagyok...

– Te is iszik cigit!

– Te ne interpelláljál, üljél le!

Tivornyára menet a Gólyák a következőképpen morfondíroznak a főiskoláról és a Gólyatáborról: – Én kötelességtudó Gólya vagyok, akkor is végig fogom csinálni!

R. Böbe: – Lezártkörű buli lesz...

K. Erika: – A te peckeddel nyomjuk be az én peckemet (gólyakarkötő lazítása közben)...

– Egyik haverommal úgy lakunk, hogy van köztünk egy ház, és ő mellette lakik.

V. Melcsi: – Én inkább táncolok, mert akkor inkább hánycok.

– Nekem innen két oldalról nyomódik...

– Az a gond, hogy én már rég megittam a negyedik Vilmoskörtémet, amíg te csak a harmadikat ivod.

– Simon csikket ír.

– Örültek a Vasulatban? (Vasutas helyett)

– Ingyenc (= aki ingyen kaját eszik)

S. Viki: – Rugkapájja' baby...

Chesty: – Azért nem iszom vizet, mert attól berozsdásodik a vasakaratom.

H. Andi: – Tök jó ez a pasi, gondolom állva még jobb (fénykép nézegetése közben)...

Gólyalány kérdése:

– A liftből merre kell menni a menzához?

B. Andi, miközben fogadja az érkező gólyákat:

– Gólya?

– Nem, fogorvos.

Chesty: – Mi az a lift?

K. Erika: – Olyan piros, amiből kiugrottál.

Két szervező beszélget egy elsősről:

–... Milyen szakos?

– Gólya.

Párbeszéd gólyalány és anyja között:

Gólyalány: – Olvastam a Gólyanyúzóban, hogy hozzád majd bármilyen szexuális kérdéssel fordulhatok.

Gólyamama: – Mondjad!

Gólyalány: – Mire vagy kíváncsi?

R. Böbe: – Lányok, vegyetek tombolát! Villanyborotvát is lehet nyerni.

Gólyalányok: – Köszönjük, nem kérünk.

R. Böbe: – Lányok, hát nem szörös a lábatok?

V. Melcsi, a kaputelefon rejtelseiről: – Eddig mindig úgy mentünk be, hogy Viki nyomta, én meg löktem.

S. Viki: – Megittam egy pohár cigit.

K. T.: – Ki az a Sós Peti? Ja, tudom az, akiről soha nem tudom, hogy kicsoda!

H. A.: – Kint hagytam a törölközőmet éjszakára, már megint nedves.

V. M.: – Szerintem mindannyiunké nedves.

Böbe: – Rá ne mondjal egy szó rosszat se!

B. Tomi: – A ti szobátokban csak két asztal van?

Bolyhi: – Igen, az egyiket alszunk, a másikon eszünk!...

Sz. Eszti: – De most be van kapcsolva a lángos! (hangos helyett)

– Pedig szokta a Szécsi Tündeni... (a Sz. T. kérdezni helyett)

F. Angéla: – A héten még dobunk egy aktív kóbort!

Gy. Éva: – Olyan idős, mint velünk.

Fergeteges poénok, kiszólások és egy slágergyánús ferdítés

A „Ha én rózsá volnék...” című örökzöld slágert három
jászberényi főiskolás év minden tapasztalatával átferdítette:

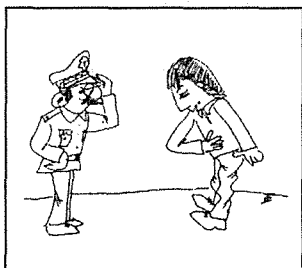
Benkő Tamás

Ha én Gólya volnék...

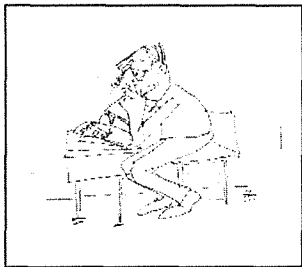
Ha én Gólya volnék,
nem csak egyszer innék.
Minden héten hétszer
földig részegednék.
Innék a fiúkkal,
innék az lányokkal,
a felsőbb évesekkel,
s a gólyatársaimmal.

Ha én Gólya volnék,
mindig előre köszönnék.
Akárhányszor látnám,
folyton üdvözlőném.
Köszönnék anyámnak,
köszönnék apámnak,
a gólya rokonoknak,
s a koli portásának.

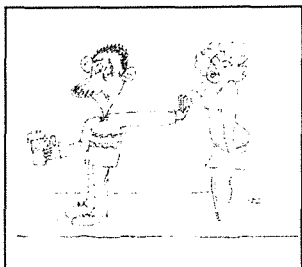
Ha én Gólya volnék,
nagyon boldog lennék.
Fantasztikus négy év
reményében égnék.
Minden áldott kedden
a Tivornyán buliznék,
előadás közben
Zsebzsiráfot bújnék.

Ha Gólyakislány volnék,
mindig nyitott lennék.
Oly sok felsős fiút
karjaimba zárnék.
S hogyha engem a koli
a szájára venne,
beismernék minden
csodálatos percet.

Ha Gólyafiú volnék,
sohasem csajoznék.
Mindenféle flörtnek
ellenére lennék.
Akkor lennék boldog,
ha csordultig tölthetnék,
hús boroskólával
sok felsőbb éves bögrét.

Tanáraink aranyköpései

Wirth Lajos (egészségtan órán):

- Úgy kell végezni a parthozra jutást...
- Műtétileg eltávozott. (mármint a mandula)

Szöke Péter és Balla Ferenc (küzdősporton):

- Z. B.:** – Tanár úr, mi lesz holnap a röplabdával?
- Sz. P.:** – Le kéne vetközni.

Erre az éppen belépő Balla tanár úr:

- Ezt megvárom!

Huszárné Medve Mária (görkorcsolya órán):

- H. M. M.:** – Csaba, maga hokizott, ugye?
- Cs. Cs.:** – Igen, még most is szoktam néha.

Máté György: – Minimális chető szakirodalmat
találtam.

- Igen ügyesen váltakoznak (a csoport tagjai az
órákon).

Wirth István (sajtműfajok órán): – Hogyan
lehetne ezt a műsorfüzetet eladhatóvá tenni?

F. Edina: – Hát úgy, hogy ingyenes!

Wirth István, szakdolgozati témákról: – ...Azt
mondta, őt izgatja a villanykörte.

**„Világvége” feliratú pólók, bögrék,
matricák és egyéb ajándéktárgyak
megrendelhetők
a szerkesztőség címén!**

Poén

– Mi a címe az egyházi témájú szap-
panoperának?

– *Felebarátok közt.*

– Mi a jobbágy kérdés?

– Az, amikor arról vitatkozunk, hogy
kinek *jobb az ágya.*

Festékbolt árjegyzéke: *mázlista.*

– Tudod, mit ettem?

– Nem.

– *Sejt* ettem.

Aerobik a kollégiumban Kézilabda: beszélgetés Pénzes Ibolyával

Beszélgetés Basa Ágotával

Zsebzsiráf: – Mikor kezdte el sportolni?

BA: – Talán hat éves lehettem, amikor tornászni vittek, de mivel nem tetszett nekem ez a sportág, így kézen fogtak és a talajról egyenesen a „hegynek vittek”. Négy éven keresztül versenyszerűen síeltem (legjobb eredményem: országos második helyezés), majd egy tüdőgyulladás következtében szüleim eltöltötték a síelésről. Így kezdtem el teniszezni, majd később röplabdázni. Aztán egy nagy szünet következett be az életemben. Budapesten nem volt kedvem még levegőt se venni, azt meg kizártnak tartottam, hogy bezárt falak között kezdjek el valamilyen sporttevékenységet folytatni. Ahhoz, hogy ezen az állásponton változtassak ide kellett kerülnöm Jászberénybe.

ZsZs: – Tehát azóta foglalkozol aerobikkal, amióta főiskolás vagy?

BA: – Igen. Esténként, hogy ne csak a tévé előtt üljek és unatkozzak, eljártam rendszeresen mozogni a Creamy Dance Fitness klubba. Kezdttem fokozatosan megszeretni ezt a

sportágat, így arra gondoltam, hogy ha nem is felsőfokú, de legalább egy középfokú képzésben részt szeretnék venni a Testnevelési Főiskolán. Így beadtam a jelentkezési lapomat a TFTK-ra, majd egy gyakorlati rostán átkerülve elkezdhettem az aerobik sportedzői szaktanfolyamot.

ZsZs: – Szeptember közepétől itt, a kollégium tornatermében tartasz órákat?

BA: – Igen. Hétfőnként és szerdánként este nyolc órakor szoktuk elkezdni az aerobikot. Jó látni, hogy vannak olyan emberek, akik számára fontos a testmozgás és örömmel mondhatom, hogy sokszor a tornaterem is kicsinek bizonyul. Ezek az alkalmak tökéletesek nekem is arra, hogy gyakorolhassak, és hogy csiszoljam a még kezdetleges tudásomat.

ZsZs: – Milyen típusú aerobikot tartasz?

BA: – Általában alapórát szoktam tartani, amely az állóképesség és az erő-állóképesség fejlesztéséből szokott állni. Ezen kívül még kondi tornával és step aerobikkal szeretnék a közeljövőben foglalkozni, ezeknek az óráknak azonban elkerülhetetlen kellékei a súlyzók, illetve a steppad.

(zszs)

Pénz(es) nélkül nem megy

+ 1996 óta szerepelsz jelenlegi csapatodban, a JTKF DSE-ben. Ha visszatekintesz az elmúlt három idényre, akkor számodra melyik volt a legnehezebb?

– Igazából nekem az első szezon volt a legnehezebb, ugyanis beilleszkedési nehézségeim voltak. Míg otthon, az NB II-es csapatban állandó kezdőjátékosként szerepeltem, tehát nyugodtan mondhatom, hogy a húzóemberek közé tartoztam, addig itt Jászberényben sokáig csak a kispadon fértem el.

+ A jászberényit megelőző pályafutásodról, ha hallhatnánk valamit...

– Tízévesen kezdtem el a kézilabdát szülővárosomban, Balmazújvárosban, 1987-től 1996-ig itt játszottam, egészen Jászberénybe kerülésemig. Erre az időszakra az állandó liftezés volt a jellemző, hol az NBI B-ben, hol az NB II-ben szerepeltünk.

+ Jászberényben, a mérkőzésekre kilátogató főiskolások a beállós posztján kísérhették figyelemmel játékodat. Más poszton szerepeltél-e korábban?

– Az igazság az, hogy világletemben beállóst játszottam, egy rövid időszakot leszámítva, amikor átlövőként is kipróbáltam magam. Ez jászberényi játékosként esett meg velem, számomra mindezenre újszerű és érdekes taktikai feladat volt.

+ A játék mely elemeiben vagy képes átlagon felüli teljesítményre, és mi az, amiben még fejlődnöd kell?

Osztályzatok:

JTKF DSE: 8
főiskola: 5
siker: 5
zene: 6
közönség: 10
edzőtábor: 10

– Gyengéim közé tartozik a védekezésből való indulás, illetve a kitámasztásos lövések végrehajtása. Az

erényeimben még nem nagyon gondolkodtam.

+ A kézilabdán kívül

úszol-e más, kiegészítő

sportágat?

– Jelenleg nem, viszont régebben többféle sportágat kipróbáltam (úszás, kosárlabda, röplabda), a testnevelés felvételem okán, mivel 1995-ben jelentkeztem a Nyíregyházi Tanárképző Főiskolára.

+ Végezetül egy kikerülhetetlenül aktuális kérdés: a sérülések. Téged eddig mennyire befolyásolt?

– Ebből a szempontból a szerencsések közé tartozom, két agyrázkódást leszámítva (meccsen fellöktek) elkerültek a sérülések, a műtétek.

+ Ez végszónak sem rossz. Köszönöm a beszélgetést.

Kovács Krisztián

Névjegy:

Név: Pénzes Ibolya
Születési hely: Balmazújváros
Születési idő: 1977. 06. 12.
Testsúly: Mindig rossz a mérlegünk...
Magasság: 172 cm
Szak: tanító-testnevelés
Első edző: Halász Ferenc
Korábbi egyesületek:
Balmazújváros (1987–1996)
Poszt: beállós

Kedvencek:

ország: Franciaország
város: Angers, Sopron
nap: szombat (meccsnap)
zene: house, diszkó
szín: kék, fekete
tantárgy: testnevelés
szórakozóhely: Flash
(Balmazújváros), Red Line
(Debrecen), Pannónia (Jászberény)

Női kézilabda NB I/B, 1999/2000

Továbbjutás – vezéráldozattal

1., forduló

Alurad JTKF DSE – Herz-FTC II
22–22 (13–8)

JTKF DSE: Zsibók – Kókainé 6 (4), Fekete 3, Péntes 3, Viczián 2, Farkas 6, Pesti 2.

Csere: Hang (kapus).

Kiállítás: 6, illetve 8 perc.

Hétméteres: 5/4, illetve 8/5.

Ugrin György: – Ha több önbizalommal játszottunk, akár nyerhettünk volna.

2., forduló

Alurad JTKF DSE – Vásárhelyi Narancs
25–32 (13–12)

JTKF DSE: Zsibók – Kókainé 2, Fekete 5, Péntes 2, Viczián 9 (4), Farkas 7, Pesti.

Csere: Hang (kapus).

Kiállítás: 8, illetve 8 perc.

Hétméteres: 4/4, illetve 12/9.

Ugrin György: – Ellenfelünk lényegesen jobb erőkből állt, ennek ellenére sokáig partiban voltunk velük, az utolsó 7-8 percben ment el a mérkőzés.

3., forduló

Abony KC – Alurad JTKF DSE
26–29 (11–12)

JTKF DSE: Zsibók – Kókainé, Fekete 5, Péntes 7, Viczián 9 (5), Farkas 2, Pesti 1, Nagy 1.

Csere: Hang (kapus), Kókainé 5, Bús, Rédei, Horváth.

Kiállítás: 4, illetve 14 perc.

Hétméteres: 5/3, illetve 5/5.

Ugrin György: – Győztes meccsek után ritkán szoktam szégyenkezni. Egyébként nagyon rosszul játszottunk.

Magyar Kupa selejtező mérkőzésen:

Alurad JTKF DSE – Lágymányos
23–17 (13–9)

1999. szeptember 8.

Bercsényi úti csarnok, 60 néző.

JTKF DSE: Zsibók – Kókainé 2, Fekete 4, Péntes 2, Viczián 5, Farkas 9, Pesti 1 (1).

Csere: Hang (kapus), Csüllög.

Hétméteresek: 5/4, illetve 4/3.

Az 1999/2000-es szezon első tétmérkőzésén a továbbjutásról egy mérkőzés volt hivatott dönteni. Csapatunk hamar megnyugtató, négygólos előnyt szerzett (6–2; 7–3), amit a

félidő végéig sikerült is megőrizni. Az első félidő történéseihez tartozik még, hogy nem sokkal a lefújás előtt a csapat addig remeklő kulcsembere, Viczián Paula egy ütközést követően megsérült, s már nem is tért vissza a pályára. Helyére Csüllög Aranka állt be, aki ezen a mérkőzésen játszott utoljára a **JTKF DSE** mezében. A második félidőben is sikerült csapatunknak megtartani, sőt növelni a kiharcolt előnyt, Farkas szinte a hátán vitte csapatát a Magyar Kupa következő fordulójába.

Ugrin György: – Papírforma mérkőzés volt, biztos volt a továbbjutásunk.

Az Alurad-JTKF DSE 1998/99-es bajnoki évének statisztikai mutatói

Hétméteresek:

A csapat a bajnokság során összesen 103 hétméterest lőhetett, ebből 85 gól született.

Összel: 57 lövés/46 gól

Tavasszal: 46 lövés/39 gól

Összesen: 103 lövés/85 gól

Kapott hetesek:

Az ellenfelek javára 158 büntetést ítélt meg, ezekből 130 érvényes gól született.

Összel: 91 lövés/73 gól

Tavasszal: 67 lövés/57 gól

Összesen: 158 lövés/130 gól

Kiállítások:

A JTKF DSE játékosai a bajnokság során összesen 180 percet töltöttek a büntetőpadon, ez találkozóként 6,92 percet jelent.

Őszi büntetőpercek száma: 120

Tavaszi büntetőpercek száma: 60

Az ellenfelek játékosai összesen 188 percet töltöttek emberhátrányban, ez mérkőzésenként 7,23 percrek felel meg.

Őszi büntetőpercek száma: 116

Tavaszi büntetőpercek száma: 72

Nézőszám (26 mérkőzésen):

Összel 2700, tavasszal 2750.

Hazai pályán 2400, idegenben 3850.

Összesen 5450 néző látta csapatunkat az 1998/99-es bajnoki idény során. Ez találkozóként 209,61 főt jelent.

Összeállította: Kovács Krisztián

A házi góllövőlista végeredménye

Név / dobott gólok / pályára lépések / meccsenkénti góllátlag

Bús Linda	2	5	0,4
Csüllög Aranka	2	10	0,2
Farkas Szilvia	175	26	6,73
Fekete Evelin	54	18	3
Fekete Kinga	57	24	2,37
Hang Györgyi	1	13	0,07
Kókai Gáborné	23	11	2,09
Nagy Zsuzsanna	16	18	0,88
Péntes Ibolya	60	26	2,4
Szenczy Nóra	29	16	1,81
Szűcs Tímea	20	14	1,43
Turcsányiné Pesti Edit	27	24	1,12
Viczián Paula	139	25	5,56

Pályára lépett még:

Csöngé Katalin (kapus)	9
Gyarmati Nóra (kapus)	26
Horváth Anita	2

Akikre büszkék vagyunk...

(Kézilabdásaink adatbankja)

Az alábbi összeállításban azon kézilabdás lányainkkal ismerkedhettek meg, akik egykoron, vagy jelenleg is főiskolánk hallgatói.

Az adatbankban hat játékos, valamint a csapat edzőjének tesztszerű bemutatása szerepel.

Összeállításunkban igyekeztünk a teljességre törekedni, ám legjobb szándékunkkal ellentétben is kimaradt Szenczy Nóra adatbankja; vele a Zsebzsiráf következő számában olvashattok interjút. Pénzes Ibolyával pedig ebben a számban közlünk beszélgetést.

Név: Ugrin György
Születési hely: Jászberény
Születési idő: 1956. 03. 29.
Csapatai játékosként: Jászberény (NB I. NB II); Egri Tanárképző Főiskola
Csapatai edzőként: Jászberényi Lehel (NB I); JTKF DSE (1979 óta)
Legjobb eredményei edzőként: 1993-ban az NB I-ben a „Vidék Legjobbja” a Jászberényi Lehel női csapatával; Magyar Kupa döntő résztvevője a Jászberényi Lehellel; nyolc játékosválogatottba való meghívása

Név: Farkas Szilvia
Születési hely: Gyöngyös
Születési idő: 1975. 04. 16.
Testsúly: 70 kg
Magasság: 175 cm
Szak: tanító-német szakos diploma (1996, JTIF)
Első edző: Hudra István
Korábbi egyesületek: Jászárokszállás (1987–1993)
Poszt: balátlövő

Név: Viczián Paula
Születési hely: Békéscsaba
Születési idő: 1974. 01. 04.
Testsúly: 64 kg
Magasság: 169 cm
Szak: tanító-német szakos diploma (1998, JTIF)
Első edző: Csulik Pálné Bozó Éva
Korábbi egyesületek: Békéscsabai Női Kézilabda Club (1983–1994)
Poszt: irányító

Név: Fekete Evelin
Születési hely: Vác
Születési idő: 1978. 09. 04.
Testsúly: 62 kg
Magasság: 173 cm
Szak: tanító-testnevelés
Első edző: Holmann Ferenc
Korábbi egyesületek: Vác (1988–1996), FTC (1996–1998)
Poszt: jobbátlövő

Név: Nagy Zsuzsanna
Születési hely: Cegléd
Születési idő: 1978. 04. 27.
Testsúly: 58
Magasság: 170 cm
Szak: tanító-testnevelés
Első edző: Nagy Gábor
Korábbi egyesületek: Ceglédi KC (1992-ig); Abonyi KC (1992–1996)
Poszt: balátlövő, irányító

Név: Bús Linda
Születési hely: Jászberény
Születési idő: 1981. 07. 04.
Testsúly: 72
Magasság: 173 cm
Szak: tanító
Első edző: Gergi Ernesztina
Korábbi egyesületek: 1993-tól igazolt játékos a JTKF DSE-nek
Poszt: átlövő

Név: Hubai Judit
Születési hely: Cegléd
Születési idő: 1981. 04. 21.
Testsúly: 70 kg
Magasság: 172 cm
Szak: könyvtár-művelődésszervező
Első edző: Mészáros Ágnes
Korábbi egyesületek: Tápíószentmárton SE (1994–1995); Nagykáta (1995–1998)
Poszt: kapus

Labdarúgás: kispályás mérkőzések beszámolói

Jótekonnyan...

Jászberény '77 Kupa

1999. június 26-án, szombaton délelőtti, éppen aznap, amikor a tavalyi tanév végzősei a *Bercsényi utcában* a diplomaosztójukon vettek részt, a **JTIF FC** labdarúgói – kiegészülve három vendégjátékos-sal – *Décsi Zoltán* (főiskolánk korábbi hallgatója) vezérletével beneveztek a helyi *jégkorongklub* által szervezett kispályás tornára, amely a kollégium mögötti salakos pályán került megrendezésre.

A gárda szereplése váratkozásokon felüli volt, és mindössze egyetlen gólon múltott, hogy a csoport-beli második helyezés helyett ne az elsőn végezzen. Így viszont nem jutott be a legjobb nyolc közé, ám ennek ellenére emelt fővel köszönhetett el a szín-vonalas bajnokság mezőnyétől.

Lássuk az eredményeket:

Plasztik-Kulacs – JTIF-Muskotime 1-4 (1-1)
Gólszerző: Kovács A., Radnai I., Benkő T. (2).

Vezér És Bandája – JTIF-Muskotime 4-2 (1-0)
Gólszerző: Mézes (öngól), Radnai I.

JTIF-Muskotime – Portelek 4-2 (0-1)
Gólszerző: Benkő T., Eszes K., Katona Z., Radnai I.

Kisvárdai kirándulás...

Főiskolánk kispályás labdarúgó-csapata – mint azt néhány oldallal előrébb már olvashattatok – július 9-11-én részt vett a *Kisvárdai Focinyár '99* elnevezésű ország-gos focitornán.

Ha eredményeinkre nem, de a részvételre mindenképpen büszkék lehetünk...

Íme a 2x15 perces időtartamú

mérkőzések jegyzőkönyvszerű adatai:

Csoportmérkőzések
(1999. 07. 10., szombat):

Royals – JTIF FC 2-1 (1-0)

Gólszerző: Kovács A.

Predators – JTIF FC 5-0 (3-0)

Viktória – JTIF FC 7-1 (5-0)

Gólszerző: Csató P.

Dream Team – JTIF FC 2-3 (1-2)

Gólszerző: Benkő T. (2), Pinto R.

Vigaszágon (07. 11., vasárnap):

Dombi FC – JTIF FC 3-2 (1-1)

Gólszerző: Országh L., Benkő T.

(bt.)

A kisvárdai „hősök” (állnak balról jobbra):
Országh Barnabás, Kovács Krisztián, Kovács Attila,
Pinto Renáto, Országh László.
Guggolnak: Csató Péter, Katona Zoltán, Erdélyi Gábor,
Benkő Tamás, Tóth Zoltán, Viszok Attila.

Igazságos döntetlen

Gólyák – Felsőbb évesek 6-6 (2-3)

1999. szeptember 2.

Kollégium mögötti salakpálya, 33 néző.

Az időt mérte: Bolyhi (2x30 perc)

GÓLYÁK: Fazekas – Szabó, Bíró, Bujdosó, Kérészi, Hajdu, Bugil, Polgár.

FELSŐBB ÉVESEK: Polgár D. – Pinto R., Kovács K., Benkő T., Csató P., Gyarmati Z. Csere: Fehér J. (kapus), Farkas J., Erdélyi G.

Gólszerzők: Benkő (2. p.), Kérészi T. (7. p.), Gyarmati (10. p.), Kérészi T. (13. p.), Benkő (28. p.), Polgár (34. p.), Polgár (37. p.), Gyarmati (39. p.), Kérészi (41. p.), Csató (43. p.), Benkő (45. p.), Fazekas (51. p.).

A *Felsőbb Évesek* csapata csak nagy nehézségek árán tudta a megfelelő létszámot prezentálni a kezdésre (az elsőévesektől *Polgár Dániel* állt be szükségkapusnak egy időre), ennek ellenére a „hazai pálya” előnyét élvező *felsősök* szereztek vezetést mindjárt a mérkőzés elején. Az első félidő jó részét egy-egy kósza helyzet, és az ezekből lött látványos gólok jellemezték. A félidő a *felsőévesek* egygólos előnyével ért véget. A második játékrészre az addig megilletődöt-tebben (Vajon miért? – A szerk.) játszó *Gólyák* átvették az irányítást, s egygólos hátrányból előnyre váltottak. Az igazságos-

nak mondható végeredmény az 51. percre kialakult. A hátralévő percekben ugyan felváltva forogtak veszélyben a kapuk, ám a győztes találatot egyik csapatnak sem sikerült bepréssnie.

Szepesi E. – Kovács K.

A fordulatok mérkőzésén

JTIF-válogatott – Gólyák 7-6 (3-2)

1999. szeptember 13.

Kollégium mögötti salakos pálya, 50 néző. (2x35 perc)

JTIF-válogatott: Valló – Eszes, Piroksa, Benkő, Csató, Kovács A. Csere: Pinto, Katona, Erdélyi, Kovács K., Gyarmati, Farkas, Gede.

Gólyák: Fazekas – Szabó, Bíró, Polgár, Bujdosó, Kérészi. Csere: Hajdu, Bugil.

Gólszerzők: Kérészi (8.p.), Kovács A. (15.p.), Bíró (16.p.), Gyarmati (20.p.), Csató (21.p.), Kérészi (41.p.), Kérészi (42.p.), Polgár (51.p.), Kérészi (52.p.), Gyarmati (53.p.), Gyarmati (59.p.), Csató (62.p.), Benkő (70.p.).

A gólyatábori mérkőzés visszavágóján hosszú percekig nem történt semmi említésre méltó esemény, főként mezőnyben csordogált a játék. Ezúttal az elsőévesek szereztek az első gólt, amely jótekonny hatás-

sal volt a félidő további részére, ugyanis a felsősök előbb a 15. percben Kovács A. révén egyenlítettek, majd a 21. percben 1-2 hátrányból fordítottak Gyarmati, illetve Csató révén. A JTIF-válogatott katasztrofálisan kezdett a második félidőben: az 52. percben már 6-3 arányban vezetett az ellenfél. Igaz itt vége lett a dalnak, a hátralévő húsz percben már csak az „öreg-fiúk” góljaiban gyönyörködhetek a nézők. A vége egygólos JTIF-válogatott győzelem, de a döntetlen valószínűbb eredmény lett volna.

A tavalyi formának megfelelően...

JTIF-válogatott – Ziccer JFC 6-4 (2-0)

1999. szeptember 27.

Kollégium mögötti salakos pálya, 30 néző. (2x35 perc)

JTIF: Valló – Erdélyi, Pinto, Benkő, Csató, Kovács K. Csere: Holló, Ghiurca, Piroksa.

Ziccer JFC: Fazekas – Bíró, Szabó, Polgár, Somodi, Gede. Csere: Bugil, Hajdu, Egri.

Gólszerzők: Benkő (4), Csató (2), illetve Szabó (2), Bugil, Bíró.

K. K.

A JTIF-válogatott adatbankja

(Következő számunkban a Ziccer Janka FC csapatának adatbankját tesszük közzé!)

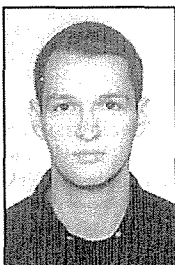

Név: Válló Ede
Poszt: kapus
Születési hely: Hatvan
Születési idő: 1976. 07. 25.
A JTIF hallgatója: 1994 szeptembere óta
Szak: művelődésszervező
Évfolyam/csoport: IV. M
Testsúly: 76 kg
Magasság: 191 cm

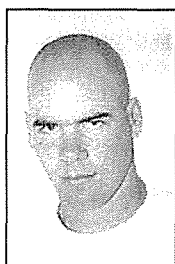
Név: Fazekas Norbert
Poszt: kapus
Születési hely: Kazincbarcika
Születési idő: 1978. 05. 26.
A JTIF hallgatója: 1999 szeptembere óta
Szak: könyvtár-művelődésszervező
Évfolyam/csoport: I. K
Testsúly: 62 kg
Magasság: 172 cm

Név: Eszes Kornél
Poszt: védő
Születési hely: Jászberény
Születési idő: 1976. 12. 25.
A JTIF hallgatója: 1998 szeptembere óta
Szak: könyvtár-művelődésszervező
Évfolyam/csoport: II. K
Testsúly: 90 kg
Magasság: 180 cm

Név: Piroska Miklós
Poszt: védő
Születési hely: Jászberény
Születési idő: 1977. 09. 21.
A JTIF hallgatója: 1997 februárja óta
Szak: művelődésszervező
Évfolyam/csoport: IV. M
Testsúly: 80 kg
Magasság: 187 cm

Név: Erdélyi Gábor
Poszt: védő
Születési hely: Eger
Születési idő: 1978. 05. 21.
A JTIF hallgatója: 1997 szeptembere óta
Szak: művelődésszervező
Évfolyam/csoport: III. M
Testsúly: 76 kg
Magasság: 176 cm

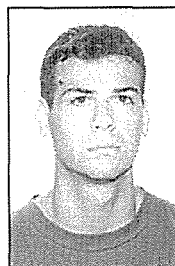
Név: Pinto Renáto
Poszt: védő
Születési hely: Szolnok
Születési idő: 1977. 05. 13.
A JTIF hallgatója: 1998 szeptembere óta
Szak: tanító-ember és társadalom
Évfolyam/csoport: II. D
Testsúly: 78 kg
Magasság: 185 cm

Név: Kovács Krisztián
Poszt: középpályás, támadó
Születési hely: Győr
Születési idő: 1977. 02. 19.
A JTIF hallgatója: 1996 szeptembere óta
Szak: művelődésszervező
Évfolyam/csoport: IV. M
Testsúly: 81 kg
Magasság: 181 cm

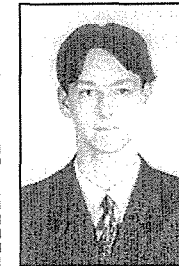

Név: Benkő Tamás
Poszt: középpályás, támadó
Születési hely: Budapest
Születési idő: 1976. 01. 05.
A JTIF hallgatója: 1995 szeptembere óta
Szak: művelődésszervező, szociálpedagógus
Évfolyam/csoport: IV. M és I. S
Testsúly: 68 kg
Magasság: 171 cm

Név: Gyarmati Zoltán
Poszt: középpályás, támadó
Születési hely: Eger
Születési idő: 1980. 06. 21.
A JTIF hallgatója: 1998 szeptembere óta
Szak: tanító-testnevelés
Évfolyam/csoport: II. F
Testsúly: 83 kg
Magasság: 183 cm

Név: Bíró Lajos
Poszt: középpályás
Születési hely: Debrecen
Születési idő: 1980. 09. 10.
A JTIF hallgatója: 1999 szeptembere óta
Szak: tanító
Évfolyam/csoport: I. C
Testsúly: 72 kg
Magasság: 180 cm

Név: Csató Péter
Poszt: támadó
Születési hely: Szolnok
Születési idő: 1979. 12. 03.
A JTIF hallgatója: 1998 szeptembere óta
Szak: tanító-informatika
Évfolyam/csoport: II. C
Testsúly: 75 kg
Magasság: 180 cm

Név: Kovács Attila
Poszt: támadó
Születési hely: Budapest
Születési idő: 1979. 05. 29.
A JTIF hallgatója: 1998 szeptembere óta
Szak: tanító-informatika
Évfolyam/csoport: II. C
Testsúly: 60 kg
Magasság: 178 cm

Beszélgetés az utolsó magyar cselkirállyal

+ Hány évesen és milyen körülmények között került először kapcsolatba a labdával?

– Láttam egy családi fotót, amelyen egy évesen már labdát fogtam a kezemben. De az egész életem körülötte forgott, jó, most már nem. Ahogy vége volt a sulinak, a tanulás után mentünk le a grundra és rúgtuk a labdát. Tíz éves koromban igazolt le a BVSC.

+ 1974-ben kerültél a BVSC-ből az akkor sztárokkal – Zámbo, Fazekas, Bene, Dunai Anti, Nagy Laci – teletűzdelt Újpesti Dózsába. Hogyan zajlott az átigazolásod?

– Akkoriban két fegyveres erő küzdött értem, tizenkilenc éves, katonaköteles korban voltam. A gimnáziumot már estin végeztem, a sulit tehát nem befolyásolta a labdarúgó-pályafutásom. Hívott a Budapesti Honvéd és az Újpesti Dózsa. Én megkaptam a behívó parancsot a Honvédtól a Kossuth KFSE-be, de én nem akartam a Honvédba menni, mert rengeteg játékost igazoltak. Az Újpest sokkal szimpatikusabb volt, gondoltam, hogy ott egy Dunaitól, egy Benétől többet tanulhatok, no és ők előbb-utóbb kikopnak a csapatból korunknál fogva, tehát helyem lehet a csapatban. Ekkor beleszólt a dofogkba az erősebb hatalom, az Újpest, és így kerültem a Megyeri útra. Örültem neki, hogy így alakult, és nem lettem a Honvéd játékosa.

+ Talán kevesen tudják, hogy 1986 májusában, a mexikói világbajnokságra készülő válogatottba te is meghívást kaptál. Miért nem utaztál végül Mexikóba?

– Úgy történt, hogy Nyilasi Tibi megsérült, amit én az újságból tudtam meg. Ekkor mondtam is a nejmemnek, hogy figyelj meg, mindjárt jön a telefon, s be fog hívni Mezey a keretbe. Jött is. Aztán elmentem egy utánpótlás-válogatott tornára Spanyolországba, ahol a magyar csapat elődöntőt játszott. Két túlkoros pályára léphetett. La Corunában volt a meccs, és a Gyuri kérésére elváltam, hogy játszon. Tíz emberrel küszködtünk, mert a Fitos Józsi kiállították, a spanyolok vezettek 3-1-re. Sajnos belementem egy olyan szituációba, amelybe nem kellett volna: csonthártya-gyulladást kaptam, nem tudtam emiatt edzeni.

+ Pályafutásod melyik szakaszában voltál a csúcson?

– 1976 tavaszától 1977 végéig, '76 tavaszán kerültem be stabil játékosként az Újpestbe, s akkoriban akármilyen csillag a pályán, minden sikerült. Bár én főleg előkészítőként jeleskedtem, azért a góljaim általában olyanok voltak, amelyekre emlékeznek az emberek. Rafinált, technikás gólokat szereztem.

+ Gyakran megesett, hogy bajnoki mérkőzés előtt „elhajoltál az éjszakában”?

– Elő-előfordult, de hát fiatal korban még bírja az ember. Nekem megmondták az öregebb játékosok is, hogy két nappal mecses előtt nem szabad bulizni, előző nap viszont lehet.

+ Élvoalbeli pályafutásod 1990-ben egy Tatabánya-MTK mérkőzésen ért véget. Udvardi Endre, a hazaiai védőjének becúsása nyomán szárkapocsont-törést szenvedtél. Hogyan emlékszel vissza az összecsapásra?

Törőcsik András neve bizonyára sokak számára ismerősen cseng. Aki szereti a sportot, azon belül a labdarúgást, rögtön tudja, kiesoda ő: többszörös magyar válogatott, az Újpesti Dózsa egykori világlklasszis játékosa.

Akik nem szeretik a focit, talán még azok is hallottak róla, ha másért nem, az életmódja miatt, amit ő sohasem titkolt: túlságosan szerette az italt...

Törőcsik Andrásal augusztus 2-ára beszéltem meg találkozózt egy csendes pasaréti presszóba. Törő ásványvizet rendelt, Marlboro-ra gyújtott, és várta kérdéseimet...

– Éreztem, hogy elkaptam a fonalat, jól ment a játék. A srác meg akart félemlíteni, ezért szándékosan megrúgott. Már ekkor, az első szabálytalanságánál éreztem, hogy valami nincs rendben. Nem is rá voltam dühös, mert megszoktam, hogy faragnak a védők. A játékvezetőnek szóltam, hogy figyeljen oda. Ha akkor sárga lappal figyelmezteti, talán visszavesz a vehemenciájából. Nem tette. Pár perc múlva ismét szándékosan megrúgott, de azt nem feltételezem róla, hogy el akarta törni a lábamat. Onnantól már nem tudtam folytatni...

+ Korábban, főként pályafutásod zenitjén, kerültél a nyilvánosságot, újságíróknak nehéz volt a közeledbe férkőznie. Miért?

– Az, hogy a Magyar Ifjúságba készült első interjúnál csúnyán átvágott az újságíró, mert azt mondta, hogy csak neki meséljek el egy történetet, nem fogja megírni. Elmeséltem, ő leírta. Én pedig elgondolkodtam, hogy milyen emberek is ezek? Majd volt olyan is, hogy a számba adtak olyat, mintha én dicsekednék egy megtörtént esettel, holott az újságíró kérdezett rá, hogy igaz-e a történet. Én mondtam, hogy igen, de a cikkben már úgy jelent meg, mintha ezzel én kérkednék. Később ezzel az újságíróval, Szabó Ferencel nagyon jó

a téren?

– Már nem izgatom magam, írhatnak rólam, amit akarnak. Én és a hozzám közel állók tudják, hogy velem kapcsolatban mi az igazság, és ez a lényeg.

+ Keresnek még a médiától?

– Hívtak a Friderikusz, illetve a Frei műsorába is, de olyan neveltségesen kevés gázsit ajánlottak fel, annyira pitiánernek néztek, hogy nem vállaltam. Elég volt nekem a négy évvel ezelőtt rólam megjelent könyv, amelyben őszintén vallottam az életemről. Már unom, hogy folyton azt kérdezik, miért élek így, meg hogy ne piáljak. Most már úgy vagyok vele, hogy ilyenekre válaszoljak, azt fizessék is meg. Mindig azt mondták, én nem használtam ki a lehetőségeimet... Arról van szó, hogy bagóért nem mondom el újra azokat az ökörségeket, amiket megcsináltam.

+ Volt-e olyan kérdés újságírói részről, ami a leginkább felbosszantott?

– Ami az utóbbi időben nagyon idegesített, hogy miért nem vittem többre? Ez a vesszőparipájuk, mert csak az embert nézik, a körülményeket nem. Egyszerűen nem volt miért többet tennem. Amit én Magyarországon elértem, az azt hiszem, a csúcs volt, többet nem igen lehetett. Külföldre nem engedett ki az akkori rendszer, csak egy bizonyos életkor után, tehát maga a kérdés félresikerült, hogy miért nem vittem többre. Azok más idők voltak. Ha láttam volna értelmét többet edzeni, többet dolgozni a pályán, akkor én azt megcsináltam volna, de ambíció nélkül nem ment. Széllal szemben nem láttam értelmét pisilni... Arra vártam, hogy végre kimehessek játszani Nyugatra, profi bajnokságba, jobb körülmények közé, volt ajánlat is, és akkor itthon azt mondják, hogy nem mehetsz... Ilyenkor az ember kicsit elkeseredik, hogy milyen lehetőségei lennének, és mégsem tud élni vele, mert a hatalom megakadályozza ebben. A mai világban teljesen más lenne a helyzetem, de ezzel a gondolattal felesleges eljátszani. Hála Istennek a maiak már mehetnek.

+ A Népszavában rendszeresen megjelenő rovat a Center szemével címet viselő, amelyben a magyar labdarúgás ügyes-bajos dolgairól alkotsz véleményt. Honnan cred az ötlet, hogy publikálj?

– Még az Esti Hírlapnál indult ez a dolog, ahol Buzgó Józsi barátom találta ki, hogy biztosan érdekelné az olvasókat, hogy én hogyan látom a dolgokat. Amikor aztán a Népszavánál övé lett a sportrovat, nagyon szívesen vállaltam a felkérést.

+ Amikor kilépsz az utcára, megismernek még az emberek?

– Már nem annyira... De ez nem is baj.

+ Jársz a mai PNB-s találkozóakra?

– Igen. Kijárok a Megyeri útra, a Fradi pályára, ritkán a Vasas mecsesire, ha nincs más.

+ Van olyan játékos, akinek kedved a játékát?

– A Váczi Zoliét. Talán ő az, akinek van elképzelés a játékában.

Benkő Tamás

Névjegyzék

Név: Törőcsik András

Született: Budapest, 1955. május 1.

Klubjai: BVSC (1965-1974), Újpesti Dózsa (1974-1985), Montpellier (Franciaország – 1985-86), Volán SC (1988-89), MTK-VM (1990/91), Magyar Kábel, Tápíószeeső, Pilisszentiván, Vécse

NB I-es mérkőzés/gól: 236/69

Válogatott mérkőzés/gól: 45/12

Első válogatott mérkőzése: 1976. 10. 13., Bécs, Ausztria-Magyarország 2-4

Utolsó válogatott mérkőzése: 1984. 08. 25., Népstadion, Magyarország-Mexikó 0-2

Az Újpesti Dózsa tagjaként háromszor nyert magyar bajnokságot (1974/75, 1977/78, 1978/79), és háromszor MNK-t (1975, 1982, 1983)

Két világbajnokságon vett részt (1978 – Argentína, 1982 – Spanyolország)

Kedvencek

...szín: kék

...szám: 13

...étel: édesanyám kelkáposzta-fasírtja

...ital: kisfröccs, illetve az igazán finom borok

...zenekar: mostanában a Tátrai Band

...könyv: A Diadalív árnyékában

...film: Gyalog-galopp

...újság: Népszava

...ország: Magyarország

...város: Budapest

...labdarúgó: Johann Cruyff

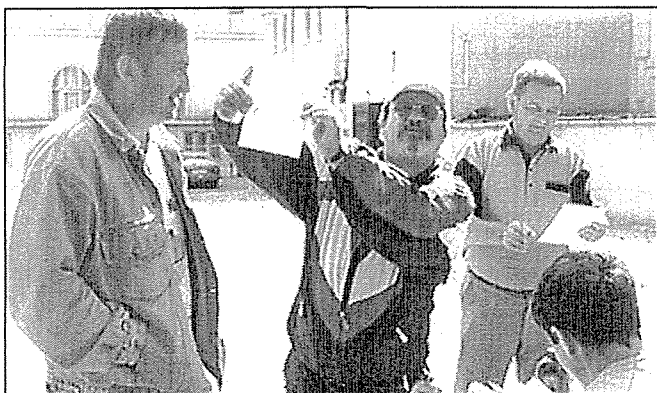
...edző: sok van

...csapat: Újpest

...stadion: Nou Camp

Hajta Túra '99

Balla Ferenc tanár úr büszkén emeli a magasba emléklapját

Elsősök a fotós lencséje előtt

Ismét eltelt egy év, a főiskola diákjai újra felhúzhatták túracipőiket, hogy nekivágjanak a HAJTA-TÚRÁNAK. Minden évben nagy ez kihívás azoknak, akik szeretik a természetet.

Idén körülbelül 200 főiskolás vett részt a túrán. A Gyakorló Általános Iskola diákjai is bebizonyították, hogy nem hátrálnak meg egy nagyobb feladat előtt. Boldogan keresgéltek a piros jelzéseket a fákön.

A főiskola udvaráról indult a túra. Az indulás a testnevelő tanárok vezérletével történt. Ők adtak térképet és néhány jó tanácsot a diákoknak. Volt egy-két korán kelő,

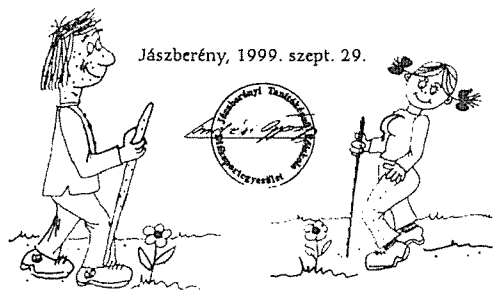
EMLÉKLAP

Az 1999. évi

ZAGYVAMENTI TÚRA

résztevőjének

Jászberény, 1999. szept. 29.

Főld és Társas Nyomda - Jászberény, Tel.: 32/411-010

de a legtöbbször számára csak nyolc óra után kezdődött a túra.

Volt olyan diák, aki végigfutotta a tizenkét kilométert, és akadtak olyanok is, akik visszafelé tették meg a távot. Sajnos a túra előtti éjszaka zuhogott az eső, ami lemosta a legtöbb útjelző szalagot, ezzel nehezítve a tájékozódást. De azt hiszem, akik elindultak, azok így is megtalálták a négy „elrejtett” állomást, ahol a megfáradt túrázók pihenhettek, ehettek és ihattak, hogy azután újult erővel folytathassák útjukat át az erdőn és végig a tisztásokon.

Az eltévedés megakadályozásában fontos szerepük volt az állomásokon kint ülő diákoknak, akik újabb információval látták el a túrázókat.

Lehet, hogy voltak, akik eltévedtek, vagy nehezen találták meg az állomásokat, mégis biztos vagyok benne, hogy mindenki élményekkel gazdagodva tért vissza a túráról.

Jövőre mindenkit visszavárunk!

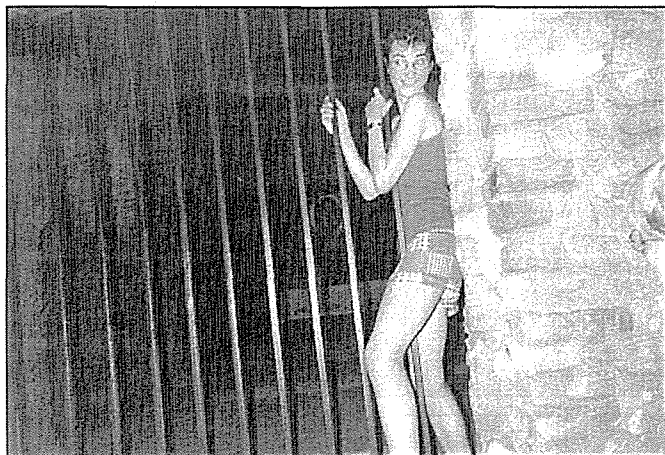
P. Mariann

Digitfoto:
Soós Imre

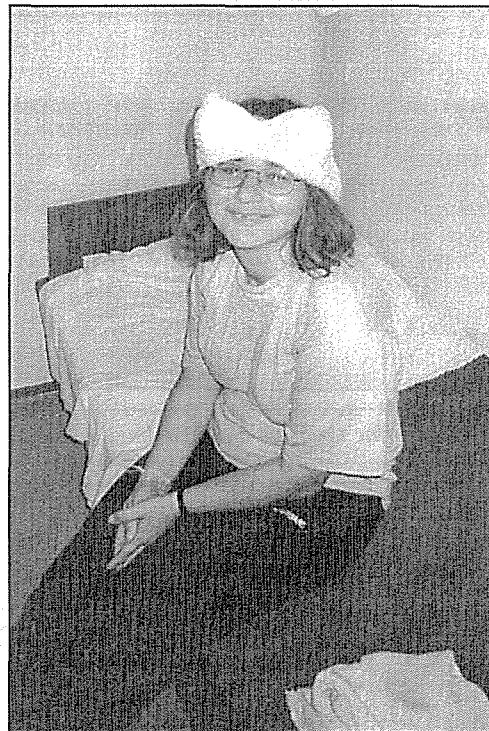
Üdítőben nem volt hiány

Válogatás főiskolások fényképalbumaiból...

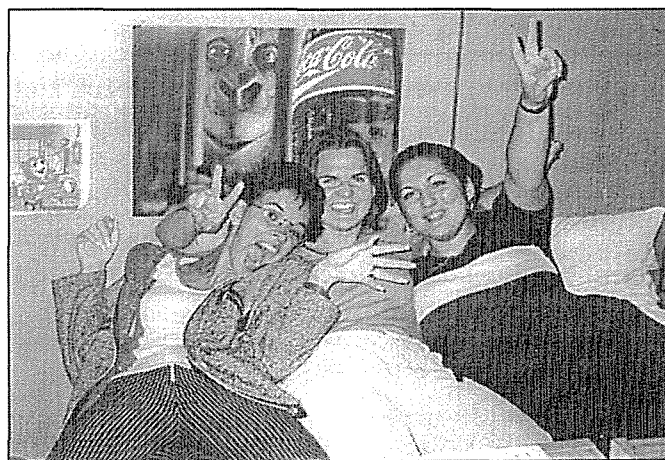
Rácsodálkozás

Mellben (n)agy

Akik már unják a banánt...

A Gólyák, itt még vidáman...

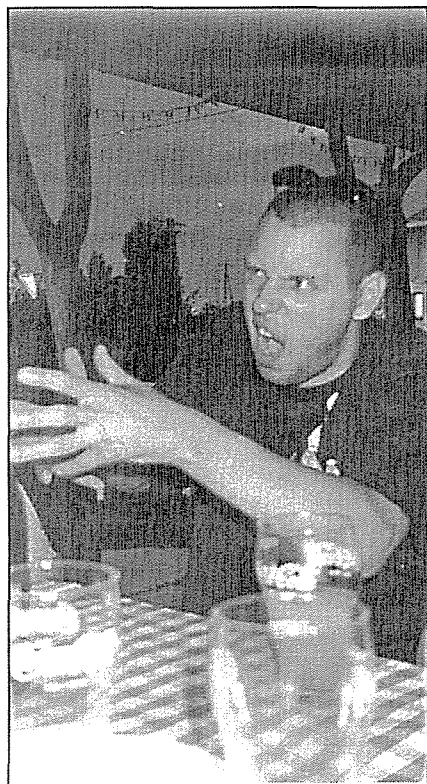

Ó, -ió, -ció, konfekció!...

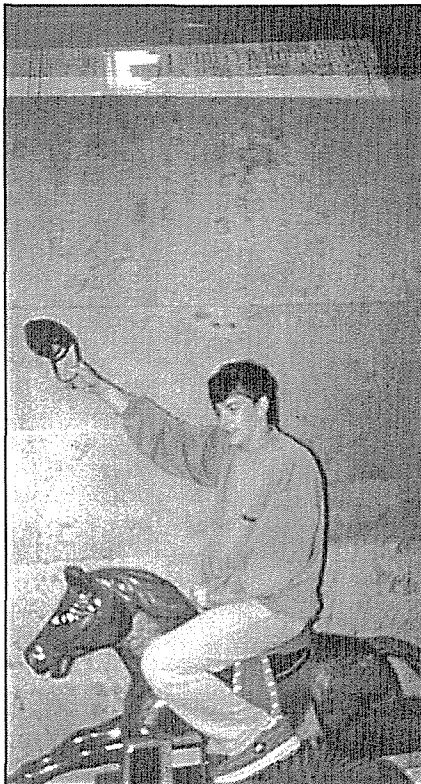
Válogatás főiskolások fényképalbumaiból...

Hellótok, sziatok!

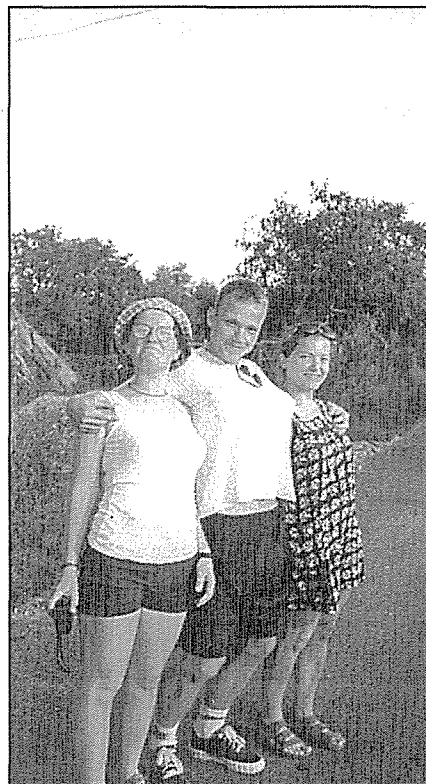
- Van mit innitok?

„Haragszik a Katona...”

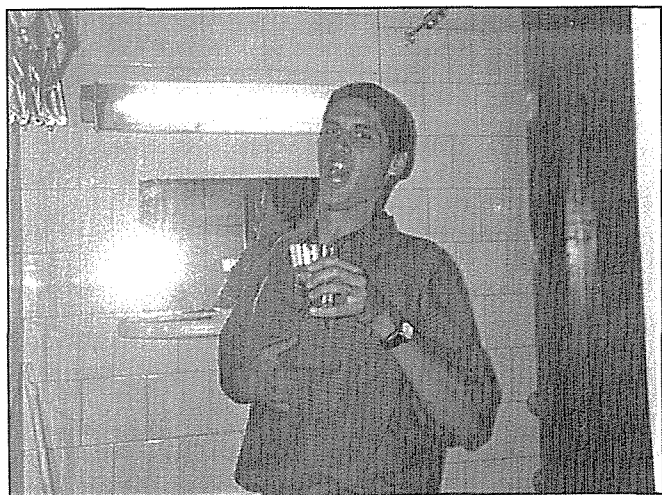
.....mert megázik a lova!”

Mell-Ék egymás mellett...

Géza Malac büszkén dülleszt...

Gólya-ária...

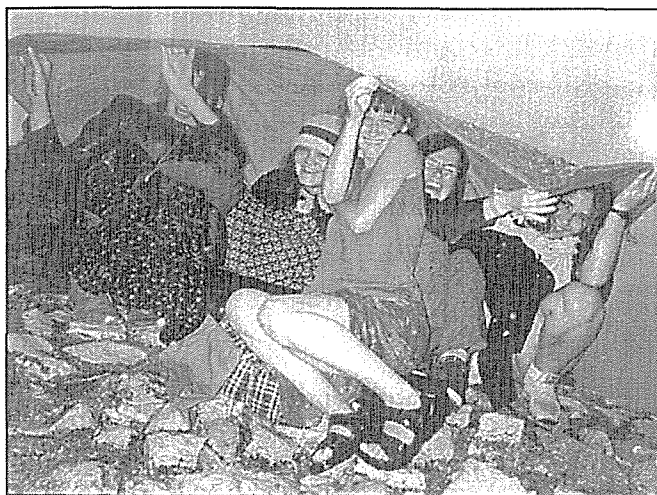

Ide nekem a kisborost!

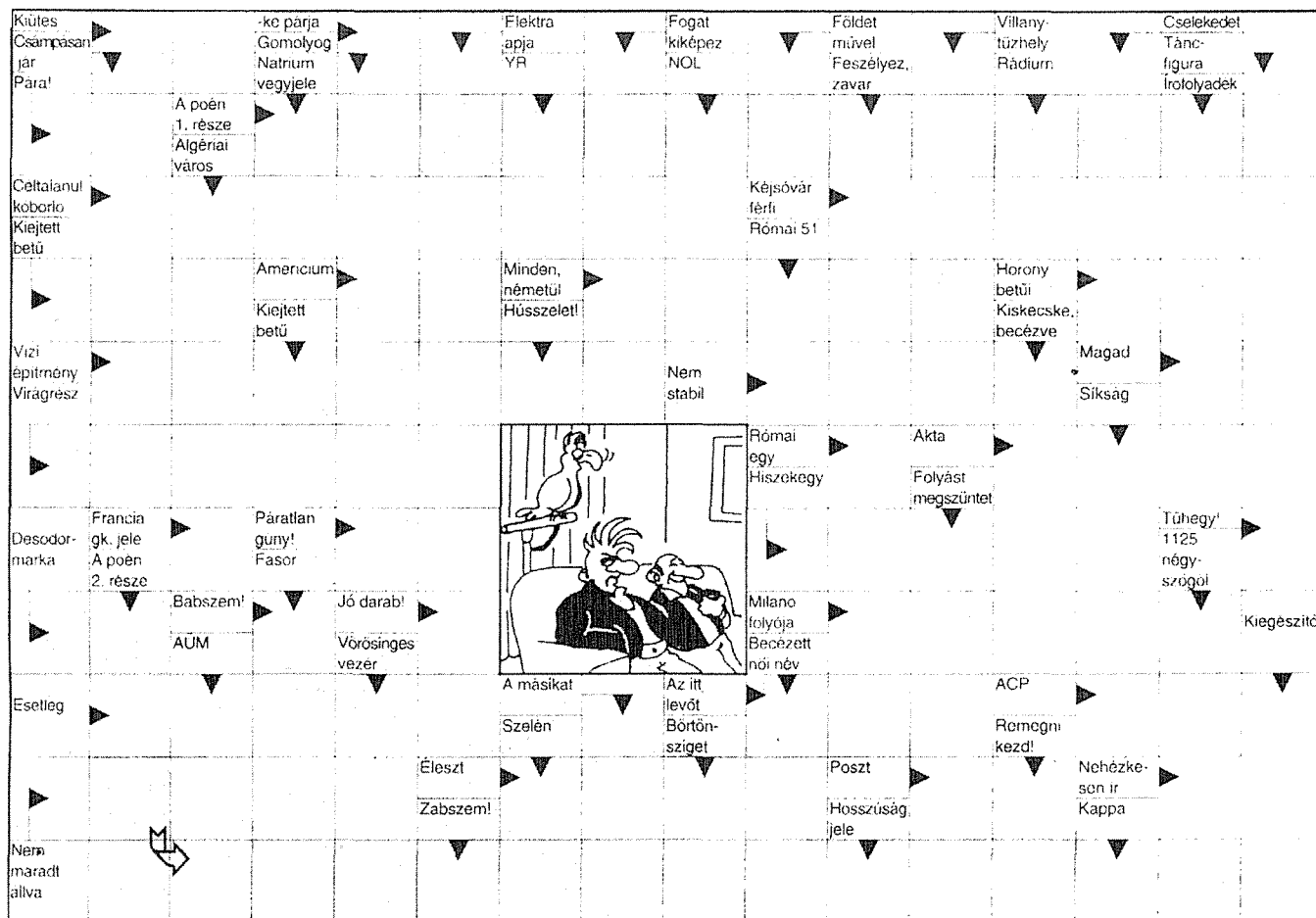
A fotókat készítette:

Fazi, H. Andi, H. Emese, Vikóca, Melcsi,
K. Brigi, K. Timi, V. Eszter, Tomek

Barátok között

Főliatábor...

A helyes megfejtők között egy – a Rákóczi Söröző által felajánlott – 500 FT értékű ajándékutalványt sorsolunk ki!
Megoldásaitokat a KOB-iroda ajtaján lévő dobozba tehetitek november 20-áig.

III. Nagy Kör Túra „Gyere velem, tré a fejem!”

1998. március 30-án vette kezdetét az első Túra, amelyen 24 állomást sikerült teljesíteni a győzteseknek (Snoopy, Kütyü és Győzőke). A következőre egy évet kellett várni (1999. április 12.), de megérte! Sokkal többen teljesítették a jelenlegi rekordnak számító 25 állomást (Niki, Hibi, Fater, Kisöreg, Pintyő, Katika) és külön érdekesség, hogy ezúttal lányok is indultak. Ahogy akkor ígértük, még idén októberben megrendezzük a III. Nagy Kör Túrát. Emlékeztetőül és az újak kedvéért, álljon most itt a Túra szabályzata:

1., Az indulás feltételei:

Korhatár: legalább 18 év.

Költőpénz: legalább 1000 Ft.

2., A túra célja: legalább harminc vendégláró-ipari egységben fogyasztani egy minimális mennyiséget (erről lásd részletesen az 5. pontot).

3., A túra időpontja: 1999. október 25., hétfő, 10 órától kilufadásig (végleges és pontos információk a rendezvény előtti héten, a

faliújságon és a Feké Rádióban!).

4., Egy állomáson 15 (azaz tizenöt) perc áll rendelkezésre a páciensnek, hogy fogyasszon, onnantól számítva, hogy az utolsó is megkapta az italát.

5., A minimális fogyasztás: 1 pohár sör, vagy 1 dl bor, vagy 3 cl tömény.

(Lehet többet is, enni is szabad, sőt ajánlott.)

6., Az útvonal egy része szabályozott lesz, azután (az eddigiekhez hasonlóan) öletszerűen folytatjuk.

7., Nem számítanak állomásnak az élelmiszerboltok, palackozott italok boltjai, éttermek (a Pipacs igen).

8., Aki észrevesz egy be nem tervezett állomást, annak kötelessége szólni erről, a többieknek pedig muszáj fogyasztaniuk ott.

9., A versenyzők a túra elején kapnak egy-egy részvételi lapot, amelyen vezetik az állomások nevét és a fogyasztást. Ezt az ENSZ-megfigyelő ellenőrzi, és kézjeggyel ellátja.

10., Az ENSZ-megfigyelő személye titkos, a túrán az ő szava szent és érthetetlen, azaz illik neki szót fogadni.

11., A gyomor tartalmának orális úton való ürítése nem ütközik akadályokba.

B. T. – K. K. – V. A.